

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ
ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ



ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΠΙΝΟΗ

Ἑπίσημον δημοσιογραφικόν ὄργανον
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

ΤΟΜΟΣ
14^{ος}

ΜΗΝ
Αὐτοῦστος

ΕΤΟΣ
2003

ΤΕΥΧΟΣ
139

«Ὅν
οὐρανός
οὐκ ἐχώρησεν
Παρθένε
Θεοτόκε,
ἐν γαστρὶ σου
ἀστενοχωρήτως
ἐχωρήθη,
καὶ ἔμεινας
ἀγνή, ἀρρήτω
λόγω, μηδὲν
τῆς παρθενίας
λυμανθείσης·
σύ γάρ
μόνη γέγονας



ἐν γυναιξί,
καὶ Μήτηρ
καὶ Παρθέ-
νος· καὶ σύ
μόνη Πάναγνε,
ἐγαλούχησας
Υἱόν ζωο-
δότην καὶ ἀγ-
καλαῖς σου
ἐβάστασας τό
ἀνύστακτον
ὄμμα...».
(Δοξαστικόν
Δογματικόν
τοῦ πλ. Δ' ἡ-
χου).

“Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΥ”
(Διὰ χειρός πρεσβ. Ἀντωνίνης ΣίνΤνιεβα)

"ΔΕΥΤΕ... ΝΑ ΥΠΟΤΑΧΘΩΜΕΝ ΟΛΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ"

«Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ πρεσβύτερε Ἀδελφέ, Συλλειτουργέ, Συνδιάκονε καὶ Σύνδουλε, μὴ ὡς ἄφροντες, δι' εὐτελεῖς σκοπιμότητας καὶ ὑπεροβουλίας, γινώμεθα ὄργανα τῶν ξένων Κέντρων. Δέν εἶναι δυνατόν «δυσὶν κυρίοις δουλεύειν...». Ὡστόσο δέν εἶναι ποτέ ἀργά διὰ μετάνοιαν καὶ διορθωσιν. Ἄν εἴμεθα ἐλεύθεροι ἐν Χριστῷ, κανεῖς δέν εἶναι εἰς θέσιν νά μᾶς ἐμποδίσῃ νά μετανοήσωμεν καὶ νά διορθώσωμεν. Δεῦτε, λοιπόν, μετὰ τό «μακελειό» πού ἐσημειώθη, νά ταπεινωθῶμεν, νά ἀγαπήσωμεν καὶ νά υποταχθῶμεν ὅλοι εἰς τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν Του, ἥτοι τήν Κανονικήν Τάξιν καί εἰς τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι ἡ καθαρά καί συνεπής Ὁμολογία - Ἐκκλησιολογία καί ἡ Ἀποστολική Διαδοχή».

(Ἐκ τῆς σελίδος 316 τοῦ παρόντος τεύχους τῆς «Ο.Π.»)

«Ὡλος φιλαδέλφως, διὰ τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, τονίζομεν ὅτι ταῦτα προτεινομεν οὐχί τυπικῶς, ἀλλά ἐν τῷ εὐρύτερῳ πλαισίῳ τοῦ καλῶς νοουμένου προσωπικοῦ καί ἐκκλησιαστικοῦ συμφέροντος, τό ὁποῖον δέν θά ἐπέλθῃ, ἂν δέν θελήσετε (νοεῖτε νά θελήσωμεν ὅλοι καί πρῶτοι Ὑμεῖς) νά τεθῇ φραγμός εἰς τήν ὀλισθηράν ὁδόν πού πορευόμεθα καί κατόπιν διὰ τῆς Κανονικῆς διαδικασίας καί ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησιαστικῷ πνεύματι, ἀλλά καί τῇ ἐν Χριστῷ ἀγάπῃ, καί τῇ σωζούσῃ οἰκονομία, ὅπου δέ καί ὅσον χωρεῖ, νά διορθωθοῦν καί θεραπευθοῦν ὅλα ὅσα κακῶς διεπράχθησαν, παράλληλα δέ νά τεθοῦν ἐπὶ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ὅλα τὰ χιλιοεπωμένα θέματα Πίστεως, τά ὁποῖα κακῶς ἐθέσατε καί κρατᾶτε εἰς τὰ Ἀρχεῖα. Ἐνάντι δέτῳ περιπτώσει δέν ἐνιστάμεθα ἀπλῶς καί δέν καταγγέλλομεν τό ἀπό Κανονικῆς καί ὀρθοδόξου ἀπόψεως ἔγκλημα τῆς 5.2.2003 (π.ή.), ἀλλά καί δηλοῦμεν, ὅτι καθ' ἡμᾶς διατελεῖτε ὑπό βαρυτάτην ὑποδικίαν, πᾶσα δέ πρᾶξις σας, ἐνῶ, οὐδέν Κανονικόν ἀποτέλεσμα παράγει, ἐπιδεινώνει ὅμως τήν συγκεκριμένην ὑποδικίαν, ἡ ὁποία προσετέθη εἰς τήν σειράν ἄλλων προηγουμένων ἀδικημάτων σας».

(Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 66/23.4.2003 ἐγγράφου τοῦ Σεβ/του κ. Παναρέτου)

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΝΟΗ»

Μηνιαῖον ὀρθόδοξον, ἱεραποστολικόν, ἐποικοδομητικόν
καί ἀντιστασιακόν περιοδικόν
Ἰδιοκτίτης: Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς (Γ.Ο.Χ.)
Ἐκδότης: ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κέρυκος
Διευθυντής: Ἀντώνιος Μάρκος
Συντάσσεται ὑπό ἑωυτοῦ
Προαιρετικά εἰσία συνδρομᾶ 15 ΕΥΡΩ
Διὰ συνδρομῆς - ἀλληλογραφία ἀπευθύνεσθε:
Περιοδικό «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΝΟΗ», Ἐπισκοπεῖον ἈΓ. Αἰκατερίνης,
Στρογγύλη 19400 Τ.Θ. 54, Κορωπὶ Ἀττικῆς, Τ*λ. 210.60.20.176, 210.97.01.083
Διὰ κατ'ἀφῆσιν συνδρομῶν μέσω Ἑθνικῆς Τραπεζῆς:
Ἀριθμ. λογαρ. 081/753590-28

ΘΗΤΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΛΙΩΝ

ΠΡΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΝ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΛΟΥ ΣΥΜΠΑΙΓΝΙΑΣ

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Κηρύκου

(Μέρος 6ον)

ΤΑ ΠΕΡΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΩΣ ΜΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὅς εἶναι πλέον ἀποδεδειγμένον ἡ περὶ παραιτήσεως τοῦ Μακαριωτάτου συμπαίγνια ἐπεσεν εἰς τὸ κενόν καὶ συνετρίβη ὡς **ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗ, ΑΝΤΟΡΘΟΔΟΕΟΣ, ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΙΕΡΟΣΥΛΟΣ ΠΡΑΞΙΣ**. Αὕτη αὐθωρεὶ **ΚΑΤΗΓΓΕΛΘΗ**, ἡκολούθησαν δέ καὶ γραπταὶ Κανονικαὶ καὶ ἐπίσημοι **ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΙ - ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ** καὶ **ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ**, αἱ ὁποῖαι ὅλως **ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΩΣ**, δέν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκκρεμοῦν, ὅπερ ἔφερε τὴν φατριάζουσαν ὁμάδα τῶν Ἐπισκόπων⁽¹⁾ εἰς τὴν ἐσχάτην **ΥΠΟΔΙΚΙΑΝ**, ἡ ὁποία τὴν 25.4.2003 διενεόθη καὶ μετεχειρίσθη καθολικὰ τὸ ψεῦδος, ἀνέτρεψε τὴν Κανονικὴν τάξιν καὶ ἀπετόλμησε νέαν θεσμοθεσίαν, εἰσαγαγοῦσα τὴν ἀδιανόητον ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως παραιτήσιν τοῦ Ἐπισκόπου, ὡς δῆθεν Κανονικὴν πράξιν καὶ ὡς ἀπαντωμένην εἰς τὴν διηνεκὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς ὑπήγαγεν δέ καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐργαζομένων τὸ ψεῦδος!...

Αὐτὰ περίπου τὰ δεδομένα προφανῶς ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τους τὰ ξένα Κέντρα⁽²⁾ καὶ ἰδιαιτέρως τὸ γεγονός, ὅτι **τρεῖς Κανονικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι Ἱεράρχαι δέν ἀναγνωρίζουν τὰς πράξεις των, οὔτε καὶ τὴν φατριαστικὴν των ὁμάδα**, ὡς «Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας», καὶ ἐπέδωξαν νά μᾶς ἐκφοβίσουν διὰ τῆς ἀπὸ 25.4.2003 δῆθεν Συνοδικῆς ἀποφάσεώς των ἐναντίον μας. (Βλέπε εἰς τὸ προηγούμενο τεῦχος τῆς «Ο.Π.» σελ. 243-249). Ἀποτυχούσης ὁμως αὐτῆς τῆς προσπάθειας των, ἄλλαξαν τὴν μέθοδον ἀντιμετωπίσεώς μας καὶ ἐπέδωξαν δολίως καὶ ὑστεροβούλως **προσωπικὴν συνάντησιν** ἐμοῦ τοῦ Ἐπισκόπου Κηρύκου, μετὰ τοῦ ἐπιδόξου «νέου Ἀρχιεπισκόπου» κ. Νικολάου, ὁ ὁποῖος ἐφέρετο ὡς **προτιθέμενος νά ἐπιλύσῃ ὅλα τὰ ἐκκρεμοῦντα θέματα**, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὸ 1995 καὶ ἐξῆς ἐπανειλημμένως ἔχομεν εἰσηγηθεῖ, καταγγεῖλει καὶ ἀναλύσει, ἀλλὰ ἐτέθησαν εἰς τὸ «Ἀρχεῖον». Τοῦτο ὅλον ἦτο οὕτως εἰπεῖν, μία ἀρχὴ ἄλλης «**ΣΥΜΠΑΙΓΝΙΑΣ**», ὥστε μέ τὴν **ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΚΩΣ ΕΚΔΗΛΩΘΕΙΣΑΝ** (μέσω τρίτων) ἄλλην «**ΠΡΟΣΦΟΡΑΝ**» πρὸς ἡμᾶς, δηλαδή τὴν ὑπὸ τοῦ Πειραιῶς κ. Νικολάου δῆθεν ἀντιμετώπισιν τῶν θεμάτων Πίστεως, νά τοῦ προσφέρωμεν ὡς ἀντάλλαγμα τόσον τὴν ἀναγνώρισιν τῆς παραιτήσεως τοῦ Μακ/του κ. Ἀνδρέου, ὅσον καὶ τὴν ψήφον μας νά ἀναδειχθῇ εἰς «νέον Ἀρχιεπίσκοπον». Παρὰ τὰ ἀνωτέρω, ὅταν ἡ ἐλαχιστότης μας ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἀνεβλήθη ἡ προγραμματισθεῖσα διὰ τὴν 24.5.2003 **ΑΝΤΙΚΑΝΟ-**

(1) Ὁ Μακαριώτατος κ. Ἀνδρέας, ὁ Πειραιῶς κ. Νικόλαος, ὁ Ἀργολίδος κ. Παχώμιος καὶ ὁ Περιστερίου κ. Γαλακτίων.

(2) Τὰ ὁποῖα, διὰ τῶν ἐγκαθέτων των, εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν μας χώρον, λαμβάνουν γνώσιν περὶ πάντων καὶ ἐν τέλει συνεργάζονται καὶ ἀποφασίζουν ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν.

ΝΙΚΩΣ προγραμματισθείσα «Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας», πρὸς «ἐκλογή νέου Ἀρχ.επισκόπου», (τὴν ὁποίαν εἶχε προσδιορίσει ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος, ὡς δῆθεν Τοποτηρητής), πρὸς στιγμὴν ἐπιστεύσαμεν ὅτι αὐτό θά μπορούσε νά εἶναι ἀποτέλεσμα κάποιας μεταμελείας καί ἀπεφασίσαμε νά προετοιμάσωμεν στοιχειωδῶς αὐτὴν τὴν συνάντησιν. Δυστυχῶς ὁμως ἀπογοητεύθημεν, διότι μίαν ἡμέραν μετὰ ἐλάβομεν νέαν πρόσκλησιν καί δ.επιστώσαμε ὅτι ἐπρόκειτο ὄχι περὶ ματαιώσεως, ἀλλὰ περὶ μιᾶς ἀναβολῆς διὰ τὴν καλυτέραν ὁργάνωσιν τῶν «ἐπιχειρήσεων». Κατόπιν τούτου καί ἐπειδὴ ἡ συστηματικὴ προπαγάνδα περὶ συναντήσεως ἐντείνεται, ἐπιστείλαμεν εἰς τὸν Σεβ./τον Πειραιῶς κ. Νικόλαον τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

Α.Π. 329

Ἐν Κορωπί τῇ 27.5.2003 (π.ῆ.)

ΠΡΟΣ

τόν Σεβ/τον Μητροπολίτην Πειραιῶς κ. Νικόλαον
Σαμψούντος 54 - 184 51 Νίκαια

Σεβασμιώτατε εὐλογεῖτε.

Παρά πολλῶν προσώπων (πρωτίστως ἐκ τοῦ περιβάλλοντός σας, παραλλήλως δέ καί ἀπὸ ἐγγύς εἰς ἐμέ πρόσωπα), πληροφοροῦμαι καί φορτικῶς πιέζομαι, ἐνῶ καί ἡ Σεβασμιότης σας, προσωπικῶς, χθὲς Κυριακὴ 26.5.2003, τηλεφωνήσατε εἰς τὸν π. Θωμᾶ καί εἶπατε ὅτι **«μέ περιμένετε νά συναντηθοῦμε καί θά τὰ λύσουμε ὅλα τὰ προβλήματα».**

Σεβασμιώτατε, ἀσφαλῶς γνωρίζετε, ὅτι εἶμαι ἀνοικτός καί δέχομαι νά συναντηθῶ μεθ' οἰουδήποτε, ἀρκεῖ νά ὑπάρχουν στοιχειῶδεις προϋποθέσεις σοβαρότητος καί συνενεργίας. Πολύ περισσότερο δέν ἔχω καμμίαν ἀντίρρηση νά συναντηθῶ μαζί σας καί νά συζητήσωμεν. Ὑπὸ ποίας ὁμως προϋποθέσεις θά συναντηθῶμεν; Εἰς ὅλας τὰς Συνόδους αὐτό ἀκριβῶς δέν ζητοῦσα, καί ἔγινε μισητός καί ἐτέθην ὑπὸ ἀπεινῇ διωγμός; Δηλαδή δέν ἐζήτησαν νά συζητήσωμεν, καί σεῖς ὄχι μόνον πεισμόνως ἤρνεϊσθε, ἀλλὰ καί μέ κάθε τρόπο αὐταρχικό, ἀγενῆ καί ἀντικανονικό ἠθέλατε νά μέ φιμώσετε, ἐνῶ διανοήθητε καί νά μοῦ ἀπαγορεύσητε ἀκόμα καί νά διαφωνῶ καί νά ἐνίσταμαι; Αὐτά διὰ νά εἶμεθα ὀλίγον σοβαροί, ἐνῶ σᾶς διαβεβαίω ὅτι ὅλα αὐτά, ὑπὸ τινος προϋποθέσεις, τὰ θεωρῶ μᾶλλον λάσιμα. Ἐν προκειμένῳ, λοιπόν, νά συναντηθῶμεν αὐριο, Τρίτην 28 Μαΐου, ὑπὸ ποίας ὁμως προϋποθέσεις, καί τί θά συζητήσουμε, ὅταν σεῖς εἴσθε ἀποφασισμένος τὴν προσεχῇ Πέμπτην, ὑπὸ οἰασδήποτε συνθήκας καί συνεπειας νά ὁλοκληρώσετε τὴν συμπαιγνία μέ τὴν ἤδη καί πρό τῆς 5.2.2003 ἐτοίμην «ἐκλογὴν» σας;

Μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ὅσα πρέπει νά συζητήσωμεν, εἶναι θέματα Πίστεως καί Κανονικῆς Τάξεως, τὰ ὁποῖα, σᾶς τὰ ἔχω γράψει δεκάδες φορές καί τὰ ἀγνοήσατε! Πέραν τούτου, τὰ θέματα αὐτά ποτέ δέν ἔπαυσα νά τὰ θέτω καί γραπτῶς, ἀλλὰ καί προφορικῶς ἐν ταῖς Συνόδοις, πάντοτε δέ τὰ ἀπερρίπτατε, ἐνῶ ὅταν σᾶς ἦτο ἀπαραίτητος ἡ συνεργασία μας τὰ παρεπέμπατε διὰ τὸ τέλος τῶν συνεδριάσεων, καί τελικὰ ἐλέγατε «δέν ὑπάρχει χρόνος». Αὐτό θέλετε νά κάνωμεν καί τώρα, ἐν ὧσιν τῆς προσπάθειάς σας νά ἀναρριχηθῇτε εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικόν Θρόνον; Ἡτιολογημένα, λοιπόν, κάθε λογικός καί στοιχειωδῶς σκεπτόμενος ἄνθρωπος διερωτᾶται: **Πρὸς τί τὸ ὄψιμον αὐτό ἐνδιαφέρον νά συναντηθῶμεν;** Μήπως διὰ νά δώσωμεν πάλιν τὸν ἀσπασμόν τῆς ἀγάπης, τὸν ἐποῖον ἐδώσαμεν καί κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Παχωμίου, εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἀγίας

Τριάδος Ἐξαμιλίων, ἀλλά δέν προλάβαμε νά χαροῦμε, ἀφοῦ αὐθημερόν σπεύσατε νά μοῦ κοινοποιήσετε διά χειρός, ἐκείνο τό συκοφαντικό καί βλάσφημον, διατί ὄχι καί ἐξωφρενικόν ἔγγραφόν σας - «ψευδοαπόφασιν» τῆς 25.4.2003, μέ τό ὅποιον τολμήσατε νά μέ χαρακτηρίσετε ὡς «φανερά ἐκλεσόντα τῆς Πίστεως», «ἀλλοτριωθέντα τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας» καί «χωρισθέντα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος»; Ἐτσι νομίζετε ὅτι θά στοιχειοθετήσετε καί θά ρίξετε εἰς ἄλλους τās εὐθύνας τοῦ νέου σχίσματος; Συγχωρήσατέ μοι καί ἐσεῖς καί ὅσοι ἐνδεχομένως μετ' «ἐπιγνώσεως» τό ἐγκρίνατε, καί τό ὑπεγράψατε, νά εἶπω εὐθέως καί κατηγορηματικῶς, ὅτι ὅσα σᾶς καταμαρτυρεῖ διά τοὺς ἑαυτοὺς σας ἡ συνείδησίς σας, αὐτά τὰ ἀποδίδετε εἰς τήν ἐλαχιστότητά μου! Μὴν ἀγνοῆτε, παρακαλῶ, ὅτι ἐφ' ὅσον αἱ κατηγορίαι σας δέν ἀληθεύουν, ἐπιστρέφουν σέ σᾶς καί βάσει αὐτῶν θά κριθῆτε. Ἀντιλαμβάνεσθε, πιστεύω, κατόπιν τούτου, διατί εἶπα τό «ὑπό ποίας προϋποθέσεις θά συναντηθῶμεν». Ὡστόσο εἰδικῶς μετά τήν ματαιώσιν τῆς «Συνόδου» σας τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς (24.5.2003), ἐτοιμῶς εἶχομεν νά πραγματοποιήσωμεν τήν συνάντησίν μας, δέν ἐπρολάβαμε ὅμως, διότι καί πάλιν ἐσπεύσατε τήν ἀμέσως ἐπομένην ἡμέραν νά ἀποστείλετε νέαν Πρόσκλησιν (τὴν ὑπ' ἀριθμ. 3190/25.5.2003), διὰ νέαν «Σύνοδον», (τὴν προσεχῇ Πέμπτην, 30.5.2003) πρὸς «ἐκλογὴν Προκαθημένου»!

Ἵπ' αὐτάς τās προϋποθέσεις σᾶς ἐρωτῶ, Σεβασμιώτατε, τί προτίθεσθε νά εἴπητε καί νά προτείνετε εἰς μίαν συνάντησίν μας; Μήπως νά ζητήσετε νά παραστῶ, ἔστω καί τυπικῶς, εἰς τήν συνεδριάσιν σας, κατὰ τήν προσεχῇ Πέμπτην, μέ τήν ὑπόσχεσιν ὅτι μετά τήν ἐκλογὴν σας θά τὰ συζητήσωμεν ὅλα καί θά ἐπιληφθῶμεν ἐπὶ ὅλων τῶν θεμάτων; Ἡ ἐλαχιστότης μου αὐτό ἀκριβῶς ὑποθέτω, ὅτι ὅλοι ὅσοι φορτικώτατα μᾶς προτείνουν νά συναντηθῶμεν, θέλουν τοῦτο διά νά δύνανται ἐκ τῶν ὑστέρων νά λέγουν ὅτι κακῶς ὁ Ἐπίσκοπος Κήρυκος δέν ἔλαβε μέρος εἰς τήν συνεδριάσιν τῆς Πέμπτης 30.5.2003, ἀφοῦ ὁ Σεβ/τος κ. Νικόλαος ἔδειξε καλὴν θέλησιν ὑποσχεθεὶς τήν ἀντιμετώπισιν τῶν θεμάτων. Σεβασμιώτατε, σᾶς διαβεβαίω ὡς Ἀρχιερεὺς, ὅτι χάριτι Χριστοῦ δέν θά κάνω τό λάθος νά ἐγκρίνω ἐκ τῶν ὑστέρων τήν ἱερόσυλον συναλλαγὴν σας, ἐνῶ δείχνω κατανόησιν, ἂν θελήσετε νά ἀνακαλέσητε τὰ πάντα καί κατόπιν νά ἀναζητήσωμεν τρόπον θεραπείας τοῦ πολυσχιδοῦς ἐγκλήματός σας, τό ὅποιον συνεχίζεται καί λαμβάνει διαστάσεις.

Ἐπιτρέψτε μοι μέ τήν εὐκαιρία αὕτῃ νά σᾶς πληροφορήσω, ὅτι ἂν προχωρήσετε καί ὀλοκληρώσετε τήν προσεχῇ Πέμπτην (30.5.2003), τήν ἀνόσιον συμπαιγνίαν, τήν ὁποίαν ξεκινήσατε τὴν 5.2.2003, καί «ἀναρριχηθῆτε» εἰς τόν Ἀρχιεπισκοπικόν Θρόνον ὑπ' αὐτάς τās προϋποθέσεις καί συνθήκας, πέραν τοῦ ὅτι εἰς οὐδέν θά ὠφελήσῃ, «αἱ ἡμᾶς, ἔχει ἤδη «ἡμερομηνίαν λήξεως»! Δηλαδή, θά εἶναι ἡ θητεία σας εἰς τόν «Ἀρχιεπισκοπικόν Θρόνον», μικρᾶς ἢ καί ἐλαχίστης διαρκείας. Λέγω τοῦτο διότι δι' ἡμᾶς εἶναι περισσότερον ἀπὸ βέβαιον, ὅτι οἱ παράγοντες πού σᾶς προωθοῦν μέ αὐτόν τόν τρόπον εἰς τόν Ἀρχιεπισκοπικόν Θρόνον, θέλουν νά ἐπιτύχουν συγκεκριμένους στόχους, καί ἀφοῦ τοὺς ἐπιτύχουν, οἱ ἴδιοι θά φέρουν εἰς τήν ἐπιφάνειαν τὰ ἀπὸ μακροῦ ὑφιστάμενα ἐπιλήψιμα φρονήματά σας ἐπὶ θεμάτων Πίστεως καί Ὁρθοδοξίας, τὰ ὁποῖα πράγματι σᾶς βαρύνουν, ἢ καί ἄλλας κατηγορίας (ἔχουν πολλὰς), καί «θὰ σᾶς πληρώσουν μέ τό ἴδιο νόμισμα»... Ἐν μόνον αὐτό συνειδητοποιήσετε, πιστεύω ὅτι καί τόν ἑαυτόν σας θά περισώσετε καί τήν Ἐκκλησίαν θά βοηθήσετε νά συνεχίσῃ ἀπρόσκοπτα τό ἔργον Της.

Τελικά, διά νά μή διανοηθῇ κανείς ὅτι ὑπεκφεύγω, σᾶς λέγω, εὐχαρίστως νά συναντηθῶμεν, καί μάλιστα αὐθημερόν, ἀρκεῖ νά ἀνακαλέσητε τήν τελευταίαν σας πρόσκλησιν, ἐνῶ ἡ ἐλαχιστότης μου προτείνω, ὡς πρῶτον θέμα τῆς συναντήσεώς μας, ἀπαραιτήτως νά εἶναι ἡ συμπαιγνία τῆς 5.2.2003, περί τῆς ὁποίας θά ἀναζητήσωμεν τρόπον θεραπείας, εἰς τά πλαίσια ἐννοεῖται τῆς Κανονικῆς Τάξεως, τῆς ἀγάπης, καί τῆς οἰκονομίας μέχρις ἐκεῖ πού δέν καθίσταται αὕτη παρανομία.

Διατελῶ ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ
ὁ ἐλάχιστος ἐν Ἐπισκόποις
† Ὁ Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς
ΚΗΡΥΚΟΣ

Ἐπί τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς μας ἐλάβομεν τήν ὑπ' ἀριθμ. 1163/28.5.2003 ἀπαντητικήν ἐπιστολήν τοῦ Μητροπ. Πειραιῶς κ. Νικολάου, εἰς τήν ὁποίαν ἀπαντῶμεν ἀνοικτά ἀπό τήν παροῦσαν στήλην.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 1163/28.5.2003 ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Σεβασμιώτατε. Ὁ Χριστός εἴη ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Ἐπί τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1163/28.5.2003 ἀπαντητικοῦ σας ἐγγράφου, τό ὁποῖον ἐλάβομεν, τό Σάββατον 1ῃ Ἰουνίου, σᾶς ἀπαντῶμεν ἀνοικτά ἀπό τῆς παρούσης στήλης. Τό κείμενον τῆς ἐπιστολῆς σας παρατίθεται τμηματικῶς προκειμένου νά δίδωμεν ἀπαντήσεις ἐπακριβῶς.

Ἀναλήθειαι καί Παπική ὑπεροψία

Κατ' ἀρχάς γράφετε τά ἐξῆς: «*Ἡμεῖς, Σεβασμιώτατε, ἀναμέναμε ἤδη ἀπό τήν προηγουμένη ἐβδομάδα νά μᾶς ἐπισκεφθῆτε, ὅπως περί αὐτοῦ μᾶς εἶχεν ἐνημερώσει πρόσωπον τοῦ στενοῦ περιβάλλοντός Σας, τό ὁποῖο προηγουμένως ἐξέφρασε πρός ἡμᾶς τήν ἐπιθυμίαν - αἴτημα νά σᾶς δεχθῶμεν* καί εἰς τό ὁποῖον ἀνταπεκρίθημεν θετικῶς. Δυστυχῶς, ὅμως, μέχρι αὕτη τῇ στιγμή φαίνεται ὅτι δέν ἦτο ἡ ἀπόφασίς σας ἢ ἡ ἐπιθυμία Σας τόσον ἰσχυρά ὥστε νά σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς συνάντησιν μεθ' ἡμῶν».

Σεβ/τε κ. Νικόλαε, δέν νομίζετε ὅτι πολύ κακῶς προσπαθῆτε «νά θέσητε ἔχθραν» μεταξύ δύο κατὰ σάρκα ἀδελφῶν, δηλαδή ἐμοῦ καί τοῦ κατὰ σάρκα νεωτέρου ἀδελφοῦ μου, ἰδικοῦ σας δέ υἱοῦ ἐν πνεύματι, παιδιόθεν; Ἡ ἐλαχιστότης μου, ὅπως εἶθε εἰς θέσιν νά γνωρίζετε καλῶς, δέν ἀνέθεσα εἰς κανένα νά σᾶς «ἐκφράσῃ τήν ἐπιθυμίαν - αἴτημά μου νά μέ δεχθῆτε», αὐτό δέ ἐπιβεβαιοῖ καί ἡ ἀνωτέρω σχετική ἐπιστολή μου. Εἰς τήν συνέχεια πάλιν ἀποφαίνεσθε ἀκόμη χειρότερα, ὅτι διῆθεν «*ἡ ἀπόφασίς ἢ ἡ ἐπιθυμία μου*» νά μέ «δεχθῆτε» «δέν ἦτο τόσον ἰσχυρά, ὥστε νά μέ ὁδηγήσῃ εἰς συνάντησιν μεθ' ὑμῶν»! Ἐπιτρέψτε μου, Σεβασμιώτατε Ἀδελφέ, ὅπως φιλαδέλφως, νά σᾶς ἐπιστήσω τήν προσοχήν, ὅτι ἐξεφράσθητε ὅπως ἀνεπιτυχῶς, διό καί ἐξετέθητε, διότι ἐξωτερικεύσατε μίαν ἐσωτερικήν κατάστασιν - ποιότητα, ἀπάδουσαν πρός ὁρθόδοξον Ἀρχιερέα, ἐνῶ αὕτη συνάδει τῇ παπικῇ ὑπεροψίᾳ. Τί θά πῇ, Σεβασμιώτατε,

αυτό τό «...θά μέ δεχθῆτε»; Τί θά πῇ «ἡ ἀπόφασις ἢ ἡ ἐπιθυμία μου (νά συναντηθῶ μαζί σας) δέν ἦτο τόσον ἰσχυρά, ὥστε νά μέ ὁδηγήσῃ εἰς συνάντησιν μεθ' ὑμῶν»; Παρακαλῶ νά προσέχωμεν, διότι ἀμφότεροι, κατὰ τήν πολλήν ἀνεκτικότητα τοῦ Χριστοῦ μας, εἴμεθα δούλοι καί διάκονοι τῆς Ἐκκλησίας Του, καί δέν ἐξουσιάζουμε, οὔτε ὡς ἄρχοντες, οὔτε ὡς «MAXIMIPONTIFICES».

Μετά ἀπό αὐτά συνεχίζω καί καθιστῶ ἀπολύτως σαφές, ὅτι ἐκεῖνος ἢ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶχον λόγους καί ἐπεδίωξαν καί ἐπροπαγάνδισαν αὐτήν τήν ὑστερόβουλον συνάντησίν μας, ἦσαν οἱ τοῦ ἰδικοῦ σας περιβάλλοντος καί ἰσως αὐτοί οἱ ὁποῖοι σᾶς ἔγραψαν καί αὐτήν τήν ἐπιστολήν. Ἦτο, πρό πάντων, ἡ Σεβασμιότης σας! Σεῖς προσωπικῶς ἐκινήσατε τά περί συναντήσεως, χωρίς, ἐννοεῖται, αὐτή καθ' ἑαυτήν ἢ συνάντησις Ἀρχιερέων νά εἶναι κατακριτέα. Κακόν ἐν προκειμένῳ ἦτο ἡ ὑστεροβουλία αὐτοῦ τοῦ κινήματος πρὸς συνάντησιν. Βλέπετε, ὡς νά ἐγνώριζον τί θά ἀκολουθήσῃ, ἤμην ἀπολύτως ρητός καί σαφής εἰς τήν ἀνωτέρω ἐπιστολήν μου, διότι ἀρχίζω τό ἔγγραφόν μου λέγων: «Παρά πολλῶν προσώπων, πρωτίστως ἐκ τοῦ περιβάλλοντός σας, παραλλήλως δέ καί ἀπό ἐγγύς εἰς ἐμέ πρόσωπα, πληροφοροῦμαι καί φορτικῶς πιέζομαι, ἐνῶ καί ἡ Σεβασμιότης σας, προσωπικῶς, χθές Κυριακή 26.5.2003, τηλεφωνήσατε εἰς τόν π. Θωμᾶ καί εἶπατε ὅτι «μέ περιμένετε νά συναντηθοῦμε καί θά τά λύσουμε ὅλα τὰ προβλήματα». Πῶς λοιπόν, Σεβασμιώτατε, διενεθήτε νά παρουσιάσετε τόν συνεπίσκοπόν σας ὡς δῆθεν «ἐκκλησιάρχοντα καί προσκλαίοντα νά τόν δεχθῆτε»; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι τό κακόν δέν εἶναι εἰς τήν συνάντησιν, διότι αὕτη καθ' ἑαυτήν εἶναι εὐλογημένη. Τό κακόν εἶναι διατί αὐτοί οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν καί αὐτό τό ἔγγραφόν σας ἠθέλησαν καί μετ' ἐπιμονῆς ἐπεδίωξαν τήν μέν ἐλαχιστότητά μου νά ἐμφανίζουν ὡς ταπεινόν «ὑπαλληλίσκον» σας, τήν δέ Σεβασμιότητά σας ὡς «ὑπερέχονσαν ἐξουσίαν»(!), μέ ἀποτέλεσμα νά ἐκτίθεσθε.

Γράφετε ἀκολούθως ὅτι ἡ ἐλαχιστότης μου «δέν εἶμαι μισητός», «οὔτε ὑπό ἀπεινή διωγμόν» καί ὅτι δῆθεν Σεῖς προσωπικῶς, καί οἱ μεθ' ὧν ὡς φατριαστική ληστρική ὁμάδα, συνεδριάζετε καί ἀποφασίζετε ἀντικανονικῶς, «δημοσίως διασύρεσθε, συκοφαντεῖσθε καί ὑβρίζεσθε ἀπό τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ μας (ἡ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΙΝΟΗ»), καί λοιπῶν φυλλαδίων μας συστηματικῶς ἀπό τετραετίας καί πλέον»! Ἀκόμη ὅτι καί μέ τήν ἀνωτέρω ἐπιστολήν μας «κάμνομεν λόγον δι' αὐταρχισμόν, ἀγένειαν, καί ἀντικανονικότητα» ἐκ μέρους σας. Ἄν, Σεβασμιώτατε εἶναι ἀληθῆ αὐτά τά ὁποῖα γράφετε, δηλαδή ὅτι «συκοφαντεῖσθε καί ὑβρίζεσθε ἐκ μέρους μου», τότε κακῶς δέν ἐνεργήσατε τήν Κανονικὴν τάξιν ἐναντίον μου ἐπὶ τόσα ἔτη. Δέν θέλω οὔτε τόν οἶκτον, οὔτε τήν μακροθυμίαν οὐδενός, διότι αὐτό δέν εἶναι πρὸς ὄφελος, οὔτε τῆς ἐλαχιστότητός μου, οὔτε ὅλων Ὑμῶν, ἀλλά οὔτε καί ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν ὁμως ἐνεργεῖτε ἔξω ἀπὸ κάθε Κανονικὴν τάξιν, δηλαδή δεσποτικά, αὐταρχικά, ληστρικά, πλειοψηφικά, καί ἔξω τῆς ἀληθείας, καί τοῦτο διότι διὰ τῆς Κανονικῆς καί ὀρθοδόξου διαδικασίας δέν θά περνοῦσε ποτέ καμμία «ἀπόφασις» σας, κανένα «χαρτίον» κλπ., τότε, Σεβ'τε, ἐπιτρέψτε μου νά σᾶς καταλογίσω καί φαρισαϊκὴν ὑποκρισίαν, καί ὅτι ὁσημέραι, ἐνῶ ἀποβαίνετε καί πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας, θέλετε νά ἐμφανίζεσθε ἐναντι τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων (τῶν προσωπικῶν σας ὁπαδῶν...) ὡς «Ἄγγελοι φωτός»!, ἐνῶ τελευταίως θεωρητικῶς καί πρακτικῶς μονίμως κινεῖσθε εἰς τὰ σκότη τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀπάτης. Θέλετε ἀποδείξεis; πέραν τῶν γνωστῶν εἰσηγήσεών σας, μία ἄλλη εἶναι καί αὕτη ἡ

ἐπιστολή σας. Διαβάστε τίς σᾶς ἔγραψεν ἡ ἐλαχιστότης μου καί τί ἀπαντήσατε ἡ Σεβασμιότης σας. Διαβάστε τάς εἰσηγήσεις σας τῆς 14.2.2002⁽³⁾ καί 5.2.2003,⁽⁴⁾ μέ τάς ὁποίας κατηργάσθητε τό ψεῦδος καί τήν ἀπάτην!... Θέλετε καί ἄλλας; Ἐνοῖξετε τά πρακτικά σας, τάς «ἀποφάσεις» σας καί τά ἑκατοντάδας ἔγγραφά μας.⁽⁵⁾ Ἄν δέν εἶσθε εἰς θέσιν νά τά μελετήσετε καί νά τά κατανοήσετε, διότι ἄλλοι τά γράφουν καί ἄλλοι ἀποφασίζουν, οἱ σύμβουλοί σας, οἱ ὅποιοι πηγαίνουν καί σκορπᾶνε σέ δικηγόρους καί καθηγητάδες τόσα ἑκατομμύρια, ἄς πληρώσουν ἕναν ἀκόμη νά σᾶς διαφωτίση. Ὡστόσο νά εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι κανεῖς δέν μᾶς συκοφαντεῖ, οὔτε μᾶς ὑβρίζει, παρὰ μόνον αἱ πράξεις μας καί τά κείμενά μας...

Ἀμφισβητεῖτε τά πραγματικά αἷτια τῆς κρίσεως καί καλλιιεργεῖτε τεχνητά ζητήματα τά ὁποῖα ἀποβαίνουν εἰς βάρος σας

Εἰς τήν συνέχεια τοῦ ἐγγράφου σας Εἰς ἀντιθέσει με ὅσα προφορικῶς εἶπατε..., δηλαδή ὅτι «**ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΝΑ ΣΥΝΑΝΤΗΘΟΥΜΕ ΚΑΙ ΘΑ ΤΑ ΛΥΣΟΥΜΕ ὅλα τὰ προβλήματα**», **ΑΜΦΙΣΒΗΤΕΙΤΕ ὅτι ὑφίστανται σοβαρά καί θεμελιώδη θέματα πίστεως**, ἥτοι Ἐκκλησιολογίας, Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί Κανονικῆς Τάξεως, καί ὅπως αὐθαίρετως καί ἄκρως προκλητικῶς ἀποφαίνεσθε τά ἐξῆς: «**Οὐσιαστικῶς, Σεβασμιώτατε, ἕνα κύριο καί σοβαρό θέμα ὑπάρχει μεταξύ μας, ἢ μᾶλλον μεταξύ ὑμῶν** (δηλαδή ἐμοῦ τοῦ Ἐπισκόπου Κηρύκου) **καί τῆς Συνόδου, ὑμῶν καί τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦτο εἶναι πράγματι θέμα Πίστεως. Εἶναι τό θέμα τῆς ἐκ μέρους Σας** (δηλαδή ἐκ μέρους μου) **μετ' ἐπιμονῆς ὑποστηρίξεως τῆς ἀμαρτύρου, μή παραδεδομένης ὑπό τῆς Ἐκκλησίας θέσεως καί ἄρα καινοτομίας, περί τῶν τριῶν θείων προσώπων, ὡς δῆθεν «πρώτης Ἀνάρχου Ἐκκλησίας»...** Δηλαδή, κατά τήν Σεβασμιότητά σας, τό μοναδικόν θέμα εἶναι ἡ διατύπωσις τοῦ ἔλλογιμωτάτου θεολόγου Καθηγητοῦ <αἰ ἐπί πολλὰς συναπτὰς δεκαετίας θεολογικοῦ μας Συμβούλου καί συνεργάτου κ. Ἐλευθ. Γκουτζίδη! Εἶναι ἀκριβῶς ἡ διατύπωσις του: «**Δέν θά ὁμιλήσω διά τήν πρώτην ἀναρχον αἰωνίαν καί ἀόρατον Ἐκκλησίαν, διότι αὕτη εἶναι ἡ πλήρης καί τελεία κοινωνία τῶν τριῶν θείων Προσώπων, τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**». Ἐπομένως τό θέμα σας, διά τό ὅποιο ἐπί 5 χρόνια διεσαλεύετε τήν Κανονικήν τάξιν καί κλυδωνίζετε τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι, ὅπως γράφετε, τό ὅτι ὁ ἐν λόγῳ θεολόγος τήν **«πλήρη καί τελείαν κοινωνίαν καί ἐνότητα τῆς Ὁμοουσίου καί ἀδιαιρέτου τριςυποστάτου μιᾶς Θεότητος, αὐτό τό ἀρχέτυπον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀπεκάλεσεν**

(3) Σημ. τῆς «Ο.Π.»: Βλέπε σχετικῶς εἰς τόν 14ον τόμος τῆς «Ο.Π.» τήν στήλη: «**ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ Εἰς ΜΙΑΝ Εἰσηγήσιν**» τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ» τεύχος Μαρτίου 2003 σελ. 83-93, τ. Ἀπριλίου σελ. 121-139, τ. Ἰουλίου σελ. 260-274 καί ἔπεται συνέχεια.

(4) Σημ. τῆς «Ο.Π.»: Βλέπε σχετικῶς εἰς τόν 14ον Τόμο τῆς «Ο.Π.», τεύχος Ἰουνίου 2003 σελ. 199-217.

(5) Σημ. τῆς «Ο.Π.»: Βλέπε π.χ. «**ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ**» εἰς τήν ἐν λόγω ἑκδοσί μεταξύ ἄλλων περιέχονται αἱ ἐπιστολαί (ὑπ' ἀριθμ. 131/19.5.2000, 210/21.7.2001, 220/30.9.2001, 222/9.10.2001, 224/5.10.2001) τοῦ Σεβ. Μητροπ. Μεσογαίας κ. Κηρύκου πρός τόν Σεβ/τον Μητροπολίτην Πειραιῶς κ. Νικόλαον. Ἐπίσης περιλαμβάνονται καί αἱ ὑπ' ἀριθμ. 209/19.6.2001, ἐπιστολή τοῦ Σεβ. Κηρύκου καί οἱ ἀπό 15/18.7.2000 καί 20.7.2001 ἐπιστολαί τοῦ Θεολόγου κ. Ἐλευθ. Γκουτζίδη, ὡς καί τά «**Ἀπαλλακτικά Βουλευματα**» Πειραιῶς 54/76 καί Δράμας 46/91 καί ἄλλα ἱστορικά καί ἰδιαίτερα σημαντικά καί ἐνδιαφέροντα κείμενα.

ὡς πρώτην Ἄναρχον καὶ τελείαν Ἐκκλησίαν»! Προσοχή! «Ἐκκλησίαν» ἀπεκάλεσε τὴν πλήρη καὶ τελείαν ἐνότητα, κοινωνίαν τοῦ Ὁμοουσίου τριαδικοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦτο, κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ ἁγίου Φωτίου: «Ἡ τῆς τριάδος ἐνότης ἐκκλησιάσασα, τῷ ἐνιαίῳ τῆς γνώμης βουλήματι...». Δὲν εἶπε ὅτι «ἡ πλήρης καὶ τελεία κοινωνία τῶν τριῶν θείων προσώπων» εἶναι **«Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ»**, ὁπότε θὰ ἐταύτιζε τὴν κοινωνίαν καὶ ἐνότητα τῆς ὁμοουσίου ἅμα καὶ ὑπερουσίου Ἀγίας Τριάδος μετὰ τὴν ἐπὶ γῆς ἐν χρόνῳ ἀποκεκαλυμμένην Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πλήρη καὶ τελείαν κοινωνίαν τῶν τριῶν θείων Προσώπων, ὠμίλησε διὰ «πρώτην ἄναρχον καὶ αἰωνίαν Ἐκκλησίαν»! Νομίζω εἶναι σαφέστερα τὰ πράγματα. Περαιτέρω δέ, περὶ αὐτῆς τῆς «Ἐκκλησίας» σαφῶς ἐδήλωσεν ὅτι δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ, ἐνῶ θὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ! «Οὐαί» ὑμῖν, Σεβ/τε, διότι δὲν διυλίζετε ἀπλῶς τὸν κῶνωπα, καὶ καταπίνετε τὴν κάμηλον», ἀλλὰ μετὰ τὴν σχετικὴν εἰσήγησίν σας τῆς 14.2.2002 καὶ τὰς ἀπονενομημένας ἀποφάσεις σας, διαστρέφετε καὶ μετ' ἐπιμονῆς παρερμηνεύετε διὰ συγκεκριμένον κακὸν σκοπὸν, καὶ τὰ Κυριακὰ λόγια (Ἰωάν. ΙΖ) καὶ τοὺς Πατέρας καὶ καθίστασθε δι' αὐτῆς ἐν πολλοῖς βλάσφημοι, ἐνῶ ἀπειλεῖσθε καὶ ὑπὸ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μετὰ τὰ κάτωθι: «Ἄξιοι εἰσὶν οὗτοι ἀναθέματος, ὅτι παραχαράκται ἐγένοντο τῆς ἀληθείας καὶ ἐπίβουλοι τῶν Πατέρων, καὶ οἱ παρ' αὐτῶν ἀναθεματισθέντες ἄξιοι εὐφημίας εἰσίν...» (Πρακτικά Ἀγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Τόμος Γ', Ἐκδόσις Ἁγίου Ὁρος 1986, σελ. 821). Καὶ πάλιν: «Τοῖς μὴ ὀρθῶς τὰς τῶν ἁγίων Διδασκάλων τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας θείας φωνᾶς ἐκλαμβανομένοις, καὶ τὰς σαφῶς καὶ ἀριδῆλως ἐν αὐτοῖς διὰ τῆς Ἀγίου Πνεύματος Χάριτος ἐρμηνείας, παρερμηνεύειν τε καὶ περιστρέφειν πειρωμένοις» (Ἀνάθεμα τρίς)!

Φρονῶ Σεβασμιώτατε, ὅτι «πλανᾶσθε, μὴ εἰδότες τὰς Γραφάς», ἢ ἂν τὰς γνωρίζετε καὶ τὰς περιστρέφετε, ἤτοι διαστρέφετε καὶ παρερμηνεύετε, τότε προκύπτει ὅτι χειρότερον!... Παρακαλῶ νὰ κατανοήσετε ὅτι τό νὰ ἀποκαλῇ τις τὴν πλήρη καὶ τελείαν Κοινωνίαν τοῦ Ὁμοουσίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, ὅπως τὴν ἀπεκάλεσεν ὁ θεολόγος κ. Ἑλ. Γκουτζίδης «Ἐκκλησία» κατὰ τὸ «ἐκκλησιάσασα» τοῦ Ἀγίου Φωτίου, διὰ τὴν ὁποίαν «δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ», δὲν ἀποτελεῖ οὔτε καινοτομίαν, οὔτε κακοδοξίαν, οὔτε δικαιολογεί, ἔστω κατ' ἐλάχιστον, νὰ διασαλεύετε τὴν Κανονικὴν τάξιν, νὰ φυγαδεύετε τὴν ἀγάπην, νὰ ἀπειλήτε τὴν ἐνότητα, καὶ νὰ μὴν τολμᾶτε διάλογον ἀληθείας καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος, τὸ ὁποῖον κακοθεστάτα οἱ τῶν ξένων Κέντρων ἐγκάθετοι ἡγείραν προσχηματικῶς καὶ ἄκρως ὑστεροβούλως. Ἄν, καθ' ὑμᾶς, Σεβ/τε, αὐτό εἶναι θεμα Πίστewος, ἰδοὺ νὰ τεθῇ τὸ θέμα ἐπὶ τῆς κοινῆς τραπέζης καὶ ἀνοικτῶν τῶν θυρῶν νὰ ἀποδείξητε ὅτι καινοτομεῖ πρῶτος ὁ Κύριος (εἰς τὸ ΙΖ κεφάλαιον τοῦ Ἰωάννου), ὁ Ἅγιος Μάξιμος, ὁ Ἅγιος Φώτιος καὶ ὅλοι οἱ Δογματολόγοι. Ἰδοὺ ἐπὶ τῆς ἰδίας τραπέζης νὰ τεθοῦν καὶ τὰ θέματα: Τῶν πέντε σχισματοαιρετικῶν, τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, τοῦ 54/76 Ἀπαλλακτικοῦ Βουλευματος, τῆς Ἱεραποστολῆς εἰς τὴν Ρουμανίαν, τῶν Διακηρύξεων - Ὁμολογιῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης, τῶν Πρακτικῶν καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν «Συνόδων» σας. Ἐάν εἰσθε ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ ἐν τῷ Χριστῷ καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τί ἔχετε νὰ φοβηθῆτε; Θέσατε, ὅμως ΠΡΩΤΙΣΤΩΣ τὸ θέμα τῆς ἱεροσύλου συμπαιγνίας σας καὶ ἂν καλύπτεσθε ἀπὸ τὴν Κανονικὴν Τάξιν καὶ τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, νὰ προεδρεύσετε, ἄλλως πρῶτα νὰ μετανοήσετε καὶ νὰ ἐπανεέλθετε εἰς τὴν πρὸ τῆς 5.2.2003 Κατάστασιν - Ἐκκλησιαστικὴν Τάξιν.

Ἀντιλαμβάνεσθε, Σεβ/τε, ὅτι δέν εἶναι αὐτό τό θέμα πού μᾶς χωρίζει, διότι ἐπ' αὐτοῦ σᾶς ἐδόθη ἀμέσως λύσις! Σᾶς τήν ἔδωσε ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ἐκδηλωθείσης ὑπό τῶν Φλωρινικῶν καί τῶν ἐγκαθέτων των σκευωρίαν, ὁ ἴδιος ὁ κ. Γκουτζίδης. Τί σᾶς εἶπεν; «Νά εἶναι εὐλογημένο, ἂν ἔσφαλα νά μέ διορθώσετε καί νά δημοσιεύσετε τό ὄρθόν, τό παραδεδομένον τό μεμαρτυρημένον καί ἅγιον». Σᾶς ἐπανελάβε πολλάκις, ὅτι «ἂν ἀποδείξετε ὅτι ἡ θέσις του προσκρούει εἰς τι δόγμα καί εἶναι ἐκτός τοῦ πνεύματος τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδοξίας, εὐχαρίστως θά τό ἀνακαλέσῃ καί θά ζητήσῃ συγγνώμην, διότι αὐτό εἶναι τό συμφέρον του». Παρακαλῶ νά ἀναλογισθῇτε ποσάκις σᾶς ἐδήλωσεν ἐγγράφως τά ἀνωτέρω, καί πῶς οἱ κακοήθεις ἐγκάθετοι ἀντέδρασαν καί ἐν τέλει ποῦ ὠδήγησαν καί Ὑμᾶς προσωπικῶς καί τήν Ὁμάδα σας. Ἄν λοιπόν κα. σήμερα ἀποδείξετε ποῦ προσκρούει, ποῖον δόγμα προσβάλλει ἡ διατύπωσις, αὐθωρεῖ καί παραγοῖμα, αὕτη ἀνακαλεῖται, ἢ μᾶλλον ἀπό τήν στιγμή ἐκείνη εἶναι ἀνακεκλημένη. Ἐφ' ὅσον ὅμως δέν κάνετε αὐτό τό ὁποῖον Κανονικῶς, Ὁρθοδόξως καί Ἠθικῶς ὠφείλατε καί ὀφείλετε νά πράξετε, δι' αὐτόν τόν λόγον, Σεῖς εἴσθε ὅλοι ἐκτεθειμένοι, διότι ἀντιγράφοντες τά Φλωρινικά περιοδικά εὐθυγραμμίζεσθε καί συνεργεῖτε εἰς τόν κατά τῆς ἀληθείας διωγμόν μετά τῶν διωκτῶν καί πολεμίων τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτοι τῶν Φλωρινικῶν κ.κ. «Ἀχαΐας» Καλλινίκου καί Ἀθαν. Σακαρέλλου,⁽⁶⁾ τοῦ κ. Δ. Κάτσουρα καί τῶν ἀδελφῶν Τσακίρογλου Ἐπομένως, Σεβ/τε κ. Νικόλαε, ἐνῶ, ὅπως ἡμεῖς πιστεύομεν, δέν ὑφίσταται αὐτό τό θέμα, ὅμως τό ἴδιο θέμα ὑφίσταται δι' Ὑμᾶς, διότι εἰσηγήθητε⁽⁷⁾ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΤΙΚΩΣ καί ἀπεφασίσατε ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΩΣ, ΠΕΠΛΑΝΗΜΕΝΩΣ, ἀλλά καί προσχηματικῶς καί σκοπίμως καί ἀναποδείκτως, ἐπομένως καί ὅλως ἀήθως, μέ ἀποτέλεσμα αὐτό τό γεγονός νά ἀποβῇ μείζον δι' Ὑμᾶς ἐκκλησιαστικόν θέμα! Λέγω τοῦτο, διότι ἐνῶ διαγράφετε ὅλα τά πρωτεύοντα καί οὐσιώδη θέματα Πίστεως, ἥτοι Ἐκκλησιολογίας καί Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ὅμως καί μέ τήν ἐν λόγῳ ἐπιστολήν σας, συντηρεῖτε καί αὐξάνετε αὐτό τό ἀνυπόστατον θέμα, διότι θέλετε ἐπ' αὐτοῦ νά στηρίξετε τό ἀπειλούμενον σχίσμα σας, ὅπως ἔκαμαν οἱ «πέντε» μέ τήν δῆθεν «νεοεικονομαχίαν»!

**Μέ τήν στάσι σας ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΕ τούς «πέντε»,
διατί τήν τελευταία στιγμή ἀπεσπάρσθητε ἀπό τήν ὁμάδα των;**

Καί μετά τό 1995 Σεῖς προσωπικῶς κινήσαντες πάντα λίθον μέ τό νέον ἀχρονο-λόγητον βιβλίον σας, ἀλλά καί μέ τās ἀλλεπαλλήλους ψευδεῖς μηνύσεις, τās ὁποίας διά τρίτων καί προσωπικῶς, ἐχαλκεύσατε κατά τοῦ κ. Ἐλευθερίου Γκουτζίδη, ἐπεδιώξατε νά ἀνάψετε πάλιν τήν «πυρκαϊά περί δῆθεν νεοεικονομαχίας», προκειμένου, ἀφ' ἐνός νά πραγματοποιήσετε ὅ,τι δέν κατάφερε ὁ πρῶν Ἀττικῆς Ματθαῖος Μακρῆς, σχετικῶς μέ τήν προσβολή τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, καί ἀφ' ἑτέρου νά ἐνωθῇτε καί μετά τῶν «πέντε»... Καθ' ἡμᾶς αὐτός ἦτο οὐσιαστικά ὁ λόγος διά τόν ὁποῖον τήν τελευταία στιγμή ὠδηγήθητε εἰς τό νά ἀποκοπῇτε ἀπό τήν ὁμάδα τῶν 5 σχισματοαιρετικῶν!... Ἐπειδή ὅμως δέν τό κατωρθώσατε μέ τās γνωστάς μηνύσεις σας, ἀλλά καί ἐξετέθητε,

(6) Τόν κατ' ἄλλον Φλωριναῖον Ἐπίσκοπον «αὐτόν τόν πειρασμόν» (Βλέπ. «Ο.Γ.», τεῦχος Ἰουλίου 2003, σελ. 277-279).

(7) Κατ' ἀντιγραφὴν τῶν Φλωρινικῶν διαστροφικῶν δημοσιευμάτων, συμπεριφερθέντες ὡς ὑποκτακτικοί, ὑποκύψατε εἰς τούς αἰσχροὺς δημοσίους ἐκβιασμούς των...

μήποτε ἀποκατασταθεῖς, τελικά τὰ ξένα κέντρα μετά τῶν ἐγκαθέτων των «βρῆκαν τό ἀμάρτυρον...»! Αὐτό ὅμως σᾶς κατέφαγεν, ὅπως καί τούς πέντε, ἡ «νεοεικονομαχία»...

Τὰ ἀνωτέρω βεβαιώνονται τόσον ἀπό τήν ἀπ' ἀρχῆς στάσι σας ἐναντι τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 54/76 «'Απαλλακτικοῦ βουλευματος», ὅσον καί ἀπό τήν ὑπ' ἀριθμ. 1100/2.4.2000, περιεργον ἐναντίον μας Καταγγελία σας μέ ἀφορμή τήν ὑπ' ἀριθμ. 104/29.9.2000 θεολογικήν καί ἱστορικήν μελέτην μας, ὑπό τόν τίτλον: «ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ». Ἐπίσης καί ἀπό τήν στάσι σας ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων γνωστῶν θεμάτων, μεταξύ τῶν ὁποίων προηγεῖται ἡ ἐπιχειρηθεῖσα παρωδία περί «θεολογικοῦ διαλόγου (1997-1999), μετά τῶν Φλωρινικῶν... ὅπως καί ἡ ἀσυνέπεια ἐπὶ ὁμοφώνων ἀποφάσεων τῆς Ἱ.Σ. τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τῶν «πέντε». Σᾶς ὑπενθυμίζω, ὅτι διὰ τῆς ἀπό 2.6.1995 Κανονικῆς Ἱεροσυνοδικῆς ἀποφάσεως, τούς ἐπεβλήθη ἀργία «μέχρις ἐκδικάσεως τῶν πράξεων των», ἐνῶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3005/18.6.1997 ὁμίας ἀποφάσεως τούς ἀπηγγέλθη βαρύτερον κατηγορητήριον καί διετάχθησαν ἀνακρίσεις πού ὅμως ἔκτοτε παρακωλύετε σεῖς καί τό παρασυνοδικό κατεστημένο... Πῶς εἰς τήν ἐτέραν ἐπιστολήν πού μοῦ ἀπεστείλατε ὑπ' ἀριθμ. 3190/27.5.2003 ἰσχυρίζεσθε ὅτι τούς ἐτέθη ἐπ' ἀόριστον ἀργία καί ἔκλεισε τό θέμα; Ἡ Ἀργία Σεβασμιώτατε εἶναι «ἐν ἑκ τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπό τῶν πρώτων αἰώνων πρὸς καταπολέμῃσιν τοῦ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΥΤΗ ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ», ἀσχέτως ἀπό τό ὅτι εἶναι «ἐξ ἴσου πρὸς τήν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως δραστικόν, ἀλλά μᾶλλον ἡπιώτερον ταύτης»... (Βλ. «Θ.Η.Ε.», Τόμος 3ος, σελ. 46). Σιγά λοιπόν νά μή βάλετε ἀργία καί εἰς τόν κ. Χριστόδουλο!, ἐκτός καί ἂν τούς «πέντε» δέν τούς θεωρεῖτε ὡς σχισματικούς, ἀλλά ὡς τιμωρημένα διὰ κανονικά καί μόνον ἀδικήματα μέλη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας! Ἐτοί ἐρμηνεύεται καί τό ὅτι σιωπήσατε καί ἐπὶ σχετικῆς Καταγγελίας Κληρικῶν μας κατὰ τήν ὁποία κάποιοι πιστοὶ ἀκωλύτως ἐξυπηρετοῦνται πνευματικῶς καί ἀπό τούς «πέντε» καί ἀπό ἡμετέρους Κληρικούς!!! (Βλέπε τό ἐν λόγῳ κείμενο εἰς τόν 13ον Τόμον τῆς «Ο.Π.» σελ. 399-400. Βλέπε ἐπίσης εἰς τόν αὐτόν Τόμον, σελ. 427-439 καί τήν σχετικὴν Μελέτην - Γνωμάτευσιν τοῦ θεολόγου Καθηγητοῦ κ. Ἐλευθερίου Γκουτζίδου). Ἐτοί ἐρμηνεύεται ἐπίσης καί τό ὅτι ἐνωρίτερον εἰς τήν ἀποδιδομένην εἰς τόν Μακαριώτατον εἰσήγησιν τῆς 14/27.2.2002, ἐλέγετο διὰ τό σχίσμα τῶν «πέντε» ὅτι πρόκειται: *«γιά μιά ἱστορία πού κράτησε 4-5 ἔτη καί δέν ἔχει σχέσι μέ τήν Ἐκκλησιολογία καί τήν Ἀποστολική Διαδοχή, ἀλλά μέ συγκεκριμένες Εἰκόνες»!* Ἰδοὺ καί πάλι πῶς ἀμφισβητοῦνται ὄχι μόνον τὰ αἷτια τοῦ σχίσματος, ἀλλά οὐσιαστικά καί ἡ ὑπαρξίς του, ἀφοῦ χαρακτηρίζεται ὡς μιά σύντομη παλαιὰ ἱστορία πού μάλιστα ἔχει σάν αἷτια τήν δῆθεν «εἰκονομαχία»!!!⁽⁸⁾

(8) Εἰς τήν ἐν λόγῳ Εἰσήγησιν τῆς 14.2.2002, ἀπαντήσαμε διεξοδικῶς μέ ἀδιάσειστα ντοκουμέντα (κείμενα καί ἀποφάσεις τῆς Ἱ. Συνόδου, κληρικολαϊκῶν συνελεύσεων, κείμενα τοῦ ἰδίου τοῦ Μακαριώτατου, κλπ.), τὰ ὁποῖα καταμαρτυροῦν τήν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ θέματος. Βλέπε εἰς τόν 13ον Τόμον τῆς «Ο.Π.» σελ. 142-156 καί 188-207. Οὕτω προέκυψε ἡ σχετικὴ ἀναφορά εἰς τήν νεωτέραν εἰσήγησιν τοῦ Μακαριώτατου (τῆς 5.2.2003) κατὰ τήν ὁποίαν φέρεται τουλάχιστον νά ὁμιλῇ περί «χαλκευθέντος προβλήματος τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων». Ἐρωτῶμεν ὅμως, ἐάν τό περί «εἰκονομαχίας» ζήτημα ἦτο τεχνητόν, πού ἀπεσκόπτει αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ καί ἐπίμονος καλλιέργειά του τό διάστημα 1991-1995; Διατί δηλαδὴ εἰς τήν εἰσήγησιν τῆς 14.2.2002, εἰς ἀντίθεσιν πρὸς ὅλα τὰ πρό τοῦ 1997 κείμενά του ὁ Μακαριώτατος ἀμφισβητεῖ προκλητικὰ τό ὅτι τό σχίσμα τοῦ 1995 ἔχει σχέσιν μέ τήν Ἀποστολική Διαδοχή καί τήν Ἐκκλησιολογία; Μήπως μέ τήν ἐν λόγῳ νεωτέραν εἰσήγησιν του (τῆς 5.2.2003), ἐπιχειρεῖται νά προσβληθῶν καί τὰ πρό τοῦ

Τί νά ποῦμε, λοιπόν, ὅταν ἀπατώντας ὑποτίθεται εἰς τήν ὑπ' ἀριθμ. 321/17.4.2003 ἐπιστολήν μας (Βλέπε αὐτήν εἰς τόν 14ον Τόμον τῆς «Ο.Π.», τεῦχος Μαΐου 2003, σελ. 163), διὰ τῆς προμνημονευθείσης ὑπ' ἀριθμ. 3190/27.5.2003 ἐπιστολῆς πού μᾶς ἀπεστείλατε, μᾶς γράφετε: «Ἀλλαγὴ τοῦ Μακαρ. καὶ τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων ἔναντι τῶν «πέντε»... δέν ὑφίσταται ὅπως ἀναληθῶς ἰσχυρίζεσθε, πρὸς ἐντυπωσιασμόν ἢ παραπλάνησιν...»! **ΠΟΙΟΣ ΨΕΥΔΕΤΑΙ ΣΕΒ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ κ. Νικόλαε ΠΡΟΣ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΣΜΟΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ;** Ἐπὶ τοῦ παρόντος θεωροῦμε ἀρκετὴν τὴν σύντομον ἀναφορὰν μας καὶ εἰς τήν ὑπ' ἀριθμ. 3190/27.5.2003 ἐτέραν ἐπιστολήν σας, ἐπικυλασόμεθα δέ, ἂν δέν ἀνακαλέσετε αὐτήν, νά ἐπανέλθωμεν ἀναλυτικώτερα ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ.

Περαιτέρω τὰ ἀνωτέρω ἐπιρρωνύονται καὶ ἀπὸ τὴν ρητὴν δῆλωσίν σας ὅτι τὸ 1995 ἀπεκόπητε ἐκ τῶν πέντε ὄχι διότι δέν συνερίζεσθε τὰ αἰρετικά τους φρονήματα, ἀλλὰ διότι «οἱ πέντε ἤθελαν νά ρίξουν τόν Ἀρχιεπίσκοπο»! Σεῖς λοιπόν «στηρίξατε» τόν Ἀρχιεπίσκοπο προκειμένου... καὶ νά σᾶς... «ἐνθρονίσῃ» ὁ ἴδιος τὸ 2003. Δηλαδή ἀφοῦ περιμένατε χρόνια καὶ δέν ἐχῆρευσεν ὁ θρόνος τῶν Ἀθηνῶν, προκειμένου νά γίνετε «Ἀρχιεπίσκοπος», εὐχαρίστως υἱοθετήσατε τὴν Ἱερόσυλον συμπαιγνίαν καὶ ἐνθουσιωδῶς συνεργήσατε εἰς αὐτήν. Παρακαλῶ νά θυμηθῆτε καὶ τὸ ὅτι τὸ 1977, ὀλίγων μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Κορινθίας Καλλίστου, ἐνῶ ἤμην ἀκόμη λαϊκός, μοι εἶπατε: «Ἐλα μαζί μου νά σέ χειροτονήσω... ὁ Μακαριώτατος δέν εἶναι ἱκανός... πρέπει νά παραιτηθῇ καὶ νά ἀναλάβῃ ἐγώ...»!!! Ταῦτα δέ πρὶν ἀπὸ 25 χρόνια! Ἀλλὰ καὶ κατόπιν ἐπανεληλυμμένως ἐκφράσατε τὴν ἰδίαν ἐπιθυμία. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωσις τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Σεβ. κ. Γοργόνιος εἰς τὴν ἀπὸ 5.11.1998 ἐπιστολήν του κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Σεβασμιότης σας, εἰς προηγηθεῖσαν τηλεφωνικὴν σας ἐπικοινωνίαν, τοῦ διετύπωσατε τὴν ζωηρὰν ἀνησυχίαν σας, διότι εἴχατε τὰς πληροφορίας ὅτι «προετοιμάζετο διάλογος - ἐνωσις μέ τοὺς Φλωριναίους, καὶ ὅτι θὰ ἀνεδείκνυν ὡς Ἀρχιεπίσκοπον τοῦ νέου σχήματος τόν Κήρυκο!». Πόθεν εἴχατε αὐτάς τὰς πληροφορίας Σεβασμιώτατε κ. Νικόλαε; Πολλάκις ἔχω δηλώσει, ὅτι τοιαῦτα φιλοδοξίαι, δέν μέ ἀγγίζουν, ἐνῶ τὰ περί παρωδίας τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου τὰ ἔχομεν ἐπανεληλυμμένως καταγγεῖλει... Σεβασμιώτατε τὰ ἀνωτέρω ἐν συνδυασμῷ καὶ μέ ὅσα προσφάτως, τόσον ὑπὸ παράγοντος τοῦ παρασυνοδικοῦ κατεστημένου, ὅσον καὶ ὑπὸ τοῦ παρισταμένου ὡς «ἐκπροσώπου» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, «Ἀρχιμανδρίτου» κ. Σεραφεῖμ, κ. Δημητρίου, διεδίδοντο ὡς «δέλεαρ»(;) ὅτι «θὰ ἔρθῃ καὶ ἡ σειρά τοῦ Κηρύκου»(!) δι' ἡμᾶς εἶναι ἰδιαίτερα ἀποκαλυπτικά, διότι μαρτυροῦν ὅτι ὑπὸ τῶν Νεοημερολογιστικῶν καὶ Παλαιοημερολογιστικῶν παραγόντων πρέπει νά ἔχουν σχεδιασθεῖ περαιτέρω ἱερόσυλοι συναλλαγαι, - προκειμένου ὅπως πιστεύουν νά ὁλοκληρωθῇ ἡ προδοσία κατὰ τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ζῇ ὅμως Κύριος ὁ Θεός καὶ Αὐτός θὰ ὑπερασπισθῇ τὴν Ἐκκλησίαν του καὶ ρύσεται ἡμᾶς ἐκ τοιούτων σατανικῶν παγίδων.

1997 κείμενά του, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα ἡ στάσις τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ἀναφερόμενος εἰς τὸ θέμα τῶν «πέντε», φέρεται νά κάνει λόγο διὰ «πᾶρα πολλὰ ἀνθρώπινα ΛΑΘΗ» ἢ διὰ «ἐξ ἀδυναμιῶν ΛΑΘΗ» πού πρέπει νά ἐπανεξετασθοῦν...; Ἀσαφεῖς ἀναφοραὶ γίνονται καὶ διὰ ἄλλα σημαντικὰ θέματα εἰς τὴν ἐν λόγω εἰσήγησιν, μέ ἀποτέλεσμα νά μποροῦν νά δοθοῦν διάφορες ἐρμηνεῖες, πράγμα πού θεωροῦμε σκόπιμον, εἶναι δέ ἀπαράδεκτον...

Ἐπί τούτοις, Σεβασμιώτατε, φρονῶ ὅτι πρέπει νά σᾶς ὑπομνήσω καί τά ἐξῆς σχετικά. Κατά τήν ὁμιλίαν σας εἰς τό Ἐκκλησιαστικόν Κέντρον, τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας 1996, εἶπατε ὅτι *«σᾶς ἐπεσκέφθη ὁ πρῶν Ἀττικῆς Ματθαῖος καί σᾶς ἐπρότεινε νά τοὺς ἀκολουθήσετε καί θά σᾶς ἔκαναν Ἀρχιεπίσκοπο»* δέν ἐδέχθητε ὅμως διότι ὅπως ἐδηλώσατε δέν τοὺς εἶχατε ἐμπιστοσύνη! Εἰς τήν σχισματοαιρετικήν ὁμάδα τῶν πέντε εἶχον ἄλλοι τά πρεσβεῖα, ἐνῶ εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον εἶχατε σεῖς τά πρεσβεῖα, καί ὡς ἐκ τούτου ὠνομάσθητε ἀμέσως Ἀντιπρόεδρος καί ἦτο πιό εὐκόλον νά ἱκανοποιήσετε τήν φιλοδοξία σας, τήν ὁποῖαν τά τελευταῖα 3-4 ἔτη ἐχρησιμοποίησαν καί ἐξεμεταλλεύθησαν τά ξένα κέντρα καί οἱ ἐγκάθετοί των καί τελικῶς σᾶς ὠδήγησαν εἰς τήν συμπαιγνίαν περί παραιτήσεως τοῦ Μακαριωτάτου καί... σᾶς ἔκαμαν καί «Ἀρχιεπίσκοπον»!!!

Ἐκ τῶν πατριαστικῶν συνεδρίων σας δέν δύναται νά προκύψῃ ἡ λύσις

Ἀκολουθῶς εἰς τήν ἐπομένην παράγραφον γράφετε *«Αἱ οἰονδήποτε πρόβλημα ἐκκλησιαστικόν εἶναι δυνατόν νά ἐξενρεθοῦν λύσεις, οἱ ὁποῖες δι' ἡμᾶς τοὺς Ἀρχιερεῖς πρέπει νά συζητοῦνται καί νά ἀναζητοῦνται ἐντός τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς ὁποίας μέλη ὑπάρχομεν καί ἐκ τῆς ὁποίας ὅταν χωριζόμεθα, οὐσιαστικῶς αὐτοαποκοπτόμεθα ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας αὕτη τυγχάνει ἀνώτατο ὄργανο πνευματικῆς διοικήσεως»*.

Βεβαίως καί ὑπάρχει λύσις, Σεβασμιώτατε, ἀλλά ἡ λύσις διὰ κάθε θέμα εἶναι πάντοτε ΜΙΑ καί τήν δίδει ἡ ΚΑΝΟΝΙΚΩΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΩΣ καί ΕΝ ΑΓΙΩ ΠΝΕΥΜΑΤΙ λειτουργοῦσα ΑΓΙΑ καί ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ τῆς ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ, ἡ λύσις ὅμως αὕτη ποτέ δέν δύναται νά προέλθῃ ἀπό ὁποιαδήποτε «Σύνοδο», «ὁμάδα», «πατρία» κλπ., ὅπως συμβαίνει ἐν προκειμένῳ, ἡ ὁποία διὰ τό μόνο πού ἐνδιαφέρεται εἶναι νά ὁλοκληρώσῃ τήν συμπαιγνίαν - συναλλαγὴν τῆς 5.2.2003. Μετρήστε πόσοι ψευδοσύνοδοι ἐμφανίζονται σήμερον μόνον εἰς τοὺς λεγομένους «παλαισημερολογίτας», μέ τελευταίαν αὐτὴν τῶν «πέντε» ἢ καί τήν ἰδική σας «Σύνοδον», τουλάχιστον ἀπό τήν 5.2.2003. Ἀπό τοιαύτας «Συνόδους», Σεβασμιώτατε, ἡμεῖς χωριζόμεθα καί δέν συμμετέχομεν καί δέν τὰς ἀναγνωρίζομεν, διότι ὡς Ἐπίσκοπος, χάριτι Χριστοῦ, προσπαθοῦμε νά ἔχωμεν γνώμην μετὰ λόγου καί εὐθύνης ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἐνα μόνον θά σᾶς ὑπενθυμίσω καί αὐτό εἶναι τό γεγονός ὅτι καθ' ὅλα τά τελευταῖα μετὰ τό 1998 ἔτη δέν ἐλειτούργησε Κανονικῶς ἡ Ἱερά Σύνοδος καί δέν ἀνταπεκρίθητε ὡς Συνοδικοί ἐναντι τοῦ θεσμοῦ. Πάντοτε (προφορικῶς καί γραπτῶς) εἰσηγούμεθα, διεφωνούσαμε, ἐνιστάμεθα, κατηγγέλλαμε συγκεκριμένως καί Κανονικῶς καί ποτέ τίποτε δέν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, διότι αἱ ἐργασίαι αὐτῶν τῶν «Συνόδων» ἦσαν προκαθορισμέναι καί αἱ ἀποφάσεις των προελημμέναι καί σᾶς ἐπέβαλον καί σᾶς ἐπιβάλλουν ληστρικήν συμπεριφοράν. Λυποῦμαι, ἀλλά ὅταν διαχωρίζω τὰς εὐθύνas μου ἀπό τοιαύτας «Συνόδους», πιστεύω ὅτι τιμῶ, σέβομαι καί ὑπηρετῶ τόν ἀληθῆ θεσμόν τῆς Συνόδου καί οὕτω καί τήν Μητέρα μας Ἐκκλησίαν καί τόν Χριστόν μας τήν κεφαλὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος, ἀπό τοῦ ὁποίου δέν χωρίζομαι.

Ἐπανελημμένως σᾶς ἐγράψαμεν καί ἀνελύσαμεν ὅτι εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἀνήκομεν καί εἴμεθα ὀργανικά ἠνωμένοι εἰς τό Σῶμα Αὐτῆς, ὅταν δέν ἀφιστάμεθα τῆς Ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ ἀλλ' εἴμεθα ἀρρήκτως μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένοι. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ

Παλαμᾶς εἶναι κατηγορηματικός: «Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσίν· καί οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδέ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσίν». Περαιτέρω ἡ συμμετοχή εἰς ὅποιανδήποτε συνάθροισιν, ὅσον μεγάλη καί ἂν εἶναι, ὅταν αὕτη δέν διατηρῇ ἄρρηκτον τόν σύνδεσμον μέ τήν ἀλήθειαν καί δέν διαφυλάσσει ἀπαρασέλευτον τήν Κανονικήν τάξιν, τότε αὕτη δέν μετέχει τῆς ἐνότητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλά ἀποκόπτεται καί ἐξέρχεται Αὐτῆς. Ἀκοῦστε πάλιν τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Παλαμᾶν: «Οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδέ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶ καί τοσοῦτο μᾶλλον, ὅσον ἂν καί σφῶν αὐτῶν καταψεύδονται, ποιμένας καί ἀρχιποίμενας ἱερούς ἑαυτούς καλοῦντες καί ὑπ' ἀλλήλων καλούμενοι· μὴδὲ γάρ προσώποις τόν Χριστιανισμόν, ἀλλ' ἀληθείᾳ καί ἀκριβεῖα πίστεως χαρακτηρίζεσθαι μεμνημένα». Ἐπομένως, Σεβασμιώτατε Ἀδελφέ, Μητροπολίτα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς κ. Νικόλαε, ὅσον χωρίζομαι ἀπό τὰ «Καϊαφικά σας συνέδρια» δέν χωρίζομαι ἀπό τήν Ἀγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὔτε «ἀποκόπτομαι ἐκ τῆς Ἐκκλησίας», ὅπως φέρεσθε πεπλανημένως νά φρονῆτε, ἥ κακοθεστάτα ὡς ἔγραψαν οἱ ἐγκάθετοι τοῦ Φλωρινικοῦ Κέντρου, ἀλλά τουναντίον, χάριτι Χριστοῦ, μένω καί στερεώνομαι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί ὑπερασπίζομαι τόν πρῶτον καί ἱερώτατον Συνοδικόν θεσμόν, κατὰ τοῦ ὁποίου Σεῖς ἐπὶ ἔτη καί κατ' ἐξακολούθησιν ἱεροσυνέλιτε.

Αἱ προϋποθέσεις διὰ τήν συνάντησίν μας

Ὅσον ἀφορᾷ τήν ἀκροτελεύτειον παράγραφον τῆς ἰδικῆς μας ἐπιστολῆς (329/25.5.2003), διὰ τῆς ὁποίας σᾶς ἐδηλώσαμεν ὅτι θά συναντηθῶμεν, ἀρκεῖ νά ὑπάρξῃ στοιχειώδης προϋπόθεσις, ἥτοι νά διακόψετε τήν συμπαιγνίαν, (τήν ὁποίαν ἐκκινήσατε τήν 5.2.2003 καί ἠθελήσατε νά ὀλοκληρώσετε καί στερεώσετε τήν 25.4.2003), διὰτί σᾶς ἠνώχλησεν; Ἐζητήσαμεν κατὰ τήν συνάντησίν μας, ὡς πρῶτον θέμα νά ἔχωμεν αὐτήν τήν ἱερόσυλον συμπαιγνίαν σας, περί τῆς ὁποίας σημειώνομεν ὅτι «θά ἀναζητήσωμεν τρόπον θεραπείας, εἰς τὰ πλαίσια ἐννοεῖται τῆς Κανονικῆς τάξεως, τῆς ἀγάπης καί τῆς οἰκονομίας, μέχρις ἐκεῖ ὅπου αὕτη δέν καθίσταται παρανομία». Διὰτί σᾶς ἠνώχλησεν καί αὐτό; Διὰτί, ἐάν δέν πρόκειται περί ἱεροσύλου συμπαιγνίας, δέν θέλετε νά ἐξετασθῶν αἱ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ, ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΙ, ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ; Καί ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει Σεῖς προσωπικά καί τό περιβάλλον σας τί ἐπιδιώκατε ἢ ὡς τί ἐφαντάζεσθε αὐτήν τήν συνάντησιν; Νά περιορισθῇ εἰς νοσηράς ἀβρότητας καί κουκουλώματα καί ἐν τέλει νά προσκυνησῶμεν τήν «ἐμβάδα» σας (παντοῦφλα) καί νά συρθῶμεν ἱεροσύλως εἰς τήν παράνομον ἀντικανονικήν καί βαρύτατα βλάσφημον, ὡς ἀπεδείχθη, συνεδρίαν σας τῆς 25.5.2003; Ὁχι, Σεβασμιώτατε, κάνετε λάθος, ἀπατάσθε καί ἐσεῖς καί οἱ σύμβουλοί σας, καί ἡ «Σύνοδος» σας.

Εἰς τήν ἐπομένην παράγραφον (πρώτην τῆς 2ας σελίδας) γράφετε: «Πρός τοῦτο εἶναι τό ὀλιγώτερον ἀφελές καί μᾶλλον προκλητικόν νά ἀναφέρετε ὅτι ἐκ μέρους Ὑμῶν προϋποθέσεις διὰ νά συναντηθῶμεν καί συζητήσωμεν ἀπλῶς, εἶναι ἡμεῖς νά ἀνακαλέσωμεν τά πάντα, ἐννοοῦντες προφανῶς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν τελευταίων ἐτῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων καί αἱ ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου θέματος πίστεως. Ἡμεῖς, Σεβασμιώτατε, χάριν φιλαδελφείας σᾶς προτείναμε νά προσέλθῃτε, ὡς ἄλλωστε ὀφείλατε εἰς τήν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας (τῆς 25.4.2003) χωρὶς προαπαιτούμενα, διὰ νά ἐκθέσετε ἐλευθέρως καί ὑποστηρίξετε τὰς ἀπόψεις σας ἐπὶ τῶν διαφορῶν ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, ἀλλά καί πάλιν δέν ἀνταπεκρίθητε. Καί τώρα

αὐτοεπικυρώνετε τήν ἰδικήν Σας ὑποτίθεται ἐπιθυμίαν νά συναντηθῶμεν, θέτοντες ὅρους ἀπαραδέκτους, διά ἔστω μίαν ἀπλὴν συνάντησιν, ἐπικαλούμενος μάλιστα δι' ἄλλην μίαν φορὰν τήν Κανονικὴν τάξιν ἐναντι τῆς ὁποίας ὁμως εἰσθε πρωτίστως Ὑμεῖς βαρύντα ἐκτεθειμένος».

Ἐπιτρέψτε μου νά διασαφηνίσω καὶ ὑπογραμμίσω τί ἀκριβῶς γράφετε εἰς τὸ ἄνωτερω τμῆμα τοῦ κειμένου τῆς ἐπιστολῆς σας.

α) Ἰσχυρίζεσθε ὅτι ἡμεῖς «θέτομεν ἀπαραδέκτους ὅρους καὶ προϋποθέσεις διά μίαν ἀπλὴν συνάντησιν» καὶ διά τὸν λόγον αὐτόν μᾶς ἀποδίδετε τοὺς χαρακτηρισμοὺς τοῦ «ἀφελούς» καὶ «προκλητικῶς». Προκύπτει, Σεβ/τε, τοιοῦτόν τι ἐκ τῆς ἐπιστολῆς μας; Εἶναι «ἀφελεῖς προκλήσεις» ὅσα σᾶς γράφομεν διά μίαν ὄχι «ἀπλὴν», ἀλλὰ ἀνάλογον τῶν περιστάσεων συνάντησιν; Παρακαλῶ νά μελετήσετε ὀλίγον τήν ἐπιστολήν μου, διά νά μὴν ἐκτίθεσθε κατὰ τοιοῦτον τρόπον.

β) Ἰσχυρίζεσθε ὡσαύτως, ὅτι προκειμένου νά συναντηθῶμεν σᾶς ἐζητήσαμεν «νά ἀνακαλέσητε τὰ πάντα» καὶ ὅτι «ἐννοοῦμε προφανῶς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν τελευταίων ἐτῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ αἱ ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου θέματος πίστεως»!!! Προκύπτουν καὶ αὐτὰ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς μας ἢ νομίζετε ὅτι μπρεῖ ἓνας Ἀρχιερεὺς, θέτοντας εἰς ἓνα κείμενό του ἓνα «προφανῶς» καὶ ἓνα «ἐννοοῦντες» νά γράφῃ (ὑπογράφῃ) ὅ,τι θέλει, ἢ μήπως δὲν γνωρίζετε «γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν»; Ἀσφαλῶς, προκειμένου νά ἀποκατασταθῇ ἡ κλονιζομένη ἐν Χριστῷ Ἀγάπῃ καὶ Ἑνότητι, πρέπει νά ἀνακληθοῦν ὅλα τὰ κακῶς κείμενα. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς μου γίνομαι ἰδιαίτερα σαφὴς ὡς πρὸς τὸ τί ζητοῦμεν νά ἀνακαλέσητε διά νά πραγματοποιηθῇ ἡ συνάντησις: «Τελικά, γράφομεν, διά νά μὴ διανοηθῇ κανεὶς ὅτι ὑπεκφεύγω, σᾶς λέγω, εὐχαρίστως νά συναντηθῶμεν, καὶ μάλιστα αὐθημερόν, ἀρκεῖ νά ἀνακαλέσητε τήν τελευταίαν σας πρόσκλησιν, (σ.σ. διά τὴν δῆθεν «ἐκλογὴ νέου Ἀρχιεπισκόπου»...), ἐνῶ (ἡ ἐλαχιστότης μου) προτείνω, ὡς πρῶτον θέμα τῆς συναντήσεώς μας, ἀπαραιτήτως νά εἶναι ἡ συμπαιγνία τῆς 5.2.2003, περὶ τῆς ὁποίας θά ἀναζητήσωμεν τρόπον θεραπείας, εἰς τὰ πλαίσια ἐννοεῖται τῆς Κανονικῆς Τάξεως, τῆς ἀγάπης, καὶ τῆς οἰκονομίας μέχρις ἐκεῖ πού δὲν καθίσταται αὕτη παρανομία».

Σεβασμιώτατε, μὴ προσπαθῇτε νά συγχύσετε τὰ ἀσύγχυτα. Ὅσα εἰς τήν ἐπιστολήν μας σᾶς γράφομεν εἶναι ἀπολύτως σαφὴ καὶ πρὸ πάντων δὲν γράφομεν οὔτε «ἀφελείας», οὔτε «προκαλοῦμε», οὔτε ὁμως ζητήσαμε καὶ συνάντησι διὰ νά «χορατέψωμεν» ἢ, ὅπως γράφετε, νά «συζητήσωμεν ἀπλῶς». Σᾶς ἔγραψα διά τὴν συνάντησιν σέ ἐπίπεδο Ἀρχιερέων μέ ἀφορμὴ τὰς ἰδικὰς σας κινήσεις διά νά προβληματισθῶμεν ἐπὶ ὅλων βεβαίως τῶν θεμάτων, ἀλλὰ ΠΡΩΤΙΣΤΩΣ ἐπὶ τῆς ἱεροσύλου συμπαιγνίας περὶ παραιτήσεως, προκειμένου νά συνειδητοποιήσετε ὅτι ἔπρεπε νά διακόψετε τὴν περαιτέρω πορείαν σας, νά μετανοήσετε καὶ νά σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ὡς ἐν Χριστῷ Ἀδελφός, Κανονικὸς δὲ καὶ ὀρθόδοξος Ἀρχιερεὺς, θά ἔκαμνα τὸ πᾶν⁽⁹⁾ προκειμένου νά φύγῃ τὸ βδέλυγμα τῆς παραιτήσεως καὶ «τεθεραπευμένος» νά συγκαλέσῃ Κανονικῶς τὴν Ἱερᾶν Σύνοδον ὁ Μακαριώτατος⁽¹⁰⁾ καὶ νά ἱεραρχήσωμεν ὅλα τὰ ἐκκρεμοῦντα θέματα. Ἐν προκειμένῳ δὲν σᾶς ἐζητήσαμεν νά ἀνακαλέσετε ΤΙΠΟΤΕ ἈΛΛΟ, προκειμένου νά

(9) Καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ προτίθεμαι νά πράξω ἂν ἐπιδείξετε εἰλικρινῇ μεταμέλειαν.

(10) Τὸν ὁποῖον ἐθάψατε ζωντανόν ἢ τὸν «πεθάνετε» πνευματικὰ πρὶν πεθάνῃ σωματικὰ.

συναντηθῶμεν, παρ' ἐκτός τῆς ἀντικανονικῆς προσκλήσεώς σας περί «ἐκλογῆς νέου Ἀρχιεπισκόπου» διότι ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε δέν διεννοούμεν νά κάνω τό λάθος ἀκόμη καί μέσω μιᾶς συναντήσεως νά ἐγκρίνω τήν ἱερόσυλον συμπαιγνία σας, νά σᾶς ἀναγνώρισω ὡς Τοποτηρητήν, κλπ.

γ) Ἰσχυρίζεσθε ἐπίσης, ὅτι μέ τήν ὑπ' ἀριθμ. 3190/25.5.2003 πρόσκλησίν σας μᾶς ἐκαλεῖτε «νά προσέλθωμεν, ὡς ἄλλωστε ὠφείλαμεν, εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, χωρίς προαπαιτούμενα διά νά ἐκθέσωμεν καί ὑποστηρίξωμεν τὰς ἀπόψεις μας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων»!!! Σεβασμιώτατε, δέν θά σᾶς εἴπωμεν ὅτι αὐτό ἀκριβῶς εἶναι τό «ἀφελέστατον» ἐκ μέρους Σας, ἀλλά ὅτι οἱ γράψαντες αὐτό ἐκινήθησαν ἐκ τοῦ πονηροῦ. Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει, Σεῖς Σεβασμιώτατε, ποίους ὅρους μποροῦσατε νά θέσετε εἰς τήν ἐν λόγω πρόσκλησίν σας, ἀφοῦ οὐσιαστικά ἐκλιπαροῦσατε, ὅπως τήν 30.5.2003 μέ μόνην τήν παρουσίαν μας, νά ἐγκρίνωμεν τήν ἀπό 5.2.2003 ἱερόσυλον συμπαιγνίαν σας, ἐνῶ σᾶς ἀπασχολεῖ καί ἡ ψῆφος μας, ἂν καί εἴχατε «ἐξασφαλίσαι» τήν «πλειοψηφίαν»! Περαιτέρω ἔχουσα ὑπ' ὄψιν της ἡ Σεβασμιότης σας τήν συμπεριφοράν πού ἐπεδείξατε καθ' ὅλας τὰς συνεδριάσεις τῆς Συνόδου καθ' ὅλα τὰ τελευταῖα ἔτη... μέ τήν ἀνωτέρω ὑποκριτικήν δήλωσίν σας, πράγματι ἀποδεικνύεσθε καί ὡς ἰδιαίτερος «ὑποκριτικός καί προκλητικός», διότι ἔστω καί ἀναρμοδίως, μᾶς καλεῖτε, νά προσέλθωμεν διά νά «ἐκθέσωμεν καί ὑποστηρίξωμεν τὰς ἀπόψεις μας ἐπὶ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων»! Κατ' ἀρχάς, ποῖος εἶσθε σεῖς, Σεβασμιώτατε, ὁ ὁποῖος συγκαλεῖτε τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας; Δεύτερον, ἂν καθ' ὑπόθεσιν εἴστε ὁ ἀρμόδιος νά συγκαλέσετε ἐκτάκτως τήν Ἱεραρχίαν, πῶς θά εἰσηγούμεθα τὰ θέματα Πίστεως ἐκτός **ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ**, ὅταν ἐπὶ 4-5 ἔτη, παποκαισαρικῶ τῷ τρόπῳ, τὰ **ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΤΕ**, καί ἰσχυρίζεσθε, ἀκόμη καί εἰς αὐτήν τήν ἐπιστολή σας, ὅτι αὐτά δέν ὑφίστανται, καί ὅτι «πῆγαν ἀρχεῖο»: Τρίτον, ποῖος σᾶς εἶπεν ὅτι ἡμεῖς πρίν θεραπευθῇ, ὅπως σᾶς γράφομεν, ἡ ἱερόσυλος συμπαιγνία, διανοοῦμεθα, νά θέσωμεν ἄλλα θέματα Πίστεως, ἀκόμη καί αὐτό τό «περί ἀνάρχου». Τέταρτον ποῖαν Κανονικήν τάξιν, ἥ ποῖα πράξις μας, δέν εἶναι Κανονική καί Ὁρθόδοξος, ὥστε νά μᾶς ἀπειλεῖτε ὅτι «εἴμεθα βαρύντατα ἐκτεθειμένους»;

*

Κλείνω μέ τήν λίαν ἀποκαλυπτικήν ἀκροτελεύτειον παράγραφον τῆς ἀτυχοῦς ἐπιστολῆς σας εἰς τήν ὁποῖαν γράφετε: «Ναί Σεβασμιώτατε, καί τοῦτο συμβαίνει, διότι οὔτε ἡ ἐκ μέρους Ὑμῶν πρωτοφανής καί ἀνθαίρετος ἄρνησις ἀναγνωρίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῶν ἀποφάσεών Της, οὔτε ἡ εἰσπήδησις καί παραμονή Σας εἰς ἑτέραν Μητρόπολιν (τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀττικῆς), οὔτε βεβαίως ἡ ὑποστήριξις μιᾶς καινοτομίας εἶναι πράγματα, τὰ ὁποῖα σὺν γωροῦν καί ἐπιτρέπουν οἱ θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες».

Δέν προσήλθομεν, Σεβασμιώτατε, εἰς τήν συνεδριάσιν σας τῆς 25.4.2003, διότι ὅπως πληθωρικά σᾶς ἀναλύσαμε καί ἀπεδείξαμεν, δέν δύνασθε ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ δήθεν Τοποτηρητοῦ νά συγκαλήτε Σύνοδον καί οὕτω νά θεωρῆτε τήν ἱερόσυλον συμπαιγνία σας ὡς τετελεσμένην κανονικήν Ἐκκλησιαστικήν πράξιν. Αἱ ὑφ' Ὑμῶν συνάξεις δέν νομιμοποιοῦνται, διότι δέν συγκροτοῦν Ἱεράς Συνόδους, ἀλλά καθαρά Συνέδρια ματαιότητος μέχρι καί αὐτῶν τῆς 30ῆς Μαΐου καθ' ὃ «ἐξελέγητε... Ἀρχιεπίσκοπος»(!) καί τῆς 2ας Ἰουνίου 2003 καθ' ὃ «ἐνεθρονίσθητε»(!) δηλαδή ἐπικαθήσατε τό ὀλιγώτερον

ὡς μοιχός. Εἰς τὴν ἰδίαν ἀκροτελεύτειον παράγραφον δυστυχῶς δὲν ἀπεφύγατε τὸν «πειρασμόν» νά μᾶς ἀπειλήσετε μέ Κανονικάς κυρώσεις καί ὡς δῆθεν «εἰσπηδήσαντα καί παραμένοντα εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἀττικῆς»! Δέν θά σᾶς ἀπαντήσω ἐπ' αὐτοῦ, διότι ἤδη ἔχετε τὰς ἀπαντήσεις μου καί μάλιστα εἶναι καί δημοσιευμένοι εἰς τὴν «Ὁρθόδοξον Πνοήν» τοῦ Δεκεμβρίου 2002 καί Ἰανουαρίου - Φεβρουαρίου 2003 εἰς τὴν στήλην «ΟΛΙΓΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ». Ἐδῶ θά ὑπομνήσω μόνον τὴν σκευωρίαν Ὑμῶν, τοῦ Σεβ. Πειραιῶς καί τοῦ Μακαριωτάτου, εἰς τὸν Ἅγιον Μόδεστον τὴν Παρασκευὴν 1.11.2002! Σχετικῇ μέ αὐτὴ τὴν πατριαστικὴν σας ἐνέργειαν εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθμ. 305/21.12.2002 ΑΝΟΙΚΤΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ μας. Νά ἐξετάσετε, παρακαλῶ αὐτὴν τὴν σκευωρίαν, ἐνῶ παραλλήλως πρέπει νά ἐξετάσετε τὴν ἰδικὴν σας «ἐπιπήδησιν», ὅπως τὸ χαρακτηρίζουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ἐπὶ τοῦ Θρόνου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Σᾶς κατανοοῦμεν πάντως ὅτι ἐγράψατε καί τὰ περὶ δῆθεν «εἰσπηδήσεως» ἡμῶν, διότι ΕἶΝΑΙ ΜΕΣΑ ΕἰΣ ΤΗΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗΝ ΣΑΣ νά διώξετε παντὶ σθένει τὴν ἐλαχιστότητά μου ἀπὸ τὴν Ἑνορίαν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου!...

Καί κλείετε τὴν ἀτυχὴ ἐπιστολὴν σας μέ τὴν παράγραφον: «Μολαταῦτα ἡμεῖς καί πάλιν σᾶς καλοῦμεν νά συμμετέχετε εἰς τὰς Συνεδριάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (Ἐν-δημοῦσης καί Ἱεραρχίας) πρὸς δόξαν Θεοῦ καί ματαίωσιν τῶν σκοτεινῶν εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας σχεδίων τοῦ ἀντιδίκου ἡμῶν διαβόλου». Ὅχι, Σεβασμιώτατε, διαφωνῶ ἐπειδὴ πιστεύω ὅτι μέσα ἀπὸ Καϊαφικά Συνέδρια ματαιότητος, καί ἱεροσύλους συμπαιγνίας, δέν δοξάζεται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, διότι δι' αὐτῶν ἀκριβῶς διενεργοῦνται «τὰ σκοτεινὰ εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας σχέδια τοῦ ἀντιδίκου ἡμῶν διαβόλου», ὑβρίζεται δέ καί βλασημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καί παραβλάπτεται τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο, δείξατε τὴν ἀνάλογον μεταμέλειαν καί ὅλα χάριτι Χριστοῦ θά διορθωθοῦν.

Ἄν, Σεβασμιώτατε κ. Νικόλαε, τὰ ἐνεργούμενα σχέδιά σας δέν ἐκκινοῦν καί δέν ἐπιβάλλωνται ἀπὸ ξένα Κέντρα καί πρόσωπα, (ὅπως π.χ. τὸ Φλωρινικόν ὑπὸ τοὺς κ.κ. Καλλίνικον Σαραντόπουλον καί Ἀθανάσιον Σακκαρέλλον), τὰ ὅποια χρησιμοποιεῖ ὁ Νεοημερολογιτισμός καί δι' αὐτοῦ ὁ Οἰκουμενισμός, δεῦτε νά περάσωμεν ἀπὸ τὸ λουτρό τῆς μετανοίας, νά ζητήσωμεν τὴν θεραπείαν τῶν τραυμάτων ἀπὸ τὴν Μητέρα μας, τὴν ζῶσαν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, διότι ὁ Κύριος, ὅπως εἶπεν «τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἐκκλησίας» λέγει καί πρὸς ἡμᾶς: «Μνημόνευε οὖν πόθεν πέπτωκας, καί μετανόησον καί τὰ πρῶτα ἔργα ποιήσον· εἰ δέ μή, ἔρχομαί σοι ταχύ καί κινήσω τὴν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, ἐάν μή μετανόησης» (Ἀποκ. Β, 5). Ἔως ὅτου ζῶμεν ἐν χρόνῳ, καλούμεθα νά δώσωμεν τὴν μαρτυρίαν, διότι ὁ Κύριος ἔρχεται ταχύ δι' ἓνα ἕκαστον καί ὅταν ἔλθῃ, δηλαδὴ ὅταν ἐξέλθωμεν τῆς παρούσης ζωῆς καί εὐρεθῶμεν ἐκτός χρόνου, τότε τὸ Ἐσφαγμένον Ἀρνίον, (ὡς ἐσφαγμένον), δηλαδὴ ὁ Διὰ τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως Νικητὴς τοῦ θανάτου Κύριος, ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς Ἀληθείας, θά ζητήσῃ τὴν ἰδικὴν μας μαρτυρίαν, ἥτοι τὴν πίστιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του. Τὴν προσωπικὴν μαρτυρίαν μας, τὴν συσταύρωσιν μας καί τὴν συνανάστασιν μας ἐν Αὐτῷ διὰ τῆς Ἐκκλησίας, καί μή γένοιτο νά ἀκούσωμεν τὸ «ἔξω οἱ κύνες καί οἱ φαρμακοὶ καί οἱ πόρνοι καί οἱ φονεῖς καί οἱ εἰδωλολάτραι καί πᾶς ὁ ποιῶν καὶ φιλῶν τὸ ψεῦδος» (Ἀποκ. ΚΒ, 15).

Τῆς ὑμετέρας Σεβασμιώτατος ἐλάχιστος ἀδελφός καί συλλειτουργός

† Ὁ Μεσογαίης καί Λαυρεωτικῆς

ΚΗΡΥΚΟΣ

Η ΕΙΣ ΠΡΩΤΗΝ ΦΑΣΙΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΛΟΥ ΣΥΜΠΑΙΓΝΙΑΣ

Α΄ ΠΕΡΙ «ΕΚΛΟΓΗΣ»

Ἡ συνεδρίασις τῆς 30ῆς Μαΐου 2003

Εἰς τόν «Κήρυκα» τοῦ μηνός Μαΐου ἐ.ἔ. καί εἰς τήν σελίδα 115 ἀναγινώσκομεν: «Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Τὴν 30ῇν Μαΐου (ἐκ. ἡμ.) συνήλθε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τόν Καθεδρικόν Ἱερὸν Ναόν Ἀγ. Τριάδος Κάτω Ἡλιουπόλεως, εἰς ἑκτακτον Αὐτῆς Συνεδρίαν πρὸς ἐκλογὴν τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου. Εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας συμμετέσχον ὁ Σεβ. Μητρο/της Πειραιῶς καὶ Νήσων κ. Νικό-
λαος, Τοποτηρητῆς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὁ Μακ. πρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέας, οἱ Σεβ/τοι Μητροπολίτες Ἀργολίδος κ. Παχώμιος, Περιστερίου κ. Γαλακτίων, Κίτρους καὶ Κατερίνης κ. Γοργόνιος καὶ ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Διανυλίας κ. Ἀνδρέας. Ἀπόντες ἀδικαιολογητῶς ἦσαν οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Κήρυκος, Βεροίας καὶ Ναούσης κ. Ταράσιος καὶ Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Πανάρετος. Ὁ Ἐπίσκοπος Φιλίππων ἀπουσιάζων δικαιολογημένως (διὰ λόγους ὑγείας) καὶ ἔχων ἐνημερώσει σχετικῶς τὴν Ἱ. Σύνοδον, συμμετεῖχε κανονικῶς εἰς τὴν ἐκλογὴν διὰ γραπτοῦ συμψήφου».

Ἀποφεύγομεν κάθε δίκαιον χαρακτηρισμόν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω καὶ περιοριζόμεθα μόνον ἀπὸ κανονικῆς καὶ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως νὰ εἰπῶμεν, ὅτι καὶ ἡ ἐν λόγῳ συνάθροισις τῶν ὡς ἄνω Ἀρχιερέων, καὶ ἡ «ἐκλογὴ» ΤΟΥ ἤδη διωρισμένου καὶ ἐκλεγμένου, ἀπὸ τὴν 5.2.2003 «νέου Ἀρχιεπισκόπου», ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΣΥΛΛΗΒΑΝ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΑΚΥΡΑ, ἐνῶ διὰ τοὺς διαπράξαντας ταῦτα στοιχειοθετεῖται ἄλλη μία ἐγκληματικὴ πρᾶξις κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, διότι:

α) Δέν συνεκλήθη αὕτη ὑπὸ Κανονικοῦ καὶ ἀρμοδίου Ἐκκλησιαστικοῦ Προσώπου - Ὁργάνου, ἡτοι τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς Κανονικῆς Ἐνδημούσης Συνόδου, ἀλλὰ παρὰ τοῦ ὑπὸ βαρείας κατηγορίας καὶ ἐν ὑποδικίᾳ τελούντος δῆθεν «Τοποτηρητοῦ» Σεβ. κ. Νικολάου.

β) Ἐκφραμοῦν ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ καὶ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΙ κατὰ τῆς ἀπὸ 5.2.2003 ἐκδηλωθείσης συμπαιγνίας, περὶ «παραιτήσεως» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅπως καὶ τῆς συνεδρίασεως τῆς 25.4.2003, καθ' ἣν διεπράχθησαν τὰ γνωστά εἰδεχθῆ Κανονικά κακουργήματα, ἐνῶ ἡ ἀσέβεια πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ κατεργασία τοῦ ψεύδους ἔλαβον ἀνεξελέγκτους διαστάσεις.

Καὶ ἐάν, καθ' ὑπόθεσιν, δέν συνέτρεχον αἱ ὡς ἄνω ὑπὸ στοιχεῖα α καὶ β, σοβαροὶ Κανονικοὶ καὶ γενικώτερον Ἐκκλησιαστικοὶ λόγοι, δηλαδὴ καὶ ἂν ἀκόμη ἡ συνεδρίασις τῆς 30ῆς Μαΐου δέν ἀπετέλει συνέχεια καὶ ἐξέλιξιν τῆς κατηγγελημένης ἱεροσύλου συμπαιγνίας περὶ παραιτήσεως μετὰ πνευματικῆς φύσεως στυγαλλαγῆς, καὶ πάλιν θά ἦτο παράνομος καὶ ἀντικανονικὴ, ὅσα δέ ἀπεφασίσθησαν ΑΚΥΡΑ, διότι προῆλθον καὶ ἀπὸ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗΝ ΣΥΝΘΕΣΙΝ Ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου,

«κάθε δέ αντικανονική απόφασις είναι αὐτοδικαίως καὶ ἄκυρος» (βλ. Μανουήλ Γεδεων, «Κανονικαὶ Διατάξεις», Κων/λεις 1889, σελ. 17). Εἰδικώτερα:

α) Κατ' αὐτὴν συμμετέσχεν ἐνεργῶς ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος τὴν 5.2.2003 φέρεται ὡς παραιτηθεὶς, τὴν δὲ 25.4.2003 οὐσία ἀνῆρεσεν καὶ τοὺς λόγους τῆς παραιτήσεως καὶ αὐτὴν τὴν παραίτησίν του... Ὡστόσο τὸ κακὸν μεγεθύνεται, ἐπειδὴ, κατὰ τὴν συνεδρίαν 25.4.2003, δέν ζητεῖ νὰ τύχη συγγνώμης διὰ τὴν ἱερόσυλον συμπαιγνίαν του, ἀλλὰ τὴν διευρύνει, διότι ἀντικανονικώτατα ὑστεροβούλως καὶ ἰδιοτελῶς, ἐνεργοποιεῖται ὡς Ἀρχιερεὺς καὶ ὡς Συνοδικὸν μέλος, μετατίθεται ἐκ τοῦ Θρόνου τῶν Ἀθηνῶν, τὸν ὁποῖον «ἐπώλησε ἐπ' ἀναλόγοις ἀνταλλάγμασι» (ἤτοι ἐπισκοπικὰς χειροτονίας κλπ.) εἰς τὸν Πειραιῶς κ. Νικόλαον, καὶ ὁ ψευδοπαραιτηθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος, «ψηφίζει» τὸν διωρισμένον ὑπ' αὐτοῦ ὡς «νέον Ἀρχιεπίσκοπον»!

β) Εἰς τὴν «ἐκλογὴν τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου» συμμετέχει ἐπίσης ὁ Σεβ. Διαυλείας κ. Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος κατηγγέλθη καὶ τελεῖ ἐν βαρυτάτῃ ὑποδικία καὶ δέν νομιμοποιεῖται νὰ συμμετάσχη εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἱ. Συνόδου, διότι οὐδέποτε ἀπὸ τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας του ἐγκατεστάθη εἰς τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ Ἐπισκοπὴν καὶ οὐδέποτε ἠσχολήθη μὲ τὴν διαποίμανσιν αὐτῆς. Οὗτος διαμένει ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Μεταμορφώσεως καὶ ἐνεργεῖ ὡς ὑποτακτικὸς καὶ κακὸν ὄργανον τῶν ἀδελφῶν Τσακίρογλου καὶ δι' αὐτῶν τῶν ξένων Κέντρων.

γ) Διὰ τὸν ἴδιον λόγον, ἢ διὰ «γραπτοῦ συμπήφου» συμμετογῇ ἐξ Ἀμερικῆς τοῦ Σεβ. Φιλίππων Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος ἐπίσης διὰ λόγους ὑγείας οὐδέποτε ἐγκατεστάθη εἰς τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ Ἐπισκοπὴν καὶ οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐνεργὸν Συνοδικὸν μέλος, εἶναι ἄκυρος.

δ) Δέν συμμετέσχον ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΩΣ εἰς αὐτὴν οἱ Κανονικοὶ Μητροπολίται καὶ Συνοδικὰ μέλη, ἤτοι ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς Κήρυκος, ὁ Βεροίας καὶ Ναούσης Ταράσιος καὶ ὁ Λαρίσης καὶ Τυρνάβου Πανάρετος, οἱ ὁποῖοι ΚΑΤΗΓΓΕΙΛΑΝ τὴν ἱερόσυλον συμπαιγνίαν περὶ «παραίτησεως» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, μέχρι καὶ αὐτὴν τὴν ἐξέλιξιν τὴν ὁποίαν εἶχεν τὴν 30ὴν Μαΐου.

ΕΠΟΜΕΝΩΣ, κατὰ τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸν «Κ.Γ.Ο.» τοῦ Μαΐου ἐ.ἔ., ἐκ τῶν 10 Ἀρχιερέων εἰς «τὴν Σεπτὴν Ἱεραρχίαν τῆς 30.5.2003» παρόντες ἦσαν οὐσιαστικὰ μόνον 4, ἤτοι ὁ Πειραιῶς, ὁ Ἀργολίδος, ὁ Περιστερίου οἱ ὁποῖοι τελοῦν ἐν ὑποδικία ὡς συνεργήσαντες ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλος εἰς τὴν ἱερόσυλον συμπαιγνίαν καὶ ὁ Κίτρους ὁ ὁποῖος, ὅπως πιστεύομεν, ἐσύρθη ἐκὼν ἄκων, τόσον κατὰ τὴν 25.4.2003 ὅσον, καὶ τὴν 30.5.2003...

Ἡ «ἐκλογὴ» ἐγίνε «Ψήφοις κανονικαῖς»,
«παμψηφεί» καὶ «τῇ χάριτι τοῦ Ἀγίου Πνεύματος»!!!

Ἐνῶ ὑπ' αὐτάς τὰς συνθήκας καὶ προϋποθέσεις καὶ τὴν 30ὴν Μαΐου ἐπροχώρησεν ἡ ἱερόσυλος συμπαιγνία, καὶ «ἐξελέγη» παρανόμως, ἀντικανονικῶς καὶ ἀντιεκκλησιαστικῶς ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος, εἰς τὰ τεύχη τοῦ «ΚΗΡΥΚΟΣ» τοῦ Μαΐου, καὶ Ἰουνίου ἐ.ἔ. ψευδόμενοι ἰσχυρίζονται ὅτι: «...ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας

τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος διασκευασμένη ἐν τῷ ἐνταῦθα Καθεδρικῷ Ναῷ Ἀγίας Τριάδος, κατὰ τε τοὺς θείους καὶ Ἱερούς Κανόνας, ἔγνω ψήφοις Κανονικαῖς, καταστήσαι...» (Κ.Γ.Ο. Μαΐου 2003, «Υπόμνημα» σελ. 125). Καί πάλιν: «Ἐπειδὴ ψήφοις Κανονικαῖς καὶ θεόθεν ὁδηγηθέντων τῶν συγκροτούντων τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος... πειθόμενος τῷ θεῷ βουλήματι ἀποδέχομαι τὴν Ποιμαντορίαν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς...»! Καί πάλιν ψευδόμενοι καὶ ἐξαπατῶντες, ἡ τελικὰ πλανώμενοι ἐπαναλαμβάνουν ὅτι ἡ «ἐκλογὴ» ἐγινε «ψήφοις κανονικαῖς», «παμψηφεῖ» καὶ «...τῇ χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»!!! (Αὐτόθι «Διαβεβαίωσις» σελ. 125).

Χωρὶς τὴν παραμικράν αἰδῶ, καὶ ὅλως ἀσεβῶς διὰ τῶν ἐν λόγῳ κειμένων των, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ψεύδονται καὶ βλασφημοῦν δημοσίως!, ἐνῶ προπαγανδίζουν καὶ τό παράνομον συνέδριόν των τῆς 30ῆς Μαΐου ὡς «ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος»! Τοῦτο τό γεγονός δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς ΑΝΤΙΠΟΙΗΣΙΝ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλὰ δι' αὐτῆς τῆς ἰδίας διατυπώσεως εἶναι ὡς ΝΑ ΜΗΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΑΛΛΟΥΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ καὶ οὐσία νά κηρύσσουν τό σχίσμα τους, ὅπως ἀκριβῶς ἔκαμαν καὶ οἱ πέντε τό 1995!

Ὡ τῆς ἐσχάτης ἀσεβείας, ὦ τῆς ἐσχάτης βλασφημίας! Διὰ τὴν συγκεκριμένην συμπαιγνίαν καὶ πρὸς χάριν τῶν καταχθονίων κατὰ τῆς Ἐκκλησίας σχεδίων τῶν ξένων Κέντρων καὶ πρὸς χάριν μιᾶς πολὺ χείρονος τῆς Σιμωνίας συναλλαγῆς, καὶ τέλος πρὸς χάριν τῆς ματαιοφροσύνης τοῦ Σεβ. κ. Νικολάου, εἰργάσαντο τό ψεῦδος καὶ ἐβλασφήμησαν τό Πανάγιον Πνεῦμα, τό Ὅποῖον ἠθέλησαν νά παρουσιάσουν ὡς παρόν, «φωτίζον» καὶ «κατευθύνον» τὴν ἀντικανονικὴν καὶ χείρονα τῆς Σιμωνίας «ἐκλογὴν»!

Καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 3193/30.5.2003 «ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ» των ἐπίσης τὴν ἐπιγράφουν ὡς: «Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ» καὶ ἐπαναλαμβάνουν καὶ ἐν τῷ κειμένῳ αὐτῷ, ὅτι αὕτη «τῇ 30ῇ τοῦ μηνὸς Μαΐου ἐ.ε. ψήφοις Κανονικαῖς ἐξελέξατο καὶ κατέστησε Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν... τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς καὶ Νήσων κ. Νικόλαον... Οὗτος... ἀνεδείχθη τῇ Χάριτι τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος γνήσιος, κανονικὸς καὶ νόμιμος... ἡ Ἱερά Σύνοδος... προτρέπει καὶ ἐντέλλεται ἵνα ὑποδεξάμενοι τόν... κ. Νικόλαον, ὡς Κανονικόν καὶ νόμιμον ὑμῶν Ἀρχιερέα...». (Κ.Γ.Ο. Ἰουνίου σελ. 154 καὶ 155)», καὶ πάλιν: «Τὴν 30ὴν Μαΐου ἐ.ε. ἐξέλεγε ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παμψηφεῖ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν». (Κ.Γ.Ο. Μαΐου σελ. 127).

Καὶ ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης Ἀργολίδος κ. Παχώμιος πάλιν εἰς τὴν δευτέραν προσφώνησίν του, τὴν 2.6.2003, ἰδοὺ πῶς βλασφήμως ἐκφράζεται καὶ οὐσία κηρύσσει τό σχίσμα τους: «Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος ἀνέδειξεν Ὑμᾶς διὰ τῆς ψήφου ΤΩΝ Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς τό ὑπατον τοῦτο ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου».

Ποῖος λοιπὸν νά μὴν κλαύσῃ καὶ ποῖος νά μὴ θρηνήσῃ διὰ τὰς φρικτὰς ἀντικανονικότητας, τὴν κατεργασίαν τοῦ ψεύδους, καὶ ἐν τέλει δι' αὐτὰς τὰς

βλασφημίας κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό Ὅποῖον ἀσεβέστατα, ὁ Μακαριώτατος καί οἱ Σεβασμιώτατοι, «ὑπέταξαν» εἰς τά σχέδιά των, παρουσιάζοντες τάς ἐν τῷ πονηρῷ πράξεις των ὡς «*θεοβούλητα*» γεγονότα, καί ἀποτέλεσμα τῆς «*χάριτος τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος*»;



Οἱ «μεγάλοι ἐκλέκτορες» μετὰ τήν «παμφηφεῖ καί ἐν ἁγίῳ πνεύματι» «ἐκλογήν τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου»! Διακρίνονται ἐξ ἀριστερῶν ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέας, καί οἱ Σεβ. Πειραιῶς κ. Νικόλαος, Ἀργολίδος κ. Παχώμιος, Περιστερίου κ. Γαλακτίων, Κίτρους κ. Γοργονίου καί Διαυλείας κ. Ἀνδρέου.
(«Κ.Γ.Ο.» Μαΐου 2003 σελ. 116).

Νομίζομεν, ὅτι εἶναι ὀλως περιττόν νά εἰπώμεν ὅτι κατά τήν 30ήν Μαΐου ἡ **ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΩΣ ΣΥΓΚΛΗΘΕΙΣΑ** ὡς «Ἱ. Σύνοδος» φατριαστική ὁμάς των, οὔτε **ΤΗΝ** Ἱεράν Σύνοδον τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνεκρότει ἢ ἐξέφραζε, οὔτε ἡ **ΣΥΝΘΕΣΙΣ** τῆς καί αἱ «ψηφοί» τῶν ψηφισάντων ἔσαν Κανονικάι. Ὅπως ἤδη ἐτονίσαμεν, οὔτε τοῦ Μακαριωτάτου κ. Ἀνδρέου ἡ παρουσία, καί ἐπομένως καί ἡ ψηφος ἦτο Κανονική, οὔτε τοῦ Διαυλείας κ. Ἀνδρέου, οὔτε τοῦ Φιλίππων κ. Χρυσοστόμου, οὔτε ὁμως καί τῶν ὑπολοίπων, ἦτοι τῶν Σεβ/των Πειραιῶς, Ἀργολίδος, Περιστερίου καί Κίτρους, διότι, πλήν τῶν ἄλλων, ἐτέλουν καί ἐν αὐτοδικαίῳ ὑποδικία καί διότι αἱ ἀπό 5.2.2003 ἱερόσυλοι πράξεις των, ΚΑΤΗΓΕΛΘΗΣΑΝ τόσον ὑφ' ἡμῶν τοῦ Μεσογαίας, ὅσον καί ὑπό τῶν Μητροπολιτῶν Βεροίας κ. Ταρασίου καί Λαρίσης κ. Παναρέτου. Ποῖος, ἐπαναλαμβανόμεν, νά μή κλαύσῃ καί νά μή θρηνήσῃ καί νά μή χύσῃ δάκρυα διὰ τήν ἐσχάτην ἀσέβειαν – βλασφημίαν, καθ' ἣν ἡ ἀπ' ἀρχῆς ἱερόσυλος συμπαιγνία μέχρι καί τήν τραγωδία τῆς «ἐκλογῆς» ὠνομάσθη ὡς δῆθεν «*θεοβούλητον γεγονός*», τό ὁπᾶν, ὁ Σεβ. Πειραιῶς κ. Νικόλαος, «*πειθόμενος τῷ θείῳ βουλήματι*» ἀπεδέχθη κατά τήν 30ήν Μαΐου 2003!

Δέν δυνάμεθα παρά νά θέσωμεν τό ἐρώτημα πρός τε τόν Μακαριώτατον κ. Ἀνδρέαν καί τόν Σεβ. κ. Νικόλαον καί τούς συνεργήσαντας εἰς τήν ἀσέβειαν ταύτην, μήπως ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος ἀπευθύνει τά κάτωθι καί εἰς ὅλους ὑμᾶς; «Ἐπεὶ δέ ἀνέστησαν τινές ἄνδρες, μόρφωσιν μέν εὐσεβείας ἔχοντες ὅτι ἱερωσύνης ἀξίωμα περιβέβληντο, τήν δέ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένοι, τήν Βαβυλωνίων ἱερέων τήν κατηγορίαν ἐπεσπασάμενοι... μᾶλλον δέ Καϊαφικόν συνέδριον συστησάμενοι, γενήτορες γεγόνασι δυσεβῶν διδασκάλων... καί, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὰς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας λυμηνάμενοι διετάραξαν καί αἵρεσιάρχαι οἱ ἱεράρχαι γεγόνασι, καί ἀντί μέν εἰρήνης ἔριν τῷ λαῷ προσεφώνησαν, ἀντί δέ σίτου ζιζάνια ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἀρούραις ἐνέσπειραν, τόν οἶνον ἔμιξαν ὕδατι, καί τόν πλησίον ἐπότισαν ἀνατροπὴν θολεράν, καί λύκοι Ἀραβικοὶ ὄντες, δοράν προβάτων ὑπεκρίθησαν ἐνδύσασθαι, καί τήν ἀληθείαν παραλογιζόμενοι τό ψεῦδος ἐπεσπασάντο...» (Πρακτικά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου Γ' Τόμος, Ἔκδοσις Ἁγίου Ὄρους, σελ. 879).

Β' ΣΠΟΥΔΗ ΚΑΙ ΒΙΑ ΔΙΑ ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΝ

Σχολιασμός ἐπὶ τῶν σχετικῶν δημοσιευμάτων τοῦ «Κήρυκος» μηνός Ἰουνίου

Τὴν 2αν Ἰουνίου, (Κυριακή ἐσπέρας τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς)⁽¹¹⁾ βία καὶ σπουδῇ ἐπεχειρήθη καὶ ἡ «ἐνθρόνισις» τοῦ ΨΕΥΔΟΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ τῆς φατριαστικῆς ὁμάδος εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Τριάδος Ἡλιουπόλεως! Πρός τόν σκοπὸν αὐτὸν ἐπεστρατεύθησαν (ἡ ἀφ' ἑαυτῶν των ἐσπευσαν) ἐκ τῶν τεσσάρων σημείων τῆς γῆς ἀντιπρόσωποι, προκειμένου νά στηρίξουν τόν εἰς τό κενὸν αἰωρούμενον «νέον Ἀρχιεπίσκοπον», δεδομένου ὅτι ἐξ Ἑλλάδος οὐδεὶς ἐκ τοῦ πιστοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας παρέστη, ἐκτός τῶν φανατικῶν προσωπικῶν ὁπαδῶν τοῦ Σεβ/του κ. Νικολάου καὶ αὐτῶν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀνδρέου ἢ καὶ ἐλαχιστότατοι πλανηθέντες ὡς μὴ πληροφορημένοι. Μάρτυρες ἀψευδεῖς οἱ ἴδιοι, οἱ ὁποῖοι ἐσπευσαν νά εἶναι παρόντες εἰς τὴν ἱερόσυλον «παράστασιν» καὶ αἱ κραυγαλαῖαι δημοσιευθεῖσαι φωτογραφίαι.

Τὴν τελετὴν (ἱερόσυλον θέατρον), «ἐλάμπρυναν» οἱ Ἀρχιερεῖς: Ὁ «παραιτηθεὶς» Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἀνδρέας καί... «Πρόεδρος Πατρῶν», ὁ ἐκ τοῦ «ἀνασχηματισμοῦ» προκύψας «Ἀντιπρόεδρος» Σεβ. Ἀργολίδος κ. Παχώμιος,⁽¹²⁾ ὁ συμπράξας Σεβ. Περιστερίου κ. Γαλακτίων, ὁ Σεβ/τος Διευλίας κ. Ἀνδρέας καὶ ὁ «παμψηφεὶς» ἐκλεγείς ἀπὸ ὅλην τὴν νέαν φατριαστικὴν αὐτὴν ὁμάδα τῶν (5) πέντε Ἀρχιερέων, ὁ καὶ πρωταγωνιστὴς εἰς τὴν «θεατρικὴν παράστασιν», ὁ Σεβ. Πειραιῶς κ. Νικόλαος.⁽¹³⁾

(11) Διόρθωσις: Εἰς τό προηγούμενον τεῦχος τῆς «Ο.Π.» μηνός Ἰουλίου εἰς τὴν σελ 257, ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας, ἀντὶ τῆς ἡμερομηνίας 2.6.2003 ἐσπέρας Κυριακή τῆς Πεντηκοστῆς ἀνεγράφη λανθασμένως «3.6.2003, ἐσπέρας τῆς Δευτέρας τοῦ Ἀγ. Πνεύματος».

(12) Τελικὰ ποῖος εἰς τὴν φατριαστικὴν ὁμάδα εἶναι ὁ «Ἀντιπρόεδρος»; Ὁ «πρώην Ἀθηνῶν», ἢ ὁ Ἀργολίδος;

(13) Ἐνθυμίζει τὴν «ἐκλογὴν εἰς Πατριάρχην Κων/λεως» τοῦ Ἰωαννικίου (16ος αἰῶν) τοῦ εἰσπηδήσαντος εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον καὶ ἐγκριθέντος ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου, διότι διέθεσε «500 γρόσια παραπάνω». Ἡ ἱστορία, γράφει ὅτι «οἱ χριστιανοὶ δὲν ἠπάζοντο τὴν χεῖρα του, πλὴν τῶν αὐτῷ προσκεκμένων», μέχρις ὅτου ἐγίνε Σύνοδος εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ τὸν ἀφώρισεν. Βλέπετε εἰς τὴν «Ο.Π.» τοῦ μηνός Ἰουνίου σελ. 210-221.

Ἱερεῖς παρέστησαν: Ὁ κατηγορημένος μέ πολλές καταγγελίας π. Νεόφυτος Τσακίρογλου,⁽¹⁴⁾ ὁ Ἱερεύς π. Δημήτριος Τσαρχατζόγλου,⁽¹⁵⁾ ὁ ὑποτακτικός τοῦ Σεβ. Πειραιῶς, Ἀρχ/της Παντελεήμων Ντέσκας, ὁ Ἱερομ. Κυπριανός Φιλημέγκας, ὁ Ἱερομ. Λάζαρος Ἀθανάσωφ, ὁ Ἱερεύς Νικόλαος Βαρμάξης, καί ἐκτός Ἑλλάδος, οἱ ἐκ Κύπρου Ἱερεῖς Γρηγόριος καί Κυριακός καί οἱ ἐκ Κένυας ὁ Ἱερομ. Ματθαῖος καί ὁ Ἱερεύς Φώτιος.

Ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων δέν προσήλθον τρεῖς Ἀρχιερεῖς, ἡ ἐλαχιστότης μου, (Μεσογαίας Κήρυκος) ὁ Σεβ. Βεροίας καί Ναούσης κ. Ταράσιος, ὁ Σεβ. Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Πανάρετος, οἱ ὁποῖοι κατηγγείλαμεν τήν Ἱερόσυλον συμπαιγνίαν καί ἐδηλώσαμεν ὅτι δέν συμμετέχομεν καί δέν ἀναγνωρίζομεν τίποτε ἐξ αὐτῆς τῆς ἀπ' ἀρχῆς Ἱεροσύλου συμπαιγνίας περί παραιτήσεως τοῦ Μακαριωτάτου καί ὅσα ἠκολούθησαν μέχρι καί τήν 2 Ἰουνίου 2003. Ἐπίσης ὁ «ἐκὼν ἄκων» παρευρεθεῖς τόσον τήν 25ην Ἀπριλίου, ὅσον καί τήν 30ην Μαΐου, Σεβ. Κίτρους καί Κατερίνης κ. Γοργόνιος, τήν 2.6.2003 δέν ἦτο παρὼν καί δέν συμμετέσχε εἰς αὐτό τό ἱερόσυλον «θέατρον», τοῦ ὁποίου τό «σενάριον», ὅσον καί ἂν ἐμελετήθη καί ἐπροσέχθη, προέκυψεν τραγωδία καί διὰ τούς ἰδίους καί διὰ τόν Ἱερόν τῆς Ἐκκλησίας Ἀγῶνα.

Τήν ὅλην «τελετήν τῆς ἐνθρονίσεως» ἐπίσης «ΕΛΑΜΠΡΥΝΕ Ο ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ, Ἀρχιμανδρίτης» Σεραφεῖμ,⁽¹⁶⁾ ὁ ὁποῖος, ἀνευ ἐπισήμου Πρωτοκόλλου, ἐνεφανίσθη μεγαλοπρεπῶς φέρων Σταυρόν καί ἐπανωκαλύμανχον, «συντονίζων» τήν τελετήν ἐνῶ ὑπέσχετο ὅτι θά λυθοῦν ὅλα τά προβλήματα... Διὰ τῆς ὅλης παρουσίας του καί παρεμβάσεων, διεβεβαίωσε ὅτι τό ὅλον γεγονός τῆς Ἱεροσύλου συμπαιγνίας εἶναι ἀρεστόν εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν. Ἐξόχως ἀποκαλυπτικά εἶναι ὅσα ἀναφέρουν ὁ κ. Μιχαήλ καί ἡ σύζυγός του Εὐαγγελία Χαλκίδου εἰς τήν ἀπό 4.6.2003 ἐπιστολήν των, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπιφυλασσόμεθα νά ἐπανέλθωμεν. Ὁμοίως παρίστατο καί ἕτερος Νεοημερολογίτης κληρικός, ὀνόματι Γεράσιμος Μιχελῆς, περί τοῦ ὁποίου ἐπίσης ἐπιφυλασσόμεθα νά ἐπανέλθωμεν... καθ' ὃ προστατευόμενος καί συνεργάτης τοῦ Σεβ. κ. Νικολάου!...

Ἡ ὅλη «τελετή τῆς ἐνθρονίσεως» ἐπενδύθη μέ ἑξι προσφωνήσεις, τρεῖς χαιρετισμούς καί τόν «ἐνθρονιστήριον λόγον» τοῦ Σεβ. Πειραιῶς, ὁ ὁποῖος παρίστανε τόν «νέον

(14) Ὁ ὁποῖος ἀντὶ νά ζητήσῃ νά καθαρίσῃ τήν θέσιν του, ἀπό τὰς ὀχι καλὰς ἐξωθι μαρτυρίας, δι' ἀπάτας ἐκκλησιαστικάς, οἰκονομικάς καί ἄλλης φύσεως, αὐτός ἀληθορρίζει, ὀργίζεται καί πατὰ ἐπὶ πτωμάτων.

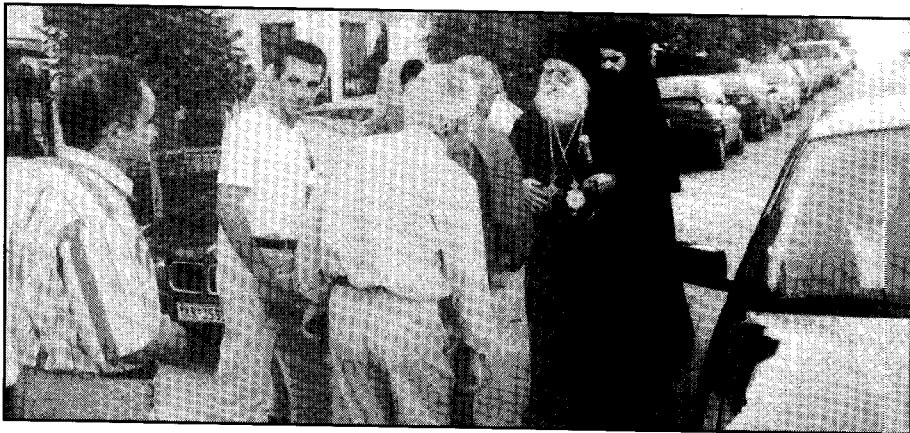
(15) Ὁ ὁποῖος μετὰ τό 1997, δέν σημειώνει συνετήν, οὔτε ἐλευθέραν καί ὑπεύθυνον συμπεριφοράν. Ἀρκεῖ νά ἀναφερθῇ ὅτι ἀντικανονικῶς καί σκοπίμως ἐδέχθη, παρά τήν ἀνεπάρκειά του, τήν ἀνατροπήν ἡμῶν ἐκ τῆς διακονίας τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τήν ἀνάληψιν αὐτῆς τῆς ὑπευθύνου διακονίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου, ἐνῶ ἐγνώριζεν ὅτι αὐτό ἐγένετο μέ κακὴν καὶ προδοτικὴν σκοπιμότητα ἐνῶ ἔκτοτε ἐνεργεῖ ὡς ἀπολύτως πειθῆνιον ὄργανον τῶν Τσακίρογλου καὶ τοῦ Δ. Κάτσουρα.

(16) Πρόκειται περί τοῦ γνωστοῦ Στυλιανοῦ Ἀγγ. Δημητρίου, ὁ ὁποῖος ἀνατραφεῖς καὶ ἀνδρωθεὶς εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν, πρὸ δεκαετίας περίπου προσεχώρησεν εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν, εἰς τήν ἀρχὴν «διὰ νά σπουδάσῃ» σέ ἱερατικὴ σχολή, εἰς τήν συνέχεια δέ ἀρνηθεὶς ἐνσυνειδήτως τήν Ὁρθοδοξίαν, τοῦ «ἀνετέθη»... ὑπὸ τοῦ κ. Χριστοδούλου καὶ ἡ «μεγάλῃ ἀποστολή», νά συμβάλῃ εἰς τήν «ἐπίλυσιν τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ» διὰ τήν σωματικῶς τῷ τρόπῳ καί πάντως ἐν τῷ παλαιοημερολογιτικῷ Οἰκουμένισμῳ, συνένωσιν καὶ ὑποταγὴν ὅλων τῶν παλαιοημερολογιτικῶν παρατάξεων! Ὁ κ. Σεραφεῖμ Δημητρίου καὶ πρὶν, ἐπὶ Σεραφεῖμ Τίτκα, εἶχεν ἐπιδείξει, καὶ συνεχίζει καὶ ὑπὸ τόν κ. Χριστόδουλον νά ἐπιδεικνύῃ ἱκανὰ δείγματα ὅτι «παίζει πολὺ καλὰ τόν ρόλον του»!

‘Αρχιεπίσκοπον»! Αί προσφωνήσεις έξεφωνήθησαν υπό τῶν: α) Τοῦ «‘Αντιπροέδρου» Σεβ. κ. Παχωμίου, β) Τοῦ Σεβ. Κιτίου κ. ‘Επιφανίου (ἀνεγνώσθη ὑπό τοῦ ‘Ιερομ. π. Γρηγορίου), γ) Τοῦ ‘Αρχιμ. Ματθαίου Μουρόκι, δ) τοῦ ‘Ιερέως π. Δημητρίου Τσαρκατζόγλου, ε) Τοῦ κ. Δ. Κάτσουρα καί στ) Τοῦ Μακαριωτάτου ‘Αρχιεπισκόπου ‘Αθηνῶν καί πάσης ‘Ελλάδος κ. ‘Ανδρέου, τοῦ καί «Προέδρου... Πατρῶν»! Οἱ χαιρετισμοί προήρχοντο, εἰς ἐξ ‘Αμερικῆς, τοῦ ‘Ιερέως π. ‘Αντωνίου Γαβαλά, ἕτερος ἐκ Βουλγαρίας, τοῦ ‘Ιερέως π. Στεφάνου Στεφάνοβ καί ὁ τρίτος ἐξ Αὐστραλίας τοῦ ‘Ιερέως π. Παναρέτου Παναγῆ. ‘Οποία τραγωδία, ὅποια ἐγκατάλειψις! Δυστυχῶς τώρα δέν πίπτει εἰς ‘Επίσκοπος, ὅπως κατά τήν δεκαετία τοῦ 1970 ὁ Κάλλιστος, τώρα οἱ ‘Επίσκοποι πύπτουν «πέντε - πέντε»!!! Διαιτί ἄραγε;

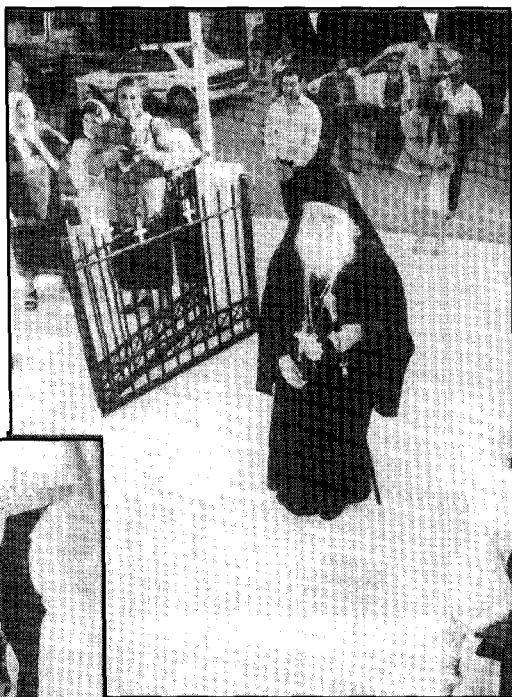
‘Ελάχιστα σχόλια ἐπί τῆς προσφωνήσεως τοῦ Σεβ. κ. Παχωμίου

‘Ο Σεβ. «‘Αντιπρόεδρος» τῆς νέας πατριαστικῆς ὁμάδος πάλιν τῶν «πέντε» ‘Αρχιερέων, ἐν ἀρχῇ τῆς προσφωνήσεώς του, ἐπαναληπτικῶς λέγει πρὸς τόν «ἐνθρονιζόμε-



Τά ἀνωτέρω φωτογραφικά στιγμιότυπα ὅπως καί τῆς ἀπέναντι σελίδος εἶναι ἀψευδεῖς μάρτυρες τοῦ «πλήθους» τό ὅποιον «κατέκλεισεν τήν 2.5.2003 τόν χώρον»! Αὐταί ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ Κ.Γ.Ο. τεύχος ‘Ιουνίου 2003, σελ. 150 καί 151.

Στιγμιότυπα
ἀπὸ τὴν ἀφιξιν
τοῦ Μακαριωτάτου
εἰς τὸν Καθεδρικόν
Ἱ. Ναόν καί



τὴν ὑποδοχὴν αὐτοῦ
ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ
Κλήρου.



νον»: «*Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος ἀνέδειξεν Ὑμᾶς διὰ τῆς ψήφου τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς τό ὕπατον τοῦτο ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου!!!*» «Πρός Θεοῦ»,⁽¹⁷⁾ Σεβασμιώτατε, διατί συνεχίζετε νά βλασφημῆτε τό Πανάγιον Πνεῦμα, φέροντας αὐτό ὡς δῆθεν συνεργόν εἰς τήν ὄλην ἱερόσυλον συμπα-



γνίαν σας, ἡ ὁποία ἤρχισεν ἐκδηλουμένη τήν 5.2.2003 καί τήν ὁποίαν ὠλοκληρώσατε εἰς τήν πρώτην φάσιν της, τήν 2 Ἰουνίου 2003, βεβηλώσαντες τήν μεγάλην ἡμέραν τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς; Λυποῦμαι, Σεβασμιώτατε, κ. Παχώμιε, ἀλλά βλασφημεῖτε, ὅταν, ἐν ἀπολύτῳ ἐπιγνώσει, ἀποφαινεσθε ὅτι εἰς τήν ἀπαρχῆς καί μέχρι τήν 2.6.2003 πρωτοφανῇ ἱερόσυλον συμπαιγνίαν σας, συνήργησεν ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Καί νά σκεφθῆτε ὅτι ἡ Σεβασμιότης σας εἶσθε ἐξ ἐκείνων τῶν Ἀρχιερέων οἱ ὅποιοι ἐγνωρίζετε πολύ καλά τά σχέδια περί τῆς Ἱεροσύλου συμπαιγνίας καί τήν χειροτέραν τῆς Σιμωνίας συναλλαγήν. Σᾶς ἐρωτῶ Σεβασμιώτατε ἀδελφέ πῶς ἄμα τῇ ἐκδηλώσει τῆς συμπαιγνίας,

πῶς μόλις ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν (τήν 16.2.2003) ἐγράψατε, τά ἀδιανόητα περί «ἀξιεπαΐνου εὐανδρείας» ὅσον ἀφορᾷ τόν παραιτηθέντα Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν, κλπ., ἐνῶ κατηγορεῖτε ἡμᾶς ὅτι «δέν ἀποδεχόμεθα τήν ἀθῶαν παραίτησιν τοῦ Μακαριωτάτου... δι' οὗς λόγους γνωρίζομεν ἡμεῖς μόνοι καί τοὺς ὁποίους κρατῶμεν ἀσφαλῶς ὑπὸ ἐχέμυθίαν».⁽¹⁸⁾ Ἐπαναλαμβάνομεν, «πρός Θεοῦ» Σεβ/τε Ἀδελφέ!... Κατά τήν ἀποψίν μας, Σεβ. κ. Παχώμιε, πρῶτα ἐκδιώξατε τήν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί οὕτω κινούμενοι ἐκ τῶν πονηρῶν ξένων Κέντρων διεπράξατε, ὅσα διεπράξατε. Ἄν παρ' ἐλπίδα ἀμφιβάλλετε, ἔστω καί κατ' ἐλάχιστον, ὀφείλετε νά ἐπανέλθετε ἢ ἂν συμφωνήτε, προσπαθεῖστε νά περισώσετε Ἐαυτόν ἐνεργοῦντες, ὅσον ὑπάρχει καιρός κατὰ τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ, διότι γνωρίζετε πολύ καλύτερον ἀπό ἐμέ ὅτι «ὁ Κύριος ἐγγύς» καί ὅτι «ἔρχεται ταχύ».

Ἐπιτρέψτε μας, ὅμως, πρεσβύτερε ἐν Χριστῷ Ἀδελφέ, νά ἐπεκταθῶμεν ὀλίγον πρὸς χάριν τῆς ἀληθείας καί διὰ νά μὴν αὐτοαπατᾶται οὔτε ἡ ἀγαπητὴ Σεβασμιότης σας, οὔτε ἄλλος κανεὶς νά παραπλανᾶται. Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, τό εἶπομεν πολλάκις,

(17) Αὐτήν τήν ἐπὶ κλήσιν ὁ Σεβ. κ. Παχώμιος, ὀρθῶς τήν θεωρεῖ ὡς ἀνεπιτρέπτον, διότι ἀποτελεῖ «ἐπὶ κλήσιν τοῦ ὀνόματος Θεοῦ ἐπὶ ματαίῳ». Ὅμως τήν χρησιμοποιοῦμε καταχρηστικῶς, δι' αὐτό καί τήν βάζουμε σέ εἰσαγωγικά, διότι ἡ Σεβασμιότης του ἐπεκαλέσθη τό Πανάγιον Πνεῦμα, ὅχι ἀπλῶς ἐπὶ ματαίῳ, ἀλλά διὰ νά στηρίξη μίαν ἱερόσυλον συμπαιγνίαν, ἡ ὁποία ἐκκίνησεν ἐκ τοῦ πονηροῦ καί κατέληξεν εἰς τήν πλήρη «ὑποταγήν» βλασφημίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

(18) Περὶ τοῦ ἐν λόγω ἀπὸ 16.2.2003 ἐγγράφου σας ἐπιφυλασσόμεθα νά ἐπανέλθωμεν προσεχῶς, ἐκτός ἂν τό ἀνακαλέσητε ὡς ἀρμόζει.

Σεβασμιώτατε, είναι ὄντως θεσμός πρῶτος καί μέγας διά τήν Ἐκκλησίαν, διότι Αὕτη, (ἡ κανονική καί Ὁρθόδοξος Ἱερὰ Σύνοδος), τηροῦσα ἀπαρασαλεύτως τούς θείους καί Ἱεροῦς Κανόνες εἰς τās συνεδρίας της, ὄντως ιερουργεῖ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ καί φυλάσσει ἀκαινοτόμητον τήν Ἀποστολικήν Πίστιν, τήν Καθολικήν Ὁρθοδοξίαν. Σεῖς, ὅμως, δέν ἀποτελοῦσατε «τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας», οὔτε τήν 5.2.2003, οὔτε τήν 25.4.2003, οὔτε τήν 30.5.2003, οὔτε τήν 2.6.2003, διότι οὔτε τήν Κανονικήν Τάξιν ἐσεβάσθητε, οὔτε ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συνήχθητε καί συνεδριάσατε. Τά πάντα ἐποιήσατε, μέ τήν «χάριν» τῶν ξένων σκοτεινῶν Κέντρων καί τοῦ παρασυννοδικοῦ κατεστημένου, ἅτινα κινοῦνται ἐκ τοῦ πονηροῦ, καί τοῦ ὁποίου τά θελήματα κατεργάζονται δι' ὑμῶν. Ὅσον ἐκείνοι οἱ «πέντε» πρῶν Μητροπολίται, πρῶ καί μετὰ τόν Μάϊον τοῦ 1995, ἀπετέλουν «τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας», καί ἐξέφραζον τήν Ἐκκλησίαν, ἄλλο τόσον καί περισσότερον ἀκόμη, ἡ ἰδική σας νέα «πεντάδα» ἀποτελεῖ τήν «Ἱεράν Σύνοδον τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας». Διά τήν Ἐκκλησία, Σεβασμιώτατε, δέν ἰσχύει τό «εἶμαι ὅ,τι δηλώνω»...

Περαιτέρω ἀποτολμᾶτε νά προπαγανδίζετε βλασφῆμως ὅτι «τό Πανάγιον Πνεῦμα» ἀνέδειξε τόν «νέον Ἀρχιεπίσκοπον», «διά τῆς ψήφου τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», ὅπερ σημαίνει ὅτι σεῖς ἀποτελεῖτε «ΤΗΝ Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας»! καί δέν ἀναγνωρίζετε τούς ὑπολοίπους Ἀρχιερεῖς! Αὐτό ὅμως σημαίνει ὅτι κηρύσσετε σχίσμα! Νομίζω ὅτι εἰσθε εἰς θέσιν νά συνειδητοποιήτε ὅτι τό μόνον τό ὁποῖον ἐπ' ἀληθεία, ἀπό καιρόν ἀποτελεῖτε, εἶναι μία φατριαστική, πραξικοπηματική ὁμάδα, ἡ ὁποία συνεδριάζει ὡς «Καίσαφικόν συνέδριον ματαιότητος», ὡς ὄργανον τῶν ξένων Κέντρων, τό ὁποῖον οὐσιαστικά κατεργάζεται, καί κηρύσσει τό σχίσμα του, διό ἀποτελεῖ τόν ἀντίποδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καλόν θά ἦτο νά εἶχατε συμβουλευθεῖ κάποιον, ἐκτός τῶν ξένων Κέντρων καί τῶν ἐγκαθέτων των, ἀλλά καί τώρα προκαλούμενος ὀφείλετε νά συμβουλευθῆτε, καίτοι τό ὑπογραμμίζω, Σεῖς προσωπικά, δέν ἔχετε χρεῖαν καί ἐπομένως κἂν τώρα δύνασθε, ἂν τό θελήσετε, νά ἐνεργήσετε μέ συνέπειαν καί ὑπευθυνότητα χωρίς μικροῦπολογισμούς. Σεβασμιώτατε, ἔχετε μεγάλας εὐθύνas καί, ὥπως ἀντιλαμβάνεσθε, δέν ἐπιδέχεται ἡ κατάσταση σιωπῇ. Ἡ Κανονικῶς καί θεαρέστως θά διορθώσετε, ἢ ἂν σᾶς ἀδικῶμεν νά ἐπανελάθετε, πρὶν ἢ Ἐκκλησία, διά τῶν Κανονικῶν καί Ὁρθοδόξων Ὁργάνων Της, παρέμβῃ καί διά ποιμαντικούς καί τυπικούς λόγους, σᾶς κηρύξῃ ὡς σχισματικούς καί σᾶς ἐπιβάλῃ μετὰ τῶν ἄλλων πέντε τās προβλεπομένας κυρώσεις.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νά σχολιάσουμε καί τήν ἄλλην ἀτυχεστάτην διατύπωσίν σας, καθ' ἣν ἰσχυρίζεσθε ὅτι «...ἡ Ἐκκλησία διατάσσει καί δέν διατάσσεται, ὅπως ἐνιοι ἡ-στόχησαν νομίζοντες ὅτι θά διατάσσωσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μὴ ὑποτασσόμενοι εἰς Αὐτήν, ἀλλά ἐπιδιώκοντες εἰ δυνατόν τήν ὑποταγήν τῆς Ἐκκλησίας εἰς αὐτούς». Σεβασμιώτατε, κάμνετε πολύ μεγάλο λάθος, διότι κατ' ἀρχάς ταυτίζετε τήν ὁμάδα σας, ἡ ἔστω ἀκόμη καί μίαν Κανονικήν Ἱεράν Σύνοδον, μέ τήν Ἐκκλησίαν! Ὁχι, Σεβασμιώτατε, ὅσον καί ἂν ἡ Ἐκκλησία ἐκφράζεται διά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅμως, Αὕτη δέν περιορίζεται, οὔτε ταυτίζεται πρὸς τό σῶμα τῶν Ἐπισκόπων. Ἀλλωστε οἱ πιστοὶ χριστιανοί, τά ζῶντα μέλη

τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἴτε εἶναι Ἀρχιερεῖς, εἴτε Ἱερεῖς, εἴτε λαϊκοί, ὅλοι ἀποτελοῦμε τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί ὅλοι ΕΛΕΥΘΕΡΩΣ εἴμεθα «δοῦλοι Ἰησοῦ Χριστοῦ», κατὰ τήν ρῆσιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Δηλαδή ὑποτασσόμεθα εἰς τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν Του, ἕνεκεν ἀγάπης καί ἐμπιστοσύνης πρὸς Αὐτόν, δηλαδή ἐν ταπεινώσει καί πίστει. Ὡστόσο ὅμως ἐπιθυμῶμεν νά σᾶς καταστήσωμεν σαφές, καίτοι τό γνωρίζετε πολύ καλά, ὅτι δέν διανοήθημεν παποκαισαρικήν ἢ ἄλλην ἀντικανονικήν, ληστρικήν συμπεριφοράν, οὔτε ἐπεχειρήσαμεν τό θέλημά μας νά προσβάλλῃ τήν προσωπικότητα οὐδενός ὅπως ἐκλαμβάνετε, ἐρμηνεύετε καί διαστρέφετε τήν ἀπαίτησίν μας νά σεβώμεθα ὅλοι τήν Κανονικήν Τάξιν, νά ὑποτασσώμεθα εἰς τήν Ἀλήθειαν. Μήπως, Σεβ/τε, ἤδη ἀπό τό 1999, οἱ μεθ' ὧν συνεργάζεσθε, ὑπέταξαν καί τήν ἀγαπητήν Σεβασμιότητά σας εἰς τά σχέδια τῶν ξένων Κέντρων, καί θέλετε νά μᾶς «ὑποτάξετε» καί ἡμᾶς εἰς αὐτά, καί νά μᾶς θέσετε ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σας; «Νόει ἃ λέγω...» διότι, δυστυχῶς, Σεβασμιώτατε, ἀπό τό 1999 μέ τήν ἰδικήν σας παραίτησιν ἐκ τοῦ Α.Σ. τοῦ Ι.Φ.Σ.Κ.Α.Ε. συνεργήσατε, καί συμπράξατε καί ὑπεγράψατε Ἀντικανονικάς, παρὰ νόμους, ἀδίκους καί βλασφήμους πράξεις καί ἀποφάσεις καί καταλήξατε καί εἰς αὐτήν τήν τρομακτικά βλάσφημον προσφώνησίν σας προκειμένου νά περάσῃ ἡ χεῖρων τῆς Σιμωνίας ἱερόσυλος συμπαιγνία περί παραιτήσεως κλπ.

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ πρεσβύτερε Ἀδελφέ, Συλλειτουργγέ, Συνδιάκονε καί Σύν-δουλε, μή ὡς ἄφρονες, δι' εὐτελεῖς σκοπιμότητας καί ὑστεροβουλίας γινώμεθα ὄργανα τῶν ξένων Κέντρων. Δέν εἶναι δυνατόν «δυσίν κυρίοις δουλεύειν...». Ὡστόσο δέν εἶναι ποτέ ἄργά διὰ μετάνοιαν καί διόρθωσιν. Ἄν εἴμεθα ἐλεύθεροι ἐν Χριστῷ, κανεῖς δέν εἶναι εἰς θέσιν νά μᾶς ἐμποδίσῃ νά μετανοήσωμεν καί νά διορθώσωμεν. Δεῦτε, λοιπόν, μετὰ τό «μακελιό πού ἐσημειώθη, νά ταπεινωθῶμεν, νά ἀγαπήσωμεν καί νά ὑποταχθῶμεν ὅλοι εἰς τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν Του, ἥτοι τήν Κανονικήν Τάξιν καί εἰς τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι ἡ καθαρά καί συνεπής Ὁμολογία - Ἐκκλησιολογία καί ἡ Ἀποστολική Διαδοχή. Αὐτά ζητοῦντες ἐπὶ ἔτη ἐννοεῖτε, Σεβ/τε Ἀδελφέ, ὅτι θέλομεν «νά ὑποτάξωμεν τήν Ἐκκλησίαν εἰς τόν ἑαυτόν μας»; Ὁχι, Σεβασμιώτατε, θέλομεν ἐλεύθεροι ἀπό τά ξένα Κέντρα νά ὑποτάξωμεν ὅλοι ἑαυτούς ὡς Ἀρχιερεῖς καί ὡς Ἱερά Σύνοδος εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Θέλομεν ἐλεύθεροι ἀπό τά Ξένα Κέντρα, νά ὑποτάξωμεν ἐν ἀγάπῃ καί ἐν ἐνὶ πνεύματι, ἑαυτούς ὡς ὀργανικά μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, μόνον εἰς τόν Χριστόν, διὰ νά ζήσωμεν καί τήν ἐλευθερία καί τήν εἰρήνην καί τήν ἐνότητα, τήν ὁποίαν Αὐτός παρέχει διὰ τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἐπομένως μή κάνετε εἰς τήν συνέχεια καί τό λάθος νά ἐπικαλῆσθε χρησιμοθηρικά καί ὠφελιμιστικά καί τήν Ἐκκλησιαστικήν τάξιν, διότι δέν εἶναι ἀπλῶς «χρήσιμος» καί «ὠφέλιμος» ἡ τήρησις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ἀλλά εἶναι τό «ἐξ ὧν οὐκ ἄνεν», καθ' ὅσον αὐτή ἀποτελεῖ τήν βάσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει δογματικόν χαρακτήρα, καί ὄχι ἀπλῶς χρησιμοθηρικόν καί ὠφελιμιστικόν. Δι' ἄλλην μίαν φοράν σᾶς παρακαλοῦμε, νά ἐξετάσετε μήπως ὑποταχθήκατε καί σεῖς εἰς τό παρὰ συννοδικόν κατεστημένον καί δι' αὐτοῦ εἰς τά ξένα Κέντρα καί προσπαθήτε νά ὑποτάξετε καί τήν Ἐκκλησίαν καί αὐτό εἶναι τό λάθος σας..., διότι τήν βλέπετε ὠφελιμιστικῶς καί χρησιμοθηρικῶς μέ ἀποτέλεσμα ὁσημέραι νά καθίστασθε Ἐκκλησιομάχοι. Ἄν συνεχίσετε φοβοῦμαι μήπως

εὐρεθῆτε εἰς πολὺ χειροτέραν κατάστασιν ἀπὸ ἐκείνην τῶν «πέντε» καὶ ὅλων τῶν παρανοϊκῶν σχισματικῶν παρατάξεων. Σᾶς παρακαλῶ καὶ ὅλως φιλαδέλφως σᾶς ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν νὰ ἐλέγξετε ἑαυτὸν μήπως ἡ Σεβασμιότης σας εἴσθε ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ὡς Ἀρχιερεὺς δὲν συμπαρεστάθητε εἰς τὸν παραπαίοντα Ἀρχιεπίσκοπον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐνθαρρύνετε μὲ τὴν ὅλην θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν στάσιν σας, καὶ τὸν ἐξωθήσατε ὥστε, καθ' ὅλα τὰ τελευταῖα ἔτη, νὰ πορεύεται ἀπὸ τὸ κακὸ εἰς τὸ χειρότερον.

Ἐπὶ τῆς προσφώνησεως τοῦ Σεβ. Κιτίου κ. Ἐπιφανίου

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σύντομον προσφώνησιν τοῦ Σεβ. Κιτίου κ. Ἐπιφανίου, τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσεν ὁ Ἱερεὺς π. Γρηγόριος, ὁ Μητροπολίτης ἀναγνωρίζει εἰς τὸν Σεβ. Πειραιῶς κ. Νικόλαον «ἀγιωσύνη καὶ μεγάλη πείρα», ἡ ὁποία «πιστεῦει ἀκραδάντως θά βοηθήσῃ ἀφάνταστα τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὅλας αὐτάς τὰς δυσκολίας πού παρουσιάζονται καὶ νὰ ἐξέλθῃ νικήτρια». Μέσα ἀπὸ μιά πάρα πολὺ μικρὰν προσφώνησιν



ξεπροβάλλει μιά μεγάλη ἀποκάλυψις! Κατὰ τὸν ἐν λόγῳ Μητροπολίτην, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὸν «νέο Ἀρχιεπίσκοπο» «θὰ ἀντιμετωπίσῃ ὅλας αὐτάς τὰς δυσκολίας»! Ποίης, ὅμως, δυσκολίας ὑπονοεῖ; Διατί δὲν ἀναφέρει ἔστω μίαν; Ποῦ λοιπὸν ἀναφέρονται αἱ λέξεις «αὐτάς τὰς δυσκολίας»; Διὰ τὸν Σεβ. κ. Ἐπιφανιον αὐταί, πιστεύομεν ὅτι εἶναι σαφεῖς καὶ συγκεκριμέναι, διατί τὰς ἀποσιωπᾷ ἢ μήπως τὰς περιέκοψεν ἡ «λογοκρισία» τοῦ «ΚΗΡΥΚΟΣ»;

Τὸ «αὐτάς τὰς δυσκολίας», καθ' ἡμᾶς, ἀναφέρεται μὲ μιά λέξι εἰς τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας συναντᾷ ἀπὸ μακροῦ ὁ Παλαιοημερολογιτικὸς Οἰκουμενισμός, τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν δεκαετία τοῦ 1970 καὶ μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ τότε Κορινθίας Καλλίστου (1977), ὁ Σεβ. κ. Ἐπιφάνιος ἀνέλαβεν νὰ ὑπηρετήσῃ, κηρύσσων ἀνταρσίαν

κατὰ τῆς τότε Ἱερᾶς Συνόδου, πρὸς ἑνωσιν μετὰ τῶν Φλωρινικῶν, ἡ ὁποία θά ἤρχιζεν ἀπὸ «τὴν βάσιν», δηλαδὴ τὸν λαό, μὲ «μπροστάρηδες» τοὺς Ἀγιορεῖτες, τίς «Συντονιστικὲς Ἐπιτροπές» κλπ. Ἐκήρυσσεν συγκεκριμένως, ὅτι «ὅλες οἱ παλαιοημερολογιτικὲς παρατάξεις εἶναι τὸ ἴδιο», ὅτι «ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος εὐθύνεται καὶ αὐτὸς διὰ τὸ σχίσμα τοῦ 1937», ἢ «Ποιὸς ἀπέδειξεν ὅτι τὸ 1948 δὲν ὑπῆρχε ἄλλος Ὁρθόδοξος Ἀρχιερεὺς», ἢ «Ποιὸς ἀπέδειξε ὅτι ὁ Κυκλάδων Γερμανὸς Βαρνκόπουλος δὲν ἦτο ὀρθόδοξος ἢ ἡρνεῖτο χειροτονίας Ἐπισκόπων» κλπ.! Διὰ τῶν ὡς ἄνω ἐνδεικτικῶς μόνον ἀναφερθέντων, ὁ Σεβ/τος κ. Ἐπιφάνιος, ἐσκόπει τότε νὰ θεωρηθῇ, ἔστω καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, ὡς «σωτήριος ἢ χειροθεσία», διότι «ἐθεράπευε» ὅλα αὐτά, καὶ οὕτω «θὰ ἀπαλλασσόμεθα τῆς εὐθύνης τοῦ σχίσματος τοῦ 1937, θὰ ἀνεγνωρίζοντο ὑφ' ὅλων αἱ ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Βρεσθένης Ματθαίου Ἐπισκοπικαὶ χειροτονίαι καὶ θὰ ἐνωώμεθα

μέ την Φλωρινική παράταξι». Διά νά εἴμεθα ἀντικειμενικοί πρέπει νά εἰπώμεν ὅτι τελικά ὁ Σεβ. κ. Ἐπιφάνιος, πιεζόμενος ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀνεκάλεσεν ὅλα τὰ βλάσφημα κείμενά του, ὑπογράφας (εἰλικρινῶς ἢ ὄχι δέν ἐξετάζεται), ἐιδικήν δηλῶσιν. Αὐτό ὅμως τό κίνημα τοῦ Σεβ/του Κιτίου κ. Ἐπιφανίου δέν ἐξέλιπεν, ἀλλά τὰ ξένα Κέντρα ἀνέλαβον νά τό συνεχίσουν δι' ἄλλης ὁδοῦ, ἀμέσως μετά, κατά τήν δεκαετίαν τοῦ 1980-1990 διά τοῦ τότε Ἀττικῆς Ματθαίου Μακρῆ, καί ἀποτυχόντος καί αὐτοῦ ἀμέσως ἐκήρυξαν τήν «νεοεικονομαχίαν» καί ἀφοῦ τελικῶς δέν ἐπροδόθη ἡ Ἐκκλησία, κατέληξαν νά πλῆξουν τόν ἀγῶνα Της καί τήν ἱστορικήν Της πορείαν μέ τό σχίσμα τοῦ 1995. Ἀπό δέ τό 1995, τολμοῦμε νά ποῦμε, ὅτι αὕτη τήν σκυτάλη τῆς προδοσίας ἀνέλαβε καί ὁ Σεβ. Πειραιῶς, ὁ ὁποῖος ἀπό ὄχι καί τόσον συμπαθῆς εἰς τόν Σεβ/τον Κιτίου παραδόξως γίνεται λίαν συμπαθῆς καί τῷ ἀναγνωρίζεται «τοιαύτη ἀγιωσύνη καί πείρα» ὥστε μέ τό «νέο Ἀρχιεπίσκοπο νά ἐξέλθῃ νικήτρια ἡ Ἐκκλησία!» Ἀς σημειωθῇ ὅτι ὁ Σεβ/τος κ. Νικόλαος καί «μέ τόν Νόμον» (54/76 Ἀπαλλακτικόν Βούλευμα) ἀναγνωρίζεται ὡς ἔχων «Κανονικήν καί ἔγκυρον» τήν Ἀρχιερωσύνην δυνάμει καί ἐνεργεία τῆς ἀπό τοῦ 1971 «χειροθεσίας» καί ὄχι ἐκ τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1935 καί 1948!

Ἐπισημειοῦμεν ὅτι, ἂν ὁ Σεβ/τος κ. Νικόλαος ὁμολόγῃ ΔΗΜΟΣΙΩΣ, μετά τήν ἐκδοσιν αὐτοῦ τοῦ βλασφήμου Ἀπαλλακτικοῦ Βουλευματος τό 1976 (54/76), καί μέ συγκεκριμένην ἀναφοράν εἰς αὐτό, ὅτι δέν τό δέχεται, διότι δέν ἀναγνωρίζει καμμίαν χειροθεσίαν ἐπὶ σχισματικῶν, ὅπως ἀναφέρει τό Βούλευμα, ἢ τήν ἀπόφασιν τοῦ 1971 στήν ὁποίαν στηρίζεται τό Βούλευμα, καί, ὅτι ἔχει τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν ἐκ τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1935 καί τοῦ 1948, καί, ὅτι δέν ἀνήκει εἰς μίαν β' σχισματικήν ἐκκλησίαν, ἀλλά εἰς τήν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία μετά τό σχίσμα τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἱεραρχίας, συνεχίζει νά ἐκπροσωπῆται ὑπό τῆς Γνησίας Ἱεραρχίας, τοῦ Κλήρου καί τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ἂν ὁμολόγῃ ὅτι ἔχει τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν ἀπό τόν Βρεσθένης Ματθαῖο καί ὄχι ἀπό τοὺς Ρώσους τῆς Διασποράς, ὅπως δέχεται τό «Ἀπαλλακτικόν του Βούλευμα», ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ θά ἐσυνεχίζετο ἡ δίωξις του δι' αὐτήν τήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ, καί διὰ τās ἀρχάς καί ἐξουσίας τοῦ κόσμου τούτου δέν θά ἦτο Κανονικός καί νόμιμος, ἀλλά «σχισματικός», «ψευδεπίσκοπος» «ἀντιποιοῦμενος τό ἔργον Κανονικοῦ, νομίμου καί ὀρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργοῦ», ὅπως τόν εἶχε μηνύσει ὁ τότε Νεοημερολογίτης «Πειραιῶς» Χρυσόστομος Ταβλαδουράκης.⁽¹⁹⁾ Ἐσιώπησεν ὅμως καί ἔπαυσεν ἡ δίωξις του!... Μάλιστα ἐκαυχᾶτο διά τήν ἀπαλλαγὴν του, μέσω τοῦ ἐν λόγῳ Βουλευματος, χωρὶς νά τολμήσῃ νά φέρῃ τό θέμα εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, προκειμένου νά δοθῇ συγκεκριμένη ὁμολογιακὴ ἀπάντησις ἐπὶ τῶν βλασφημῶν ἰσχυρισμῶν αὐτοῦ. Σήμερον, ὅμως, πού ἤλθεν εἰς τό φῶς τό Βούλευμα καί ἔγιναν σχετικαὶ Καταγγελίαι, ὁ Σεβ/τος Πειραιῶς, εἰς ἀντίθεσιν μέ τό παρελθόν, ἰσχυρίζεται πλέον, ὅτι «δέν ἀπεδέχθη ποτέ τό Βούλευμα»...! Παράλληλα δέ διώκονται ὅσοι καταγγέλλουν τήν ἀπ' ἀρχῆς στάσιν του ἐπὶ τοῦ θέματος καί ζητοῦν τήν ἔστω καί σήμερον, ἀντιμετώπισιν, τοῦ ἐν λόγῳ Βουλευματος ὡς καί νεωτέρου, τό ὁποῖον ἐβασίσθη εἰς αὐτό.

(19) Ὅπως καί πάλιν εἰς τās ἡμέρας μας δέν ἀποκλείεται νά ἀναβιώσουν τοιαῦται διώξεις, ἢτοι «ἐπὶ ἀντιποιήσῃ ἀρχῆς» ἐναντίον ὧν ὁμολογοῦν καί φυλάσσουν Ἐκκλησιολογίαν καί Ἀποστολικήν Διαδοχήν καί ὁμολογοῦν πίστιν εἰς τήν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀποκηρύσσοντες Νεοημερολογισμὸν καί Οἰκουμενισμὸν.

«*Αὐτάς τās δυσκολίας*», λοιπόν, τās ὁποίας τὰ ξένα Κέντρα, οἱ ἐγκάθετοί των εἰς τόν χώρον τῆς Ὁρθοδοξίας καί οἱ παρασυρόμενοι πάλιν 5 Ἀρχιερεῖς μέ πρῶτον τόν Μακαριώτατον, Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν, ὁ Σεβ/τος κ. Ἐπιφάνιος «πιστεύει ἀκραδάντως» ὅτι θά τās «ἀντιμετωπίσῃ» ὁ «νέος Ἀρχιεπίσκοπος», δηλαδή ὁ Σεβ/τος Πειραιῶς κ. Νικόλαος, διότι ἔχει «*ἀγιοσύνη καί μεγάλη πείρα*»! Ταῦτα μεθερμηνευόμενα μπορεῖ νά σημαίνουν ὅτι ὁ ἐν λόγω Ἐπίσκοπος εἶναι «*ἀναγνωρισμένος καί ἀπό τόν Νόμο*». Ἔτσι ἀποκαλύπτεται καί ἓνας ἀκόμη ἐκ τῶν πραγματικῶν λόγων, διὰ τούς ὁποίους ἱεροσούλως παρητήθη ὁ Μακαριώτατος «πωλήσας» τήν Παρακαταθήκην, ἥτοι τήν νύμφην του Ἀρχιεπισκοπῇ καί τήν Ἀρχιερωσύνῃν, διὰ νά ἐξέλθῃ «νικήτρια ἢ Ἐκκλησία» καί μέ τόν οὕτω «ἀνεγνωρισμένον» «νέον Ἀρχιεπίσκοπον».

Ἐκ προοιμίου δηλώνομεν ὅτι εὐχόμεθα νά διαψευσθῶμεν καί νά ἀνακαλέσωμεν καί ζητήσωμεν συγγνώμην ἄν ἀδικῶμεν. Ὅμως τότε θά ἔχει νικήσῃ πρῶτα ἡ Ἐκκλησία καί μετὰ ὅλοι ἐμεῖς ὡς ζωντανά μέλη Τῆς. Ἐν προκειμένῳ μία ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ μπορεῖ νά ὑπάρξῃ ἀμέσως καί ἄς λάβῃ τοῦτο ὑπ' ὄψιν του καί ὁ Σεβ. Κιτίου κ. Ἐπιφάνιος. Αὕτη εἶναι ἡ ἐξῆς: Νά ἀνακληθῇ θεραπευτικῶς ἡ ἐκδηλωθεῖσα ἀπό τήν 5.2.2003 καί μέχρι τήν 2.6.2003 ἱερόσυλος συμπαιγνία, προκειμένου νά συνέλθῃ ΚΑΝΟΝΙΚΩΣ ἡ Ἱερά Σύνοδος καί ἐκδοθεῖ ἡ ἐπίσημος Ἱεροσυνοδική ΟΜΟΛΟΓΙΑ, ὅσον ἀφορᾷ τὰ σχίσματα τοῦ 1924 καί τοῦ 1937, καθὼς καί τās χειροτονίας τοῦ 1935, τοῦ 1948 καί 1995, νά ἀκολουθήσῃ δέ καί μία δημοσία ἀπάντησις ἐπὶ τοῦ διατακτικοῦ καί τῆς ἀποφάσεως τοῦ 54/76 «Ἀπαλλακτικοῦ Βουλευμάτος».⁽²⁰⁾ Ἐπιδεικνύοντες δέ ἐν τῇ πράξει συνέπειαν πρὸς τὰ ἀνωτέρω, νά ἐπανέλθῃ τό θέμα τοῦ θεολογικοῦ Διαλόγου μετὰ τῶν Φλωρινικῶν καί ἡ συνέχισις αὐτοῦ ἐκ τοῦ γ' θέματος, ἔνεκα τοῦ ὁποίου διεκόπη τό 1992, νά ἀντιμετωπισθοῦν οἱ «πέντε» συμφῶνως πρὸς τās ἀπό 2.6.1995 καί ὑπ' ἐριθμ. 3005/18.6.1997 ἀποφάσεις τῆς Ἱ. Συνόδου, ὡς καί τὰ λοιπὰ ἐκκρεμοῦντα γνωστά θέματα. Οὕτω νά ἐπέλθῃ καί ἡ ἀποκατάστασις τῆς Κανονικῆς τάξεως καί ἡ κανονική ἐπαναλειτουργία τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ, ἡ ἀπόδοσις δικαιοσύνης καί ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἀγάπης καί τῆς εἰρήνης καί ΕΝΟΤΗΤΟΣ ἐν τῇ Γνησίᾳ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος. Αὕτη θά εἶναι μία ἄμεσος καί ἐπιθυμητή δι' ἡμᾶς διάψευσις, διὰ τήν ὁποίαν προσευχόμεθα καί ἀναλίσκόμεθα.

**Ἐπὶ τῆς προσφωνήσεως
τοῦ Ἱερέως π. Δημητρίου Τσαρκατζόγλου**

Ἐπ' αὐτῆς δέν θά ἠθέλαμε νά κάνουμε καμμίαν ἀναφοράν, διότι τὰ ἐν πολλοῖς νοσηρά, γλοιώδη καί ἀναληθῆ τῆς προσφωνήσεώς του, δέν ἀξίζουν σχολιασμοῦ, διό ἀπλῶς ἐντοπίζονται οἱ ἀστεῖοι ἰσχυρισμοί:

α) «*Μόλις πρὸ τριῶν ἡμερῶν... συνήλθε ἡ Σεπτῇ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας... καί ἐξελέξατο παμψηφεῖ, ἐπικαλουμένη τήν χάριν τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος*». Ἀστεῖος, ἀλλά καί βλάβησμος ὁ ἰσχυρισμός, ὁ ὁποῖος ἤδη ἐκαλύφθη, διότι τήν ἰδίαν διατύπωσιν ἐχρησιμοποίησεν καί ὁ Σεβ. Ἀργολίδος κ. Παχώμιος.

(20) Καί τοῦ συναφοῦς πρὸς αὐτό ὑπ' ἀριθμ. 46/91 τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Ἀθῶνας.

β) «*Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ἐκλογῆς Κλήρος καὶ λαός παρενρέθησαν εἰς τὸν χώρον αὐτόν ἐπευφημώντας τὸ «Ἄξιος». Καὶ σήμερον πάλιν ὁ ἴδιος Κλήρος καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα... κατέκλυσε τὸν ἴδιον χώρον... ἡ ἐκλογὴ σας εἶναι ἐκλογὴ Κλήρον καὶ λαοῦ*». (Αὐτόθι σελ. 160). Δέν μπορούσε ἀσφαλῶς αὐτὰς τὰς φαιδρότητας νὰ τὰς εἶπη ἄλλος, διό ἐπελέγη ὁ δυστυχὴς π. Δημήτριος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μακροῦ εἶναι τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου τὴν εὐλάβεια καὶ ἀπλότητα, ὁμοῦ καὶ τὴν ἀνεπάρκεια ἐκμεταλλεύονται οἱ Ἀδελφοὶ Τσακίρογλου καὶ τὸν «ἐκδικεῖται»;) ὁ κ. Κάτσουρας, διότι εἰς τὸ πρόσφατον παρελθόν, ὁ π. Δημήτριος, διεῖδεν τὸν ρόλον πού ἡτοιμάζετο νὰ διαδραμάτιση (ὁ κ. Κάτσουρας) καὶ πρῶτος ἀντέδρασεν.

Πάντως, τὸ κατὰ πόσον «κατέκλυσε τὸν ἴδιον χώρον» ὁ πιστὸς κλήρος καὶ λαός, προκύπτει ἀπὸ τὰς σχετικὰς φωτογραφίας πού ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸν Κ.Γ.Ο. μηνὸς Ἰουνίου, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ αἱ ἐν τῷ παρόντι ἀναδημοσιεύονται!

Ἐπὶ τῆς προσφωνήσεως τοῦ κ. Κάτσουρα

Κατὰ τὴν προσφώνησιν τοῦ κ. Κάτσουρα, (ἐνὸς ἐκ τῶν βασικῶν παραγόντων τοῦ ὄλου σάλου εἰς τὸν χώρον τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ αὐτῆς τῆς ἱεροσύλου συμπαγινίας περὶ παραιτήσεως καὶ μέχρι τὴν «ἐκλογὴν» καὶ «ἐνθρόνισιν» τοῦ Σεβ. κ. Νικολάου), ὁ «ἐνθρονιζόμενος» Σεβ. Πειραιῶς, εἶναι ὁ «καθρέπτης καὶ ἡ εἰκόνα ἐκείνου τοῦ ὁποίου ἡγεῖται καὶ ἐκπροσωπεῖ δίδοντας... τὸ πνευματικόν στίγμα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Αὐτῆς εὐρισκομένους, τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακράν». (Αὐτόθι σελ. 162).

Κατὰ τὸν κ. Κάτσουρα ὁ «νέος Ἀρχιεπίσκοπος» του εἶναι «καθρέπτης»(!) καί... «εἰκόνα(!) ἐκείνου τοῦ ὁποίου ἡγεῖται καὶ ἐκπροσωπεῖ!» εἶναι τὸ «πνευματικόν στίγμα τῆς Ἐκκλησίας...»! Πέραν ὅτι αὐτὴ ἡ διατύπωσις ὄζει παπικοῦ ἀπολυταρχικοῦ συγκεντρωτισμοῦ, ἴσως κρύπτει καὶ τὸ τί ἐνδεχομένως θὰ ἀκολουθήσῃ ἀργὰ ἢ γρήγορα, διότι ὁ Σεβ/τος κ. Νικόλαος ἐκ τῶν πραγμάτων δέν δίδει κανένα θετικὸν πνευματικὸν «στίγμα τῆς Ἐκκλησίας», δέν εἶναι καθόλου «καθαρὸς καθρέπτης». Οὔτε καθαρὰ εἰκὼν τοῦ πληρώματος τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι.⁽²¹⁾ Ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ὁ κ. Δ. Κάτσουρας, μετὰ τοῦ κ. Σακαρέλλου, εἶναι εἰς θέσιν, νὰ «τραβήξουν τὸ χαλί» ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ Σεβ. Πειραιῶς καὶ νὰ ἀφήσουν ἔκθετον τὸν παράνομον «Ἀρχιεπίσκοπον».

Διήκουσα, ὅμως, ἔννοια καὶ μοναδικὸν μήνυμα, τὸ ὁποῖον περνᾷ εἰς τὸν Σεβ/τον Πειραιῶς, ὁ κ. Κάτσουρας, εἶναι ὅτι ἂν δέν διώξῃ αὐτοὺς πού ὁ ἴδιος καὶ τὸ Φλωρινικὸν Κέντρον μισοῦν θανάσιμα καὶ ἀπαιτοῦν τὴν κεφαλὴν των ἐπὶ πίνακι, ὥς μὴν ἐλπίζῃ μακράν τὴν «ἐπίβασιν», ἥτοι τὴν παραμονὴν του, εἰς τὸν... «Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον». Διό ὁ κ. Κάτσουρας μετὰ τοῦ Σεβ. κ. Νικολάου καὶ ἡ παρέα του ὡς «οἱ μεγαλύτεροι», τονίζει ὅτι πρέπει «νὰ προσέξουμε... αὐτὴ λοιπὸν τὴν περίοδον καὶ ὑπ' αὐτάς»⁽²²⁾ τὰς

(21) Φοβούμεθα ὅτι ὁ κ. Κάτσουρας πονηρὰ σκεπτόμενος καὶ ὑστερόβουλα εἶπεν καὶ αὐτὴν τὴν φράσιν, διὰ νὰ τὴν χρησιμοποίησιν ἀργότερα, καταλλήλως, εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ «αὐτὸς ἦταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπός σας, αὐτοὶ εἰσθε καὶ σεῖς». Καὶ τὸ γράφω αὐτὸ ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὰ ὅσα ἔχει γράψῃ καὶ πεὶ κατὰ καιροὺς κατὰ τῶν αἰρετικῶν φρονημάτων τοῦ Σεβ. κ. Νικολάου.

(22) Ποίας «ὑπ' αὐτάς τὰς ὄντως δυσχερεῖς συνθήκας»; Τὰς «δυσκολίας» ἀσφαλῶς διὰ τὰς ὁποίας ἤδη εἰς τὴν προσφώνησιν του ἀνεφέρθη ἀορίστως καὶ ὁ Σεβ. Κιτίου κ. Ἐπιφάνιος.

ὄντως δυσχερεῖς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας εὗρισκόμεθα, οἱ ὀρθόδοξοι ἀναμένουν καὶ προσδοκοῦν⁽²³⁾ ἀπὸ τοῦ ποιμένου τῆς Ἐκκλησίας καθαρὸ καὶ εἰλικρινῆ λόγο, σῖνεσι, νηφαλιότητα ἀλλὰ καὶ ἀποφασιστικότητα εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς ἐνεργείας των, συνέπειαν... (Αὐτόθι σελ. 162).

Ὅπως θέλει, ἄς τὰ ἐννοήσῃ ὁ καθείς, πάντως ὁ κ. Κάτσουρας ὡς μεταξύ τῶν «μεγαλυτέρων» ἐνουθέτησε τὸν «Προκαθήμενόν» του, καὶ οὕτως εἶπεῖν τοῦ «ἔτριξε τὰ δόντια», καὶ τοῦ ἐπέστησε τὴν προσοχή, ὅτι ἂν δὲν ἐπιδείξῃ «ἀποφασιστικότητα», εἰς τὴν ὁλοκλήρωσιν ὅλων τῶν προδοτικῶν σχεδίων τῶν ξένων Κέντρων, τὰ ὁποῖα καὶ ὁ ἴδιος ἐκφράζει, δὲν ἔχει «πολλὰ ψωμιά» ὡς «Ἀρχιεπίσκοπος». «Ἀποφασιστικότητα», λοιπόν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν συναλλαγὴν, ἥτοι τὰς Ἐπισκοπικὰς χειροτονίας καὶ τὴν διώξιν τοῦ Μεσογαῖας, τὴν ὁποίαν εἰς ἀνύποπτον(;) χρόνον εἶχεν ὑποκινήσει ὁ κ. Κάτσουρας.

Ἀπὸ τὴν προσφώνησιν τοῦ Μακ/του Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀνδρέου

Ἀπὸ τὴν «ἐνθρόνισιν» τοῦ διωρισμένου «νέου Ἀρχιεπισκόπου», δὲν ἔλειπεν καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀνδρέας,⁽²⁴⁾ ὁ ὁποῖος ἤδη ἀπὸ τὴν 5.2.2003 τὸν ὥρισεν διάδοχόν του καὶ τοῦ ἔδωσε καὶ ἐντολὰς



τί θὰ ἐνεργήσῃ ὡς «νέος Ἀρχιεπίσκοπος». Ἔτσι καὶ τὴν 2.6.2003, χωρὶς δισταγμὸν τὸν προσεφώνησεν: «Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Νικόλαε. Ἡ Κανονικὴ ἐνθρόνισίς Σας⁽²⁵⁾ χαρὰν μεγάλην ἔδωσε εἰς ὅλους τοὺς Κληρικούς τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ τοὺς πιστοὺς Χριστιανοὺς!» Ἐδῶ ἰσχύει ἀπολύτως τὸ «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα!» Ἐν προκειμένῳ τί σημασία ἔχει ἡ συμπαιγνία τῆς παραιτήσεώς του, ἢ καὶ αὐτὴ ἡ προσφώνησις, μπροστὰ στὴν προσδοκίαν νὰ ἴδῃ ἐπισκόπους τοὺς Ἀδελφούς Τσακίρογλου, νὰ ἀφήσῃ εἰς τὴν κατοχήν των τὰς δύο Μονὰς καὶ τὴν «Ἱερὰν Σύνοδον», καὶ νὰ προχωρήσῃ ἡ ἔνωσις ἢ καὶ συνύπαρξις μέ βάσιν τὴν «κοινὴν ὁμολογίαν» καὶ τὴν «ἰδίαν διαδοχὴν»; Κατ' ἀρχάς, τί θὰ πῇ «Κανονικὴ

ἐνθρόνισις» καὶ πῶς διατυπώνεται ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι αὐτὴ, «ἔδωσε μεγάλη χαρὰ εἰς ὅλους τοὺς Κληρικούς καὶ τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας», ὅταν ἡ παραίτησις του καὶ ὅλη ἡ ἐξελικτικὴ πορεία τῆς συμπαιγνίας μέχρι καὶ τῆς «ἐκλογῆς» κατὰ τὴν 30.5.2003 καὶ τὸ ἱερόσυλον θέατρον τῆς «ἐνθρονίσεως» ἀποτελοῦν τὴν πλήρη ἀνατροπὴ τῆς Κανονικῆς Τάξεως; Πῶς ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Σεβ/του Πειραιῶς, δηλαδὴ αὐτὸ τὸ γελσιῶν

(23) Ποιοὶ ὀρθόδοξοι ἀναμένουν καὶ προσδοκοῦν; Δηλαδὴ τὰ ξένα Κέντρα;

(24) Ὅλαι αἱ παρατάξεις ἔχουν ἓνα «Ἀρχιεπίσκοπο», ἡ ἀναδυομένη νέα παράταξις των ἔχει «δύο»!...

(25) Τί ἄλλο θὰ ἴδωμεν ἐκτός καὶ ἀπὸ τὴν «Κανονικὴν ἐνθρόνισιν»;...

θέατρον, εἶναι ἑκφρασις Κανονικῆς τάξεως, καί ὅτι *«ἔδωσε μεγάλην χαράν εἰς ὅλους τοὺς Κληρικούς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τοὺς πιστοὺς χριστιανούς»;* Δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του τόν πιστό Κλῆρο καί λαό, ὁ ὁποῖος πενθεῖ διαμαρτύρεται καταγγέλει καί ἀπορρίπτει τήν συμπαιγνίαν; Δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του ὅτι τρεῖς Μητροπολίται δέν συμμετέχουν, διαμαρτύρονται, ἐνίστανται καί καταγγέλλουν τὰς ἐνεργείας, ὡς ἱερόσυλον συμπαιγνίαν; Ἐρωτᾶται ὁ Μακαριώτατος, μήπως δέν τοὺς λαμβάνει ὑπ' ὄψιν, διότι ἐκήρυξε σχίσμα, καί διότι τοὺς θεωρεῖ, ὡς *«ἐκτός Ἐκκλησίας»*, προκαταλαμβάνων συνειδήσεις, διότι ὁ ἴδιος ἐκ τῶν ἀπό μακροῦ πράξεών του, ὅπως οἱ *«πέντε»*, αὐτοαποκόπτεται καί αὐτοεξέρχεται τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας; Ἄς ἴδῃ τί ἔλεγε διὰ τοὺς πέντε ἡ Μακαριότης του, καί ποῦ τόν ἐφθασαν, ἐντός μιᾶς ὀκταετίας, οἱ ἐγκάθετοι σύμβουλοι καί θεολόγοι του. Ἀλλά καί κανεῖς ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν νά μή ἐνίστατο, δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του τό Δίκαιον καί τήν Ἀλήθειαν, τὰ ὁποῖα ἐκδικοῦνται τοὺς ἀρνητάς των καί μετά θάνατον, δέν λαμβάνει τέλος πάντων ὑπ' ὄψιν του τό αἰώνιον Κριτήριον;

Καί ὁ «χαιρετισμός» τοῦ Ἱερέως Παναρέτου Παναγῆ

Ὁ Πρωθ. Πανάρετος Παναγῆς ὡς *«Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Παναγία ἡ Γοργοπήκοος»* Μεμβούρνης Αὐστραλίας εἰς τόν χαιρετισμόν του λέγει πρὸς τόν *«νέον Ἀρχιεπίσκοπον»*: *«Σᾶς εὐχόμεθα ὁλοψύχως ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος νά σᾶς εὐλογήσῃ, ὅπως εὐλόγησε τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, καί τοὺς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας... καί νά διώξετε τοὺς βαρεῖς λύκους καί οὕτω νά ἐπέλθῃ ἡ Εὐλογία, ἡ Ἀγάπη καί ἡ Εἰρήνη μέσα στήν Ἐκκλησία...»*. Ἴδου ἡ πλήρης ἀποκάλυψις ὅλων τῶν ἔμπροσθεν συγκαλυμμένων καί ὑπονοουμένων! Ὁ *«νέος Ἀρχιεπίσκοπος»* πρέπει *«νά διώξῃ τοὺς βαρεῖς λύκους... διὰ νά ἐπέλθῃ ἡ Εὐλογία, ἡ Ἀγάπη καί ἡ Εἰρήνη μέσα στήν Ἐκκλησία»*.

Δέν πρέπει νά παρεξηγηθῇ ὑπὸ οὐδενός ὁ δυστυχῆς Κληρικός, διότι λόγω τῆς βαρείας προσωπικῆς ἀκαταστασίας του, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐπρεπε νά τοῦ εἶχεν ἀφαιρεθεῖ τό Ἐπιτραχήλιον, δέν ἠδύνατο νά γράψῃ καί νά χαιρετήσῃ διαφορετικὰ τόν *«ἐνθρονιζόμενον»*, πρὸς τόν ὁποῖον μάλιστα χρεωστεῖ *«χάριτας»*, διότι τόν ἐκάλυψε σκανδαλωδῶς, κατὰ τὴν εἰς Αὐστραλίαν ἐπίσκεψίν του. Δέν εἶπεν ὅμως καί τίποτε περισσότερον ἀπὸ ὅσα εἶπεν τὴν 5.2.2003 ὁ Μακαριώτατος, ὁ ὁποῖος μεταξύ τῶν ἐντολῶν πού ἔδωσε στὸν διάδοχό του, (τόν ὁποῖον ρητῶς κατωνόμασε καί ὑπέδειξε αὐθωρεῖ μὲ τὴν παραίτησίν του) ἦτο νά προβῇ οὗτος εἰς χειροτονίας νέων Ἐπισκόπων καί νά διώξῃ τόν Ἐπίσκοπον Κήρυκον, τοῦ ὁποῖου... φεῦ ἀμφισβητεῖ τὰ μυστήρια, καί τὰ ὁποῖα *«θά ἐπανεξετάσῃ ἡ Ἱερά Σύνοδος»*!!! Ἐπομένως πρέπει νά συγχωρήσωμεν τόν δυστυχῆ π. Πανάρετον, διότι ἀπλῶς ἐπανέλαβε μέ ἄλλα λόγια ὅ,τι ὁ Μακαριώτατος πρῶτος εἶπεν.

Εἰς τό ἐπόμενον θά συνεχίσωμεν ἐπὶ τοῦ *«ἐνθρονιστηρίου λόγου»* τοῦ Σεβ. Πειραιῶς κ. Νικολάου.

(Συνεχίζεται)

ΑΣ ΔΙΔΑΧΘΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΕΣ

Ἐπὶ τοῦ δεινοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος τῆς "παραίτησεως" τοῦ Μακαριώτατου

Τοῦ κ. ANT. ΜΑΡΚΟΥ

Εἶναι γνωστό, ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ ἐπενόησαν τὴν «διὰ παραιτήσεως» αὐτοκατάργηση τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀνδρέου, ἐπικαλέσθηκαν λόγους ὑγείας του. Βεβαίως, τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ ἔχει ἤδη καταρριφθεῖ, διότι ὁ Μακαριώτατος «χαίρει ἄκρας ὑγείας», τόσης ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ συμμετέχη καὶ στὴν «ἐκλογή» τοῦ «διαδόχου» του, ἀφοῦ προηγουμένως περιώδευσε ἀπὸ Κατερίνης μέχρις Ἑξαμηλίων Κορινθίας, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν παρουσία καὶ ψήφο κατὰ τὴν «ἐκλογή» τῶν ἐκεῖ Σεβ. Ἀρχιερέων καὶ ἀφοῦ ἔφτασε μέχρι καὶ τὴν Κύπρο... Ὅμως, γιὰ τὴν οἰκονομία τῆς συζητήσεως, ἄς δεχθοῦμε πρὸς στιγμὴν, ὅτι ὁ Μακαριώτατος ἀδυνατεῖ γιὰ λόγους ὑγείας νὰ ἀνταποκριθῇ στὰ καθήκοντά του. Ἄς παρακολουθήσουμε μίᾳ ἀκριβῶς ὅμοια περίπτωση, καὶ ἄς διδαχθοῦμε τουλάχιστον ἀπὸ τὸ σχετικὸ τρόπο συμπεριφορᾶς τῶν (κατὰ τὰ ἄλλα) κακοδόξων Νεοημερολογιτῶν, ἡ ὁποία συμπεριφορὰ ἂν μὴ τι ἄλλο ἀποδεικνύει σεβασμό, τόσο πρὸς τοὺς σχετικούς Ἱερούς Κανόνες, ὅσο καὶ πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Προκαθημένου των.

Πρὸ ἔτους σχεδὸν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου κ. Χρυσόστομος, τραυματίσθηκε σοβαρά —συνεπεία πτώσεως ἐντὸς τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Μεγάρου— καὶ ἔκτοτε δὲν ἀνένηψε. Μετὰ τὴν πάροδο κάποιου χρόνου, κάποιοι κύκλοι ἔθεσαν θέμα παραιτήσεως τοῦ ἀπὸ τὸν Θρόνο καὶ ἐκλογῆς νέου Ἀρχιεπισκόπου, ἐγίναν μάλιστα καὶ σχετικές συζητήσεις στὴν Κυπριακὴ Τηλεόραση, μετὰξὺ Ἱεραρχῶν καὶ Καθηγητῶν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου. Τὸ συμπέρασμα αὐτῶν ἦταν, ὅτι ἀκόμη καὶ ἓνας ἀποδεδειγμένως ἀνίκανος γιὰ τὴν ἄσκηση τῶν καθηκόντων του, λόγῳ ὑγείας, Ἱεράρχης, δὲν ἔχει κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνες τὸ δικαίωμα νὰ παραιτηθῇ, πολὺ περισσότερο δὲ νὰ παυθῇ. Ἐξόχως χαρακτηριστικὰ εἶναι ὅσα εἶπε ὁ Μητροπολίτης Κιτίου κ. Χρυσόστομος (ν.ἡμ.): «Τὸν πατέρα ποὺ μᾶς ἀνέδειξε δὲν μπορούμε νὰ τὸν στείλουμε στὸ γηροκομεῖο! Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι Ἐπίσκοπος, πεθαίνει Ἐπίσκοπος καὶ θάβεται Ἐπίσκοπος, καθισμένος σὲ Θρόνο, μὲ τὰ ἄμφια καὶ τὰ διακριτικά του»!

Χαρακτηριστικὴ εἶναι καὶ ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τῆς Νεοημερολογιτικῆς Συνόδου τῆς Κύπρου, τὴν ὁποία παραθέτουμε: «Ἡ Ἱερά Σύνοδος κατὰ

τήν σημερινή σύσκεψη Αυτής (13.5.2003), συζήτησε τό θέμα τῆς κενώσεως ἢ μή τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου καί ἀποφάσισε νά μή κηρύξη κενό τόν Θρόνο, ἀλλά νά ἀφήσῃ τήν λύση τοῦ θέματος στό θέλημα τοῦ Θεοῦ».

(Περιοδικό «Ἀπόστολος Βαρνάβας», φ. 5, Μαΐου 2003, σελ. 198).

Ἀκόμη, κατά τό διάστημα τῆς ἀσθενείας τοῦ νεοημ. Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου, τῆς μέν Συνόδου προεδρεύει κατά τούς Ἱερούς Κανόνας ὁ δεύτερος τῇ τάξει Ἀρχιερεῦς, ὅμως στίς ἐξωτερικές τῆς σχέσεις, τήν Νεοημερολογιτική Ἐκκλησία τῆς Κύπρου δέν τήν ἀντιπροσωπεύει ἡ Σύνοδος ἢ ὁ δεύτερος, ἀλλά ὁ βοηθός Ἐπίσκοπος τοῦ ἀσθενοῦντος Προκαθημένου (έν προκειμένῳ ὁ «Χωρεπίσκοπος Σαλαμίνας» κ. Βαζνάβας), ὁ ὁποῖος ὑπογράφει ὅλα τά ἔγγραφα μέ τήν σημείωσι, «τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου ἀσθενοῦντος ὁ βοηθός αὐτοῦ». Κατά τόν ἑορτασμό δέ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (ν.ῆμ.) στήν Παναγία Σουμελά Βερμίου, ὁ προεξάρχων Μητροπ. Κιτίου κ. Χρυσόστομος (ν.ῆμ.), μνημόνευσε ὀρθῶς «τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί πατρός ἡμῶν Χρυσοστόμου» καί ὄχι τό κακῶς ἐπικρατήσαν «τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου», ἐφ' ὅσον οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἐπιβάλλουν τήν μνημόνευση τοῦ Πρώτου (προσώπου) καί ὄχι τῆς Συνόδου (σώματος – ὀργάνου).

Τά προηγούμενα, ἐκτός πολλῶν ἄλλων, τά ὁποῖα ἔχουν ἤδη δημοσιευθεῖ ἀπό τῶν στηλῶν τῆς «Ὁρθοδόξου Πανοῆς», θά ἔπρεπε νά προβληματίσουν σοβαρῶς ὅσους ὠθησαν τόν γέροντα Προκαθήμενο τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο κ. Ἀνδρέα, στήν ἱερόσυλο περί «παραιτήσεως» περιπέτεια, ὁδήγησαν δέ καί τόν ἐκκλησιαστικό μας βίο στήν παροῦσα δεινή ἀπό πάσης ἀπόψεως κρίση. **Κανείς ἀπό τούς «ἡμέτερους» κατά τά ἄλλα ἀκριβολόγους, δέν ἄφησε χώρο ὥστε νά χωρέσῃ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, διότι ἀσφαλῶς ἔπρεπε νά ἐξυπηρετηθοῦν ἀμαρτωλά ἀνθρώπινα θελήματα,** τά ὁποῖα, ἐκτός ἄλλων, τόσο ἀπλᾶ καί εὐστοχα «τσεκουρώνει» ὁ σεβαστός π. Ἀμφιλόχιος, στήν ἐπιστολή του πού δημοσιεύεται εἰς τήν «Ὁρθ. Πανοή» μηνός Ἰουνίου 2003 σελ. 234-235.

Ὡς ἀπό 30ετίας γνώριμος τοῦ Σεβ. Πειραιῶς κ. Νικολάου, δανείζομαι καί χρησιμοποιοῦ μία κοινὴ ἐκφραση τῶν κηρυγμάτων του. Ἀναφέρεται πολὺ συχνά ὁ Σεβασμιώτατος στό «δρέπανον τοῦ θανάτου». Φοβοῦμαι πῶς ὅσοι «ἔστησαν» τήν «παραίτηση» καί τήν «ἐκλογή» καί ὅσοι στήριξαν μέ τήν ψῆφο τους, τήν ἀνοχή καί τήν σιωπή τους εἰς αὐτά τά ἐκκλησιαστικά ἐγκλήματα, ἔχουν ξεχάσει τό «δρέπανον τοῦ θανάτου». Γιατί, ἄραγε, αὐτὴ ἡ ἐγκατάλειψις Θεοῦ;

Ο Όμολογῆτης Ἐπίσκοπος Πέτρος (Λαντίγκιν, +1957)

Τοῦ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ

Ὁ αὐόιδιμος Ἐπίσκοπος Νιζχέγκοροντ ΠΕΤΡΟΣ, εἶναι μία ἀπὸ τίς ἡγετικές μορφές τῆς μαρτυρικῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν. Ὁ μακαριστός Θεολόγος Μοναχός Ἐπιφάνιος (Τσέρνωφ, †1994), ὑπῆρξε μέλος τοῦ «μικροῦ ποιμνίου» του καί πρῶτος αὐτός ἔγραψε τὴν βιογραφία του.^(*)

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἱεράρχου Πέτρου εἶναι πολυτάραχη, γεμάτη ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς γνησιότητος τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καί τῆς κανονικότητος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς (ἀγωνίσθηκε κατὰ τῆς αἰρέσεως τῶν Ὀνοματολατρῶν, τῆς λεγομένης Ζώσας Ἐκκλησίας καί τοῦ Σεργιανισμοῦ), τῶν ὁποίων προηγῆθηκαν πνευματικοὶ ἀγῶνες γιὰ τὴν προσωπικὴ του τελείωσι. Ἐλεημένος μέ ἐμφανεῖς ἐπεμβάσεις τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καί θαυμαστά γεγονότα, διακόνησε τὴν Ρωσικὴ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν πλέον δύσκολὴ περίοδον τῆς ἱστορίας της, ἐκείνῃ τοῦ ἀθεϊστικοῦ διωγμοῦ μετὰ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1917 καί τῆς Σοβιετικοποιήσεως τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας (1927).

Γέννησις - Καταγωγή - Ἡ πρὶν τὸν Μοναχισμό ζωὴ

Ὁ κατὰ κόσμον Πατάπιος Τροφίμοβιτς Λαντίγκιν, γεννήθηκε τὴν 1η Δεκεμβρίου 1866 (ἢ σύμφωνα μέ ἄλλη πηγὴ τὸ 1860), στὸ χωριὸ Σέλεγκα τοῦ Πέρμ. Οἱ γονεῖς του Τρόφιμος καί Θεοδώρα ἦσαν πτωχοὶ χωρικοὶ καί ὁ Πατάπιος ἦταν τὸ 5ο παιδί τῆς πολύτεκνης οἰκογενείας τους. Στὴν ἡλικία τῶν 8 ἐτῶν ἄρχισε νὰ μαθαίνῃ γράμματα κοντὰ στὸν γέροντα Ἱερέα Παῦλο, διότι στὸ χωριὸ του δὲν ὑπῆρχε σχολεῖο. Ὅπως ὁ ἴδιος ἔγραψε στὴν αὐτοβιογραφία του, «σπούδασε» κοντὰ του δύο χειμῶνες καί σάν παιδί δὲν ἔπαιζε, οὔτε πῆγαινε περιπάτους, ἀλλὰ προτιμοῦσε νὰ ψαρεύῃ.

Τὸ 1875 ἐγίνε μάρτυρας τῶν θαυμάτων τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Παναγίας τῆς «Ἀναπαύσεως τῶν Θλιβομένων», ποῦ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος. (Τὸ πρῶτο θαῦμα ἦταν ἡ θεραπεία τοῦ κωφαλάλου Βλαδιμήρου Νεβόλεν, ὁ ὁποῖος —τὴν 1η Νοεμβρίου 1866— μόλις προσκύνῃ τὴν ἀγία Εἰκόνα, ἄκουσε καί μίλησε!). Ὁ 9χρονος Πατάπιος παρακολουθοῦσε τίς δεήσεις γονατιστός ἐμπρός στὴν Εἰκόνα. Τὸ βίωμα αὐτὸ ἐπηρέασε τὴν ζωὴ του, ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογοῦσε. Ἐνῶ ἦταν 18 ἐτῶν ἡ μητέρα του ἀπεβίωσε. Τότε ὁ πατέρας καί οἱ μεγαλύτεροι ἀδελφοὶ του Ἰωάννης καί Συμεὼν ἀποφάσισαν νὰ τὸν νυμφεύσουν. Ὁ νεαρὸς Πατάπιος ἀντέδρασε. «Ἐνῶ μέχρι τότε —γράφει— ὁ πατέρας μου δὲν μοῦ εἶχε σηκώσει οὔτε τὸ δάκτυλό του, μέ πῆγε δέρνοντάς με στὴν νύφη!» Ἀπὸ τὴν ὑποψήφια —τὴν ἐποῖα ἔλεγον Αἰκατερίνη— ζήτησε νὰ μὴν τὸν παντρευτῇ, ὅμως ὁ γάμος ἐγίνε. Μετὰ τὸν γάμον ἀσθένησε σοβαρά καί θεραπεύθηκε μέ ἐπέμβασι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Τὴν 9η

(*) Τὸ παρὸν ἀφιέρωμα, στὴν σειρὰ τοῦ Χρονικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν τῆς «Ὁρθοδόξου Πνοῆς», βασίζεται σὲ σχετικὸ κείμενον τοῦ κ. Βλαδιμήρου Μός (Γκίλφορντ Ἀγγλίας), γιὰ τὴν διάθεσι τοῦ ὁποῖου τὸν εὐχαριστοῦμε καί ἀπὸ αὐτὴ τὴν θέσι.

Σεπτεμβρίου 1888, η σύζυγός του γέννησε ένα κοριτσάκι. Ἡ ἴδια ἀπεβίωσε ἀπὸ πυρετό μετὰ ἀπὸ δέκα ἡμέρες καὶ τὸ παιδί τὴν 19η Νοεμβρίου. Ἐτσι, ἡ ζωὴ τοῦ 22χρονου Παταπίου ἀλλάξε δραματικά. Μέσα ἀπὸ τὴν μεγάλη αὐτὴ δοκιμασία γνώριξε, ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ὁδηγοῦσε κατὰ τὸ θέλημά Του πρὸς τὴν σωτηρία του.

Τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ του (τὴν 21η Νοεμβρίου), κατατάχθηκε στὸν Στρατό, ὅπου ἐκπαιδεύθηκε μηχανικός. Ἐκπλήρωσε τὴν θητεία του στὸ Κίεβο καὶ αὐτὸ (ὅπως ἀποδείχθηκε) δὲν ἦταν τυχαῖο, ἀλλὰ μία φάση τοῦ σχεδίου τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ γι' αὐτόν. Στόν ἐλεύθερο χρόνο του σύχναζε στὴν περιώνυμη **Λαύρα τῶν Σηπλαιῶν** καὶ τιμοῦσε τὰ ἐκεῖ σωζόμενα ἀδιάφθορα Λείψανα Ὁσίων Πατέρων. Ἐτσι γεννήθηκε στὴν ψυχὴ του ὁ πόθος τῆς μοναχικῆς ἀφιερώσεως, ἀλλὰ ἐνῶ σχεδίαζε νὰ μονάσῃ στὴν Λαύρα, ἕνας προορατικός Γέροντας τὸν προέτρεψε νὰ ἐπισκεφθῇ πρῶτα τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸ Ἅγιο Ὄρος. Ἀποστρατεύθηκε τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1892 καὶ τὴν 12η Ἰουνίου 1893 ἀνεχώρησε μὲ πλοῖο γιὰ τὸ Ἅγιο Ὄρος. Ἐμεινε στὴν Ρωσικὴ Σκῆτη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου δύο ἐβδομάδες καὶ μετὰ μὲ ἄλλο πλοῖο πῆγε στὴν Παλαιστίνη. Περιηγήθηκε τὰ Ἱερά Προσκυνήματα κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Νηστείας τῶν Χριστουγέννων. Τὴν δευτέρη ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων συνάντησε στὸν Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως μία προορατικὴ Γερόντισσα τῆς Μονῆς τῆς Σαμάρειας (τὸ ὄνομά της δὲν διασώθηκε), ἡ ὁποία τοῦ συνέστησε νὰ μονάσῃ στὸ Ἅγιο Ὄρος. Ὁ Πατάπιος δὲν δέχθηκε τὴν ὑπόδειξη. Τότε ἡ Γερόντισσα τοῦ πρότεινε νὰ ἐτοιμάσουν τρεῖς κλήρους ἕνα γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἕνα γιὰ τὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ ἕνα γιὰ τὴν Ρωσία. Μετὰ πῆγαν στὸ Ἱερό Κουβούκλιο, ἄφησαν τοὺς κλήρους στὸν Πανάγιο Τάφο καὶ μὲ θερμὴ προσευχή, ζήτησαν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸ Ἅγιο Ὄρος, ἀλλὰ ὁ Πατάπιος παρέμενε διστακτικός. Τότε ἡ Γερόντισσα τοῦ ζήτησε νὰ κάνουν ὁλονύκτια προσευχή στὸν Πανάγιο Τάφο καὶ νὰ τραβήξουν τοὺς κλήρους γιὰ δευτέρη καὶ τρίτη φορά. Τὸ πρῶι τῆς τρίτης ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων ὁ κλῆρος ἔπεσε καὶ πάλι στὸ Ἅγιο Ὄρος. Ὅταν τὸ πρῶι τῆς τέταρτης ἡμέρας ὁ κλῆρος ἔπεσε στὴν Ρωσία, ἡ Γερόντισσα τοῦ εἶπε προφητικά: *«Αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Πήγαινε στὸν Ἀθῶνα, στὸν κλῆρο τῆς Παναγίας, ἢ Ὁποία εὐλόγησε αὐτὸ τὸν δρόμο γιὰ σένα μὲ δύο κλήρους. Ἀλλὰ μὲ τὸν τρίτο κλῆρο ὁ Κύριος σου δείχνει, ὅτι θὰ σταλῇ ἀπὸ τὸν Ἀθῶνα σὲ κάποια ὑπακοή στὴν Ρωσία καὶ ἐκεῖ θὰ τελειώσῃς τὴν ζωὴ σου».*

Τὴν 16η Ἰανουαρίου 1894 ὁ Πατάπιος ἀνεχώρησε μέσω Χάιφας γιὰ τὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ τὴν 20ῇ τοῦ ἰδίου μηνὸς ἔφθασε στὴν Σκῆτη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα, ὅπου ἐγίνε δεκτὸς ἀπὸ τὸν **Ἠγούμενο Ἰωσήφ** σάν δόκιμος. Ἀρχικὰ τοῦ ἀνατέθηκε τὸ διακόνημα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ. Ἀντιμετώπισε μὲ ὑπομονὴ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ διαβόλου, δέχθηκε ὅμως καὶ τίς δωρεές τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Τὴν 25η Μαρτίου 1895 —γράφει στὴν αὐτοβιογραφία του— ἐγὼ ὁ ταπεινὸς καὶ ἀνάξιος, ἀξιώθηκα νὰ ἀκούσω τοὺς ὕμνους τῶν Ἀγγέλων. **Ἐνῶ, κατὰ τὸ διακόνημά του, εἶχε ὁ ἴδιος κλειδῶσει τὸν Ναὸ, τὸν εἶδε ὀλόφωτο καὶ ἄκουσε οὐράνιες ψαλμωδίες, τὴν νύκτα τῆς Ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ!** Μετὰ τὴν κατάλληλη δοκιμασία ἐγίνε Ρασοφόρος μὲ τὸ ὄνομα **Πηγάσιος** (τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστὴ τοῦ 1896) καὶ τὸ 1898 μικρόσχημος Μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα **Πιτιρίμ**. Διάκονος χειροτονήθηκε τὴν 14η Μαΐου 1900 καὶ Πρεσβύτερος τὴν 25η Σεπτεμβρίου 1904. Τὸ 1901 διορίσθηκε στὸ Μετόχιο τῆς Σκήτεως στὴν ΚΠολη. Ὅταν τὸ 1911 διορίσθηκε Προϊστάμενος τοῦ Μετοχίου τῆς Ὁδησοῦ, ἐκπληρώθηκε ἡ προφητεία τῆς προορατικῆς Γεροντίσεως τῆς Σαμάρειας. Ἀναδείχθηκε ἐπίσης Οἰκονόμος τῆς Μονῆς ἀγ. Παντελεή-

μονος καί συνέδεσε τό ὄνομά του μέ μεγάλα κτηριακά ἔργα, ὅπως τήν ανέγερση τοῦ Ξενῶνος καί τοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγ. Συμεῶν τοῦ Ξενοδόχου, τῆς Νέας Θηβαΐδας, κἄ.

Ἀπό τό 1913, ὅταν ἐμφανίσθηκε ἡ **Αἵρεσις τῶν Ὀνοματολατρῶν** (μετά τήν δημοσίευση ἀπό τόν Μοναχό Ἰλαρίωνα τοῦ Καυκάσου σχετικοῦ βιβλίου), ἀναμίχθηκε ἐνεργά στήν ὑπεράσπιση τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. Τήν 14η Μαΐου 1913 ἐμφανίσθηκε ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας στήν Ἀγία Πετρούπολη, στήν ὁποία συμμετεῖχαν διαπρεπεῖς Ἱεράρχες, ὅπως οἱ Μητροπολίτες **Κιέβου Βλαδίμηρος** (ἐπειτα Ἱερομάρτυς, † 1918) καί **Μόσχας Μακάριος**, οἱ Ἀρχιεπίσκοποι **Βολυνίας Ἀντώνιος** (Κραποβίτσκι, ἐπειτα Πρωθιεράρχης τῆς Ρωσικῆς τῆς Διασπορᾶς) καί **Βολόγδας Νίκων**. Κατά μία πληροφορία, συναντήθηκε γιά τό ἴδιο θέμα καί μέ τόν **Τσάρο Νικόλαο Β΄**. Συμμετεῖχε ἀκόμη καί στήν ὑπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Νίκωνα ἀντιπροσωπεῖα παραγόντων τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας κα. τοῦ Ρωσικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, ἡ ὁποία ἐπισκέφθηκε τόν Ἀθῶνα καί ἀπέλασε 736 Ὀνοματολάτρες Μοναχοῦς.

Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος - Ἐπανάστασις τοῦ 1917

Τό 1914, μέ τήν ἑναρξη τοῦ Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, διακόπηκαν οἱ ἐπικοινωνίες μεταξύ Ρωσίας καί Ἀγίου Ὁρους. Τότε ὁ Ἀρχιμανδρίτης Πιτιρίμ **δημιούρησε νοσοκομεῖο γιά τοὺς τραυματίες στό Μετόχι τῆς Ὀδησοῦ**. Γιά τήν τότε φιλάνθρωπη καί πατριωτική δραστηριότητά του βραβεύθηκε ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, τό Ρωσικό Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν καί τόν Διεθνή Ἐρυθρό Σταυρό.

Τήν 23η Φεβρουαρίου 1917, ἦταν παρῶν στήν συνεδρίαση τῆς **Δούμας**, κατά τήν ὁποία ὁ ἀρχηγός τῶν μετριοπαθῶν **Κερένσκι**, στράφηκε ἀνοικτά κατά τοῦ Τσάρου Νικολάου. Τήν 27η Φεβρουαρίου, πρώτη ἡμέρα τῆς Ἐπαναστάσεως, ἔφυγε γιά τήν Ὀδησό, ἐπιφορτισμένος μέ τήν διοίκηση δύο Μονῶν στήν Βεσσαραβία (μετοχιῶν τῆς Βουλγαρικῆς Μονῆς Ζωγράφου Ἀγίου Ὁρους), μετά τήν ἀπομάκρυνση τῶν Βουλγάρων μοναχῶν. Τόν Νοέμβριο τοῦ 1917 πῆγε στήν Μόσχα γιά νά συγχαρῇ τόν νεοεκλεγέντα **Πατριάρχη Τύχωνα** († 1925). Ἐκεῖ γνώρισε τοὺς νεοδιορισμένους Μητροπολίτες καί ἐπειτα Ἱερομάρτυρες **Κύριλλο τοῦ Καζάν** καί **Ἀγαθάγγελο τοῦ Γιαροσλάβ**, μέ τοὺς ὁποίους διατήρησε ἔκτοτε ἀλληλογραφία.

Τόν Δεκέμβριο τοῦ 1917, παρά τήν Ὀκτωβριανή Ἐπανάσταση τῶν Μπολσεβίκων, ἐμφανίσθηκε καί πάλι ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, γιά τό θέμα τῶν Μονῶν τῆς Βεσσαραβίας. Τόν Ἰούνιο τοῦ 1918 σάν **Ἀποκρισάριος τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος**, ξεκίνησε γιά τήν ΚΠολη, γιά νά ἐπιδώση **Εἰρηνικό Γράμμα**, μέ τό ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἐνημέρωνε τήν Μεγάλη Ἐκκλησία γιά τήν πατριαρχική ἐκλογή. Ὁ π. Πιτιρίμ χρειάσθηκε νά ἐπισκεφθῇ τόν ἴδιο τόν **Λένιν**, γιά νά τοῦ ἐπιτραπῇ ἡ ἐξοδος ἀπό τήν χώρα καί μέ πολλές δυσκολίες ἔφθασε στό γνῶριμό του Κίεβο, τόν Αὐγουστο τοῦ ἰδίου ἔτους. Πρὶν ἑορτάσῃ τήν Ἑορτή τῆς Κοιμήσεως μέ τόν νέο Μητροπολίτη Ἀντώνιο Κραποβίτσκι, ἐπισκέφθηκε καί προσκύνησε στόν τάφο τοῦ **Νεομάρτυρος Μητροπολίτου Βλαδίμηρον, τοῦ Πρωτομάρτυρος τῆς Ρωσικῆς Ἱεραρχίας**, τόν ὁποῖο εἶχαν ἐκτελεσεῖ οἱ Μπολσεβίκοι, τήν 25η Ἰανουαρίου 1918.

Ὅταν ἔφθασε στήν ΚΠολη, τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1918, τό Πατριαρχεῖο εἶχε ἤδη πληροφορηθεῖ γιά τήν ἐπανάδρυσή τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου (τόν Νοέμβριο τοῦ 1917) καί

τὴν ἐκλογή τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος. Ἡ Θεία Πρόνοια ὁμῶς εἶχε φέρει στὴν ΚΠολη τὸν π. Πιτιρίμ γιὰ ἄλλο λόγο. Κάποιοι ἐπρεπε νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τοὺς **3.700 Ρώσους αἰχμαλώτους** πού κρατοῦνταν ἐκεῖ. Ὁ φύσει ἀγαθὸς Ἀρχιμανδρίτης **πέτυχε τὴν μεταφορὰ τῶν κρατουμένων στὰ ἐπτὰ Ρωσικὰ Μετόχια πού λειτουργοῦσαν τότε στὴν Πόλη** καὶ γιὰ νὰ βελτιώσῃ τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς τους, μέχρι τὸν ἐπαναπατρισμό τους, ζήτησε ἀπὸ τὶς Μεγάλες Δυνάμεις (Ἀγγλία, Γαλλία καὶ Ἰταλία), νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἐξοδος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Ὅρος, τριῶν μοναχῶν γιὰ κάθε Μετόχιο. Τὸ 1920, μετὰ τὴν κατάληψη τῆς Ὁδησοῦ ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους καὶ τὸ τέλος τοῦ Ρωσικοῦ Ἐμφυλίου Πολέμου, βρέθηκε ἄστεγος μαζί μέ ἄλλους 6 μοναχοὺς καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ζητήσῃ γῆ ἀπὸ τὶς τοπικὲς Σοβιετικὲς Ἀρχές. Τοὺς δόθηκε γῆ στὸ χωριὸ Κουζμένκο, 50 βέρτσια ἔξω ἀπὸ τὴν Ὁδησσό καὶ ἐγκαταστάθηκαν ἐκεῖ, ἀρχίζοντας τὴν ζωὴ τους καὶ ἓνα νέο Μετόχιο ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ἡ «Ζῶσα Ἐκκλησία»

Τὸ 1921-1922 σηματοδεύθηκε ἀπὸ τὴν δήμευση τῶν ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν. Ὁ Πατριάρχης Τύχων ἀντέδρασε ἔντονα καὶ ὁ Μητροπολίτης Πετροπόλεως Βενιαμὶν ἐκτελέσθηκε. Τὴν 2α Μαΐου 1922 συνελήφθη ὁ Πατριάρχης καὶ ἐκδηλώθηκε τὸ **πραξικόπημα τῶν Ἐπισκόπων Εὐδόξιμου, Ἀντωνίου καὶ Λεωνίδα**. Πρόκειται γιὰ τὴν λεγομένη «Ζῶσα Ἐκκλησία», τοὺς αὐτοτιτλοφορημένους Ἀνακαινιστές, τὴν πρώτη ἀπόπειρα σοβιετικοποιήσεως τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας. Τότε ὁ ἀρχιμανδρίτης Πιτιρίμ **ἀναγκάσθηκε νὰ διακόψῃ τὸ μνημόσυνο τοῦ ἀνακαινιστοῦ Ἐπισκόπου Ὁδησοῦ καὶ Χερσῶνος Ἀλεξίου** (τὴν 23η Αὐγούστου). Γιὰ τὸ θέμα ὁ ἴδιος ἔγραψε στὴν αὐτοβιογραφία του: «Τὴν 25η Ὀκτωβρίου 1922 μέ συνέλαβαν καὶ μέ ὁδήγησαν στὴν G.P.U. **Πῆγα μέ χαρὰ γιὰ τὴν γνησιότητα τῆς Πίστεως**. Μέ κράτησαν 17 ἡμέρες γιὰ ἀνακρίσεις. Τοὺς ἐνδιέφερε γιὰτί δὲν ἀναγνωρίζω ἢ δὲν μνημονεύω τὸν Ἀλέξιο».

Τὸν Μάρτιο τοῦ 1923 τὸν ἐπισκέφθηκε προσωπικὰ ὁ Ἡγέτης τῆς «Ζώσας Ἐκκλησίας» «Μητροπολίτης» **Εὐδόχιμος**, σέ μία προσπάθεια νὰ τὸν πείσῃ νὰ προσχωρήσῃ στὸ ἐλεγχόμενο ἀπὸ τοὺς Σοβιετικούς «νέο ἐκκλησιαστικό σχῆμα». Στὴν συνέχεια τοῦ ἔστειλαν τὸν «Ἐπίσκοπο» Γεράσιμο τοῦ Μπολτόβσκ καὶ ἀργότερα τὸν «Ἀρχιεπίσκοπο» Ποιμένα τοῦ Ποντόλασκ, ἀλλὰ ὁ π. Πιτιρίμ ἔμεινε πιστὸς στὸ **Ἀνάθεμα κατὰ τῆς Ζώσας Ἐκκλησίας** τοῦ Ἱερομάρτυρος Μητροπολίτου Βενιαμὶν τῆς Πετροπόλεως. Κατὰ τὴν κρίσιμη αὕτη περίοδο, ὁ Ρωσικὸς λαὸς ἐπέδειξε ὑπεύθυνη ἐκκλησιαστικὴ συμπεριφορὰ. Ὅπως ὁ ἴδιος ὁ π. Πιτιρίμ μνημονεύει στὴν αὐτοβιογραφία του, οἱ πιστοὶ δὲν πῆγαιναν στοὺς ἐλεγχόμενους ἀπὸ τοὺς ἀνακαινιστὲς Ναοὺς. Κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστὴ τοῦ 1923, περίπου **3.000 πιστοὶ πῆγαιναν καθημερινὰ στὸ Μετόχι τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου, γιὰ νὰ κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων**. Τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων τοῦ 1923 ἡ G.P.U. σφράγισε ὅλους τοὺς Ναοὺς τῆς περιοχῆς πού δὲν μνημόνευαν τὸν ἀνακαινιστὴ Ἐπίσκοπο Ἀλέξιο. Οἱ πιστοὶ ἔμειναν στοὺς δρόμους μέχρι τὸ μεσημέρι, ὅποτε τοὺς διέλυσε τὸ ἱππικό! Τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ ὁ ἴδιος καὶ οἱ μοναχοὶ του ἐκτοπίσθηκαν στὸ χωριὸ Βερεμέβκα καὶ ἓνα μῆνα ἀργότερα οἱ Σοβιετικὲς Ἀρχές τὸν διέταξαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Οὐκρανία.

Ἡ χειροτονία του σέ Ἐπίσκοπο

Κατὰ τὴν αὐτοβιογραφία του, τὸ βράδυ τῆς 2ας πρὸς 3ην Ἰανουαρίου 1923, δέχθηκε ἓνα ὄραμα. Τοῦ φάνηκε πὼς βρέθηκε στὴν μετάνοιά του στὸ Ἅγιο Ὅρος καὶ ὁ ἥδη κεκοιμημένος Γέροντάς του Ἠγούμενος Ἰωσήφ, τὸν εὐλόγησε γιὰ μία νέα διακονία –

ὕπακοή, ἐκεῖνη τοῦ Ἐπισκόπου. Εἶδε νά τόν ντύνουν μέ τά ἀρχιερατικά ἄμφια καί τόν Ἀπόστολο Ἀνδρέα νά τόν εὐλογῇ! Εἶδε ἀκόμη τήν ἐνθρόνισή του σέ ἓνα κατεστραμμένο Ναό, στόν ὁποῖο ὁδηγήθηκε ἀπό τόν ἐορτάζοντα Προφήτη Μαλαχία! Τό δράμα ἀποδείχθηκε προφητικό κατά τούς ἐπομένους μῆνες. Ὄταν ἀπελάθηκε ἀπό τήν Οὐκρανία καί πρίν πάη στήν πατρίδα του, τό Γκλαζῶφ, ἐπισκέφθηκε τόν Πατριάρχη Τύχωνα γιά νά τοῦ ἐκθέσῃ τήν κατάστασή του. Ἐμεινε μαζί μέ τόν ἡρωικό Πρωθιεράρχη στήν Μονή Ντόνσκοι γιά ἓνα διάστημα, τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1924. Τότε ὁ Τύχων τοῦ ζήτησε νά χειροτονηθῇ Ἐπίσκοπος, λέγοντάς του: «Εἶναι καλό πού ἦρθες, θά σέ χειροτονήσω Ἐπίσκοπο Γιαρέμσκ. Χρειαζόμαστε πολλούς ἀνθρώπους ἐκεῖ καί δέν ἔχουμε κανένα».

Ὁ ταπεινός π. Πιτιρίμ ἀρνήθηκε, ἀλλά ὁ προνοητικός Πατριάρχης ἐπέμεινε λέγοντας:

«Δέν μπορεῖς νά ἀρνηθῇς, πρόκειται περί ὑπακοῆς. Χρειαζόμαστε Ἐπισκόπους καί δέν μποροῦμε νά τοὺς βροῦμε ὅπουδήποτε».

Τό 1918 —τοῦ ἀπάντησε ὁ π. Πιτιρίμ— ἦρθα νά σᾶς φέρω ἓνα Γράμμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, κάτι πού θεωροῦνταν ἀδύνατο. Ὅμως, μέ τήν εὐλογία καί τίς εὐχές σας, πέτυχα τό καθετί. Τώρα σᾶς ζητῶ νά μοῦ ἐπιτρέψετε νά πάω στήν πατρίδα μου καί νά δῶ τοὺς συγγενεῖς μου. Μετά, ὥς γίνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ». Ὁ Πατριάρχης τοῦ τό ἐπέτρεψε, μέ τήν προοπτική νά ἐπιστρέψῃ σύντομα στήν Μόσχα. Τοῦ ζήτησε ἀκόμη νά ἀφήσῃ τήν διεύθυνσή του στόν ἄμεσο συνεργάτη του Μητροπ. Κρουτίτσης Πέτρο (ἐπειτα Ἱερομάρτυρα, † 1936).

Ἡ δολοφονία τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος ἀπό μυστικούς πράκτορες (25ῃ Μαρτίου 1925), βρῆκε τόν π. Πιτιρίμ στήν γενέτειρά του Γκλαζῶφ. Ἐκεῖ, πλέον τῶν 3.000 πιστῶν δέν πῆγαιναν στοὺς Ναοὺς, λόγω τοῦ μνημοσύνου τοῦ ἀνακαινιστοῦ Ἐπισκόπου Ἰωάννου. Ὁ ἴδιος πρότεινε στοὺς πιστοὺς νά ἐκλέξουν κατά τήν Κυριακή τῆς Πεντηκοστῆς τρεῖς ὑποψηφίους γιά τό ἐπισκοπικό ἀξίωμα καί μετά μέ κλῆρο νά ἀναδειχθῇ ὁ Ποιμενάρχης τους. Ὁ λαός ἐξέλεξε αὐτόν, τόν π. Θεοφάνη (ἀγνώστων ἄλλων στοιχείων) καί τόν ἑγγαμο Μιχαήλ Παντσένκο καί ὁ κλῆρος ἀνέδειξε Ἐπίσκοπο τόν ἴδιο.

Γιά νά χειροτονηθῇ ὑποχρεώθηκε νά ταξιδέψῃ στόν Τέν Ζχέν τοῦ Τατζικιστάν, μαζί μέ τοὺς ἐπίσης ἐψηφισμένους Ἐπισκόπους Ἀρχιμ. Ἀντώνιο Μιλοβίντωφ καί Ἱερομ. Ρουφῖνο Μπρέκχωφ. Ἐκεῖ ὁ π. Ἀντώνιος χειροτονήθηκε Ἐπίσκοπος Οὐσκόβσκ (τὴν 6ῃ Ἰουνίου 1925), ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀνδρέα τῆς Οὐφά καί τόν Ἐπίσκοπο Λεωνίδα τοῦ Νίζχνε Ταγκίλσκ), ὁ π. Ρουφῖνος Ἐπίσκοπος Σατκίνσκ (τὴν 7ῃ Ἰουνίου) καί ὁ π. Πιτιρίμ Ἐπίσκοπος Νιζχέγκοροντ (τὴν 8ῃ Ἰουνίου). Γιά τήν χειροτονία τοῦ π. Πιτιρίμ —πέραν τῆς ἐκλογῆς του «πῆφω κλήρου καί λαοῦ» καί τοῦ κλήρου— ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας εἶχε γραπτὴ ἐντολή ἀπὸ τόν Πατριάρχη Τύχωνα. Ἐνῶ βρισκόταν ἀκόμη στό Τέν Ζχέν, ἔλαβε ἐπιστολή τοῦ Μητροπ. Κρουτίτσης Πέτρου μέ τήν ὁποία τόν ἐνημέρωνε, ὅτι σύμφωνα μέ τήν διαθήκη τοῦ Τύχωνος καί μέ συμφωνία 67 Ἐπισκόπων, εἶχε ἀναλάβει Τοποτηρητῆς τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, μέχρι τήν ἐπιστροφή ἀπὸ τήν ἐξορία τῶν Μητροπολιτῶν Κυρίλλου ἢ Ἀγαθαγγέλου.

Ἡ Σοβιετοποίηση τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας

Διορατικός ὁ Πατριάρχης Τύχων εἶχε διαβλέψῃ τίς δυσκολίες γιά τήν σύγκληση μιᾶς κανονικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία θά ἐξέλεγε τόν διάδοχό του μετὰ τόν θάνατό του, καί

είχε ονομάσει τρεις 'Ιεράρχες για την θέση του Τοποτηρητού του Πατριαρχικού Θρόνου. Πρόκειται για τους Μητροπολίτες **Κύριλλο του Καζάν**, **Αγαθάγγελο του Γιαροσλάβ** και **Πέτρο του Κρούτσκι**, (έπειτα 'Ιερομάρτυρες). Κατά την στιγμή του θανάτου του Τύχωνος, ελεύθερος ήταν μόνον ο Μητροπολίτης Πέτρος, ο οποίος ανέλαβε την διοίκηση της Ρωσικής 'Εκκλησίας. Αμέσως μετά την ανάληψη της διοικήσεως από τον Μητροπολίτη Πέτρο, ο πρ. 'Ανακαινιστής **Μητροπολίτης Σέργιος του Νίζνι Νόβγκορντ**, συγκρότησε με την βοήθεια των 'Αρχών μία «Σύνοδο» και αποφάσισε την ένωση όλων ('Ανακαινιστών, Ούκρανων αυτο-χειροτονημένων και «της 'Εκκλησίας του Μητροπολίτου Πέτρου»), σε ένα εκκλησιαστικό σχήμα, ελεγχόμενο από τους Σοβιετικούς. Ο Μητροπολίτης Πέτρος, όπως ήταν αναμενόμενο, δεν δέχθηκε κάτι τέτοιο (διότι οι 'Ανακαινιστές είχαν αναθεματισθεί και οι Ούκρανοι ήσαν αυτο-χειροτόνητοι, κάτι άγνωστο στην ζωή της 'Εκκλησίας), με αποτέλεσμα να συλληφθῇ και να φυλακισθῇ.

Ἐνῶ ἦταν στήν φυλακή, μία ομάδα 8 Ἐπισκόπων συγκροτήθηκαν σέ Σύνοδο, ὑπό τόν **Ἀρχιεπίσκοπο Γρηγόριο του Σβεργντόλφ**, καί ἀνέμεναν ἀπό τόν Πέτρο νά ὀνομάσῃ τόν διάδοχό του στήν ἐκκλησιαστική διοίκηση. Τότε τόν ἐπισκέφθηκε στήν φυλακή ὁ Ὑπεύθυνος Ἐκκλησιαστικῶν Ὑποθέσεων τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως **Τούχκωφ** (Tuchkov), συνοδευόμενος ἀπό ἕναν ἢ δύο Ἐπισκόπους, καί τοῦ ζήτησε ἐπιτακτικά νά παραδώσῃ τήν διοίκηση στόν Μητροπολίτη Σέργιο. Ὁ Πέτρος —ἐπικαλούμενος τήν Ἐγκύκλιο τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος, τοῦ Δεκεμβρίου 1924, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὁποῖος ἀναμείχθηκε στήν «Ζῶσα Ἐκκλησία», δέν ἔχει δικαίωμα συμμετοχῆς στήν Ἐκκλησιαστική Διοίκηση— δέν ὑπέκυψε. Τότε ὁ Τούχκωφ πρότεινε σάν μέση λύση τήν παράδοση τῆς διοικήσεως στήν Σύνοδο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γρηγορίου, στήν ὁποία ὅμως θά ἔπρεπε νά γίνη δεκτός καί ὁ Μητροπολίτης Σέργιος. Ὁ Πέτρος δέχθηκε καί ἔγραψε τήν σχετική ἐπιστολή, ἡ ὁποία ὅμως δέν ἔφθασε ποτέ στόν προορισμό της, διότι ὁ Σέργιος τήν χρησιμοποίησε γιά νά στηρίξῃ μέ τήν βοήθεια τῶν Σοβιετικῶν Ἀρχῶν τήν δική του «Σύνοδο». Μετά τήν ἐξέλιξη αὐτή ὁ Μητροπολίτης Πέτρος ἀνέθεσε τήν διοίκηση στήν Σύνοδο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γρηγορίου, τά μέλη τῆς ὁποίας ὅμως ἔσπευσε νά καθαιρέσῃ ὁ Σέργιος.

Τό 1926, ἐπέστρεψε ἀπό τήν ἐξορία ὁ δεύτερος κατά προτεραιότητα Τοποτηρητής Μητροπολίτης Ἀγαθάγγελος. Καί ἀπό αὐτόν ὁ Τούχκωφ ζήτησε τήν παράδοση τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως στόν Μητροπολίτη Σέργιο. Ὁ Μητροπολίτης Ἀγαθάγγελος δέν ὑπέκυψε στίς πιέσεις, ἀλλά ἀρκέσθηκε νά παραιτηθῇ ὑπέρ τοῦ Μητροπολίτου Πέτρου, μέχρι τήν ἐπιστροφή ἀπό τήν ἐξορία τοῦ πρώτου Τοποτηρητοῦ Μητροπολίτου Κυρίλλου.

Ὁ Ἐπίσκοπος Πιτιρίμ ἐπισκέφθηκε τόν Μητροπολίτη Ἀγαθάγγελο στό Γιαροσλάβ καί συζήτησε μαζί του τήν ἐκκλησιαστική κατάσταση. Στήν ἐρώτησή του, «τί θά κάνουμε στό μέλλον, ἂν δέν μπορέσουν νά ἀναλάβουν καθήκοντα οὔτε ὁ Κύριλλος, οὔτε ὁ Πέτρος; Ποιόν θά μνημονεύουμε;», ὁ Ἀγαθάγγελος ἀπάντησε: «Υπάρχει ἀκόμη ὁ κανονικός **Μητροπολίτης Ἰωσήφ**, πρώην τοῦ Οὐγκλίκ καί τώρα τῆς Πετροπούλεως. Ἐχει ὀρισθεῖ ἀπό τήν Αὐτοῦ Ἀγιότητα τόν Πατριάρχη Τύχωνα σάν ὑποψήφιος, σέ περίπτωση θανάτου τοῦ Πατριάρχου, ἐμοῦ, τοῦ Κυρίλλου καί τοῦ Ἀντωνίου». Ὁ ἴδιος ὁ Μητροπολίτης Ἀγαθάγγελος δηλαδή, ὑπέδειξε στόν Ἐπίσκοπο Πιτιρίμ τόν ἔπειτα Ἱερομάρτυρα Μητροπολίτη Ἰωσήφ, τόν Ποιμενάρχη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν, σάν σημεῖο ἀναφορᾶς τῆς διωκομένης Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

Τό 1927 επέστρεψε από τήν έξορία καί ὁ Μητροπολίτης Κύριλλος καί ὁ Τούχκωφ τοῦ ζήτησε ὅ,τι καί ἀπό τούς προηγούμενους, τήν παράδοση τῆς διοικήσεως στόν Μητροπολίτη Σέργιο. Ὁ Κύριλλος ἀσφαλῶς ἀρνήθηκε καί γι' αὐτό καταδικάσθηκε σέ 10 χρόνια έξορία.

Ὁ διωγμός ἀπό τούς Σεργιανιστές

Τήν 21η Ἀπριλίου 1927, ὁ Ἐπίσκοπος Πιτιρίμ δέχθηκε τό Μεγάλο καί Ἀγγελικό Σχῆμα καί ὀνομάσθηκε **Πέτρος**. Στήν ἀπόφαση αὐτή, ἡ ὁποία σήμαινε παραίτηση ἀπό τήν ἐκκλησιαστική διοίκηση, ὁδηγήθηκε ἀσφαλῶς μετά ἀπό πιέσεις τῶν Ἀρχῶν, εἶναι δέ βέβαιο ὅτι συζήτησε τό θέμα μέ τόν Μητροπολίτη Ἀγαθάγγελο (ἴσως καί μέ τόν Μητροπολίτη Ἰωσήφ, τόν ὁποῖο πάντως δέν μνημονεύει). Στό κέντρο ἑνός μεγάλου διωγμοῦ, εἶναι ἀσφαλῶς πιό εὐκολο γιά ἕναν Ἱεράρχη νά ποιμάνη τόν λαό τοῦ Θεοῦ χωρίς ἐδρα καί ἐξωτερικές τιμές (αὐτό ἄλλωστε ἀποδεικνύεται καί ἀπό τήν μετέπειτα ποιμαντική συμπεριφορά τοῦ Ἐπισκόπου Πέτρου). Οἱ Ἀρχές τοῦ ἐπέτρεψαν νά κατοικήσῃ σέ ἕνα κελλί στό χωριό Βοζνεσκένσκ, χωρίς δικαίωμα μετακινήσεως. Τίς ἑορτές καί τίς Κυριακές μποροῦσε νά ἐκκλησιάζεται ἢ καί νά ἱεουργῇ στό Σετβεροπετρόβσκ. Ὅταν οἱ πιστοί ἄρχισαν νά συρρέουν στό ταπεινό κελλί του, ὁ τοπικός ἀνακαινιστής Ἐπίσκοπος ζήτησε τήν ἀπομάκρυνσή του.

Τόν Δεκέμβριο τοῦ 1928 συνελήφθη μέ τήν κατηγορία, ὅτι διάβαζε εὐχές σέ ἀσθενεῖς! Μαζί του συνελήφθησαν οἱ Ἱερεῖς Ἰωάννης Λισένκο καί Κοσμάς καί Μιχαήλ Πατσένκτο, καθῶς καί οἱ Μοναχές Μαρία Σμολνίκοβα, Ἀλεουτίνα Μιχαήλοβνα, Βέρα Σαλνίκοβα καί Χριστίνα Ράσκο. Ἐμείναν στήν φυλακή μέχρι τήν Μεγ. Ἑβδομάδα τοῦ 1929, δικάσθηκαν μέ μία δίκη παρωδία καί καταδικάσθηκαν τό Μεγά Σάββατο. Ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρος καταδικάσθηκε σέ δύο χρόνια φυλάκιση καί πέντε χρόνια έξορία ἔξω ἀπό τήν δημοκρατία τῆς Μπασκίριας. Στόν τόπο τῆς ἐξορίας του, στήν πολιτική περιοχή τοῦ Ἀρχαγγέλου, ζοῦσαν σέ ξύλινα παραπήγματα ἄλλοι 5 Ἐπίσκοποι καί 450 κληρικοί! Ἀνακρινόμενος στό Τσελιάμπινσκ, στίς ἐρωτήσεις «γιατί δέν ἀναγνωρίζει τόν Μητροπολίτη Σέργιο;» καί «γιατί δέν ἀνοίγει μία Ἐκκλησία νόμιμα;» ἀπάντησε: «Δέν μπορῶ νά ἀναγνωρίσω τόν Μητροπολίτη Σέργιο διότι ὑπῆρξε Ἀνακαινιστής καί κατά τούς Ἱερούς Κανόνες πήρε παράνομα τήν θέση τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου».

Κρατήθηκε ἀκόμη στό Σβερντόλσκ, δύο χρόνια στό Γιαροσλάβ καί —τό 1931— στίς Φυλακές Μπουτίρσκαγια τῆς Μόσχας. Ἀπελευθέρωθηκε τό 1933 καί επέστρεψε στό Γκλαζῶφ, ὅπου ἔζησε κρυπτόμενος γιά περισσότερο ἀπό δύο χρόνια. Τό 1937 πῆγε στήν Καλοῦγα καί τό 1940 στό Μπελοζέρσκ. Τό 1945 τόν συνέλαβαν στήν Οὐφᾶ καί τόν καταδίκασαν σέ πέντε χρόνια ἐξορία στήν Κεντρική Ἀσία, ὅπου ἔζησε κρυπτόμενος στή βουνα! Ἀπό τό 1949 μέχρι τό 1951 ἔζησε κρυπτόμενος στό Κουμπάν καί τήν Λευκορωσία. Τό 1951 ἐγκαταστάθηκε στό Τσελιάμπινσκ καί μετά στό Γκλαζῶφ, ὅπου καί ἔζησε μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του.

Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν - Τό τέλος του

Ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρος, χωρίς νά εἶναι μυστικός Ἐπίσκοπος, χειροτονήθηκε —ὅπως ἤδη ἀναφέρθηκε— μέ ἐντολή τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος, διότι ἡ διωκομένη Ρωσική

Ἐκκλησία χρειάζοταν πιστούς καί ἐναρέτους Ἐπισκόπους, τούς ὁποίους «δέν μπορούσε νά βρῇ ὅπουδήποτε».

- Ἡ συνεπής πρὸς τὰ ἰδεώδη τοῦ Μοναχισμοῦ ζωὴ του, τόσο στό Ἅγιο Ὄρος, ὅσο καί στήν Ὁδησό.

- Ἡ δημιουργική του ἰδιοσυγκρασία, ἡ ὁποία συνέδεσε τό ὄνομά του μέ μεγάλα οἰκοδομικά ἔργα.

- Ἡ εὐαισθησία του σέ θέματα Πίστεως, ὅπως αὐτὴ ἐκδηλώθηκε κατὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς κακοδοξίας τῆς Ὀνοματολατρείας καί τῶν ἀνακαινιστῶν Ἐπισκόπων.

- Τό φιλάνθρωπο πνεῦμα του, ὅπως ἀποδείχθηκε ἀπὸ τὴν ἴδρυση νοσοκομείου καί τὴν διευθέτηση τοῦ θέματος τῶν Ρώσων αἰχμαλώτων στὸν ΚΠολη.

Αὐτὰ καί ἀσφαλῶς πολλὰ ἄλλα πνευματικά καί διανοητικά χαρίσματα, ἐπεισαν τόν Πατριάρχη Τύχωνα καί τούς συνεργάτες του γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς προαγωγῆς του σέ Ἐπίσκοπο, ἀπόφαση τὴν ὁποία ἐπικρότησε καί ὁ λαός μέ τὴν «ψήφω Κλήρου καί λαοῦ» ἐκλογή του καί ἐπικύρωσε καί ὁ Θεός μέ τὴν «διὰ κλήρου» ἀνάδειξή του. Χρησιμοποίησε τὴν ἀναγκαστική παραίτησή του ἀπὸ τὴν διοίκηση καί τίς διαρκεῖς μετακινήσεις του —λόγω τῶν συνεχῶν ἐξοριῶν— **γιὰ νὰ ἐνώση καί ὀργανώση διάφορες ὁμάδες Κατακομβιτῶν καί νὰ χειροτονήσῃ πολλοὺς μυστικούς Ἱερεῖς.** Ὁ μακαριστός π. Ἐπιφάνιος Τσέρνωφ συνάντησε περίπου 100 μυστικούς Ἱερεῖς, ἀλλὰ ἐνῶ ἀνῆκε στό ποίμνιό του, δέν τόν συνάντησε ποτέ προσωπικά.

Ἐλαβε μέρος στήν λεγομένη «Νομαδική» Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν (ἡ ὁποία συγκλήθηκε σέ διάφορους τόπους ἀπὸ τόν Μάρτιο μέχρι τόν Αὐγούστο τοῦ 1928, χωρίς ὅμως καί νὰ ὑπογράψῃ καί τόν 11ο Κανόνα της σχετικά μέ τούς Ὀνοματολάτρες) καί στήν μυστική Σύνοδο τοῦ 1948, στό Χιρτσούκ τῆς Τασκένδης. Σῶζεται ἐπιστολή του μέ τὴν ὁποία (μαζί μέ τόν Ἐπίσκοπο Ρουφῖνο), ζητοῦν ἀπὸ τόν Ἐπίσκοπο Γαβριήλ τοῦ Ἀκερμαν, «ἓνα ἢ μισό λίτρο Ἅγιο Μῦρο, διότι δέν ἔχουν οὔτε ἐλαιόλαδο»! Ἡ ποσότητα τοῦ ζητουμένου Μύρου ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρος τελοῦσε μυστικά πολλές βαπτίσεις, ἀλλὰ καί ἐγκαίνια! (Στὴν κατοχή τοῦ Πρωθιερέως π. Ἰωάννου στήν Σταυρούπολη, ὑπάρχει φορητὴ Ἁγία Τράπεζα ἡ ξύλινο ἱερό Ἀντιμήνσιο, καθαγιασμένο ἀπὸ τόν Ἐπίσκοπο Πέτρο ἀπ' ὅσα γνωρίζουμε ξύλινο Ἀντιμήνσιο μέ ἐμφυτευμένα Ἅγια Λείψανα, σῶζεται καί στό Σκευοφυλάκιο τῆς Μονῆς Κύκκου, στήν Κύπρο).

Ὁ Ὁμολογητὴς Ἐπίσκοπος Πέτρος κοιμήθηκε **σέ πλήρη ἀπομόνωση** στό Γκλαζῶφ (γι' αὐτό καί σέ κάποιες πηγές ἀναφέρεται σάν Ἐπίσκοπος Γκλαζῶφ), τὴν 6η/19η Φεβρουαρίου 1957 (σύμφωνα μέ ἄλλη πηγή τό 1952 καί σύμφωνα μέ τρίτη τὴν 6η Ἰουνίου 1957). Ἦταν **ἡλικίας 91 ἐτῶν, καταπονημένος ἀπὸ τίς κακονχίες τῶν ἐξοριῶν καί τυφλός.** Κατέλειπε μνήμη ἀγαθοῦ καί ἐναρέτου ἱεράρχου καί οἱ ὑπηρεσίες του στὸν ἀγῶνα τῆς Γνησίας Ὀρθοδοξίας —τόσο κατὰ τῆς Ὀνοματολατρείας στήν τότε Τουρκικὴ Ρωσία, ὅσο καί κατὰ τῶν Ἀνακαινιστῶν καί τοῦ Σεργιανισμοῦ στήν τῶς Σοβιετικὴ Ἑνωση, κρίνονται ἀπὸ τὴν ἱστορία πολῦτιμες.

Τό 1980 ὁ π. Ἐπιφάνιος Τσέρνωφ ὑπήγαγε τίς Κοινότητες τῶν πνευματικῶν του τέκνων στὸν Καύκασο καί τὰ Οὐράλια —«ἄχρι καιροῦ», λόγω τοῦ ἐμπεριστάτου— ὑπό

τὴν δικαιοδοσία τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ ὠμοφύριο τοῦ **Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀνδρέου. Ὁ Σεβ. Μητροπ. Μεσογαίας κ. Κήρυκος**, κατὰ τὶς ἔξι (ἀπὸ τὸ 1995) ποιμαντικές ἐπισκέψεις του στὴν Ρωσία, γνώρισε προσωπικά πολλὰ πνευματικά τέκνα τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιερέως καὶ πληροφορήθηκε γιὰ τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς δοκιμασίες του ἀπὸ αὐτόπτες καὶ αὐτήκοους μάρτυρες. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ στὸν Ἡμεροδείκτη τοῦ ἔτους 2002 τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς, ἐγίνε ἀφιέρωμα σ' αὐτόν (σελ. 23), ὅπως καὶ σέ ἄλλες ἅγιες μορφές τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν.

Τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἐπισκόπου ΠΕΤΡΟΥ εἴη Αἰωνία ἡ Μνήμη

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ

Ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ρωσικὴν γλῶσσαν εἰς τὴν σειρὰν τῶν Ἐκδόσεων «**ΑΓΙΑ ΡΩΣΙΑ**», τὴν ὁποίαν ἐπιμελεῖται ὁ ἱερεὺς π. **Ἀνδρέας Σίντνιεβ** τὰ κάτωθι κείμενα.

1) «**Τὸ μεγάλο γιατί**» (ἐργασία τοῦ Ὁμολογητοῦ μον. π. Ἐπιφανίου Chernov). **Σέ δύο τεύχη**. Ἀναφέρεται στὰ «**Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών**» καὶ στὴν δρᾶσι τῶν Σιωνιστῶν καὶ τῶν Μασώνων στὴν Ρωσία.

2) «**Τὸ σχίσμα τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου**». Εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθμ. **69/30.6.1999** Ἐγκύκλιος Ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπ. Κηρύκου πρὸς τοὺς Ρώσους. Τὸ τεῦχος εἶναι συμπληρωμένον καὶ μέ ἄλλα σχετικὰ μέ τὸ θέμα κείμενα.

3) «**Ἡ Ἐγκύκλιος Ἐπιστολὴ**» ὑπ' ἀριθμ. **331/31.5.2003** τοῦ Μητροπ. Κηρύκου πού ἔχει κύριον θέμα τὴν Ἀποστολικὴ Διαδοχή, καὶ τὴν προσπάθεια τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ – Οἰκουμενισμοῦ νά τὴν ἐξαρτήσουν ἀπὸ τὴν Ρωσικὴν Σύνοδο τῆς Διασπορᾶς μέ βάσι τὴν δῆθεν ἐπὶ σχισματικῶν «χειροθεσίαν».

Διατίθενται ἀπὸ τὴν «Ὁρθόδοξο Πνοή».

* * *

ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΥ

Πιστὸν ἀντίγραφον τῆς Ρωσικῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας «**Παναγία τοῦ Βλαδιμήρου**», ἀγιογραφηθὲν ὑπὸ τῆς πρεσβ. **Ἀντωνίνας Σίντνιεβ**. Εὐρίσκεται εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἁγίας Αἰκατερίνης Κορωπίου Ἀττικῆς. Ἡ **πρωτότυπος** Εἰκὼν εἶναι ἔργον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἐργαστηρίου τῆς Κων/λεως. Δωρήθηκε τὸν ΙΒ' αἰῶνα στὸν Ὁρθόδοξο Ρωσικὸ λαὸ καὶ κατατέθηκε στὴν πόλι τοῦ Βλαδιμήρου (Κεντρικὴ Ρωσία), ἀπ' ὅπου ἐπωνομάσθηκε. Ἀργότερα κατετέθη στὸν καθεδρικό Ναὸ Κοιμήσεως Θεοτόκου Κρεμλίνου Μόσχας (Οὐσπένσκι Σομπόρ). Σήμερον φυλάσσεται εἰς τὴν Πινακοθήκη Τερτιάκωφ τῆς Μόσχας. Ἀνήκει στὸν Τύπο τῆς Γλυκοφιλοῦσης ἢ Ἐλεούσης.

ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ

ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΤΟ ΛΓΧΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ(*)

Μέ τό τέλος τῆς θερινῆς περιόδου τελείωσαν καί οἱ διακοπές τῶν παιδιῶν. Οἱ χαρούμενες φωνές, τά γέλια, ἡ ζωντάνια τους γεμίζουν καί πάλι τίς αἰθουσες καί τίς αὐλές τῶν σχολείων. Ὁ ζηλευτός ἀγώνας τους γιά τή μόρφωσι ἀρχισε ἤδη. Καί εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ ἀγώνας αὐτός ἀπαιτεῖ κόπο, ζητεῖ ἐπιμονή, ἀφοσίωσι στήν ἀκρόσσι τῆς διδασκαλίας καί συχνά πολύωρη μελέτη κατόπιν.

Ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι ὁ κόπος αὐτός τά τελευταῖα χρόνια ἔχει αὐξηθῇ ὑπερβολικά καί κάποτε συνδυάζεται μέ ἔντασι ψυχική καί ἀγχος. Τή σύγχρονη κοινωνία μαστίζει μεγάλη ἀνεργία. Χρειάζονται ὅλο καί περισσότερα προσόντα καί πλουσιώτερα ἐφόδια γιά νά μπορέσουν οἱ νέοι νά κερδίσουν μιά θέσι.

Ἔτσι ἀρχίζει ἡ ἀγωνία. Νά μορφωθοῦν τά παιδιά μας. Νά μάθουν πολλά. Νά ἀσχοληθοῦν μέ τούς ἠλεκτρονικούς ὑπολογιστές. Δέν γίνεται χωρίς αὐτούς σήμερα τίποτε. Καί νά μάθουν καί μία καί δύο ξένες γλῶσσες, χωρίς νά ἀρκεσθοῦν μάλιστα σ' ἓνα ἀπλό μόνο δίπλωμα. Καί ὕστερα νά μποῦν στό Πανεπιστήμιο. Καί λοιπόν; Ἐξετάσεις δύσκολες, μαθήματα πολλά, φροντιστήρια, ὥρες μελέτης ἀτελείωτες μέρα καί νύκτα, προσπάθεια ἐξαντλητική.

Ὅλη αὕτη ἡ κατάσταση δημιουργεῖ τέτοια ἔντασι στά παιδιά, πού δέν τούς ἐπιτρέπει νά ἔχουν τόν δικό τους ἐλεύθερο χρόνο, νά μποροῦν νά παίξουν καί νά χαροῦν Ὅμως ἡ ἔντασι ὑπάρχει συχνά καί στούς διδάσκοντες, πού φιλότιμα πολλοί ἐπιδιώκουν νά δώσουν ὅ,τι περισσότερο καί καλύτερο, καί αὐξάνουν διαρκῶς τίς ἀπαιτήσεις.

Καί βέβαια ἡ ἔντασι χαρακτηρίζει καί τούς γονεῖς πού ἐνδιαφέρονται γιά τά παιδιά τους, πού ξεδεύονται καί ἀγωνιοῦν καί πρόθυμα προσφέρουν τό πᾶν γιά τήν ἐπιτυχία τους στή ζωή.

Ἀλλά αὕτη ἡ ἔντασι πού προσβάλλει γονεῖς, δασκάλους καί παιδιά, ὁδηγεῖ σέ ὑπερβολές, πού ἀποβαίνουν τελικῶς εἰς βάρος τῶν παιδιῶν. Δέν εἶναι μόνο ἡ ἀφόρητη πίεσι πού ἀσκεῖται ἐπάνω τους καί δέν ἐπιτρέπει νά ζήσουν μία ψυχικά ἡρεμη καί ἰσορροπημένη ζωή. Εἶναι κυρίως ὅτι ὁ ὅλος τρόπος ἀγωγῆς τούς στερεῖ τό δικαίωμα νά σκεφθοῦν ὅτι ἔχουν καί ψυχή μέ τίς δικές της ἀνάγκες. Δέν εἶναι μόνον ὅτι στά σημερινά σχολεῖα δέν δίδεται μία ὑπεύθυνη καί συστηματική θρησκευτική ἀγωγή —τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ὑποβαθμίζεται διαρκῶς, ὁ ἐκκλησιασμός γίνεται, ὅταν γίνεται, ἀραιά καί τυπικά, στό περιβάλλον τοῦ σχολείου καί στίς σχολικές ἐκδρομές εἶναι ἀνεκτές πάσης φύσεως ἀπρέπειες καί ἐκτροπές. Οὐσιαστικά δέν μένει χρόνος καί γιά μιά ἐξωσχολική πνευματική στήριξι τῶν παιδιῶν. Τά φροντιστήρια λειτουργοῦν καί Σάββατα καί Κυριακές,

(*) Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ περιοδικοῦ: «Ο ΣΩΤΗΡ», Ἀριθμ. 1845, 21.9.2003, σελ. 341-342.

μάλιστα καί τό πρῶί τῆς Κυριακῆς, καί συχνά οἱ ἐξετάσεις συμπίπτουν μέ τήν ὥρα τῆς **Θείας** Λειτουργίας. Ποῦ θά πᾶνε τά παιδιά; Τί θά κάνουν;

Ἄλλά ἂν τά παιδιά δέν μποροῦν νά κάνουν ἀπό μόνα τους κάτι, ἄς τά βοηθήσουμε ἐμεῖς οἱ μεγαλύτεροι, ἄς τά φροντίσουν σωστά οἱ γονεῖς.

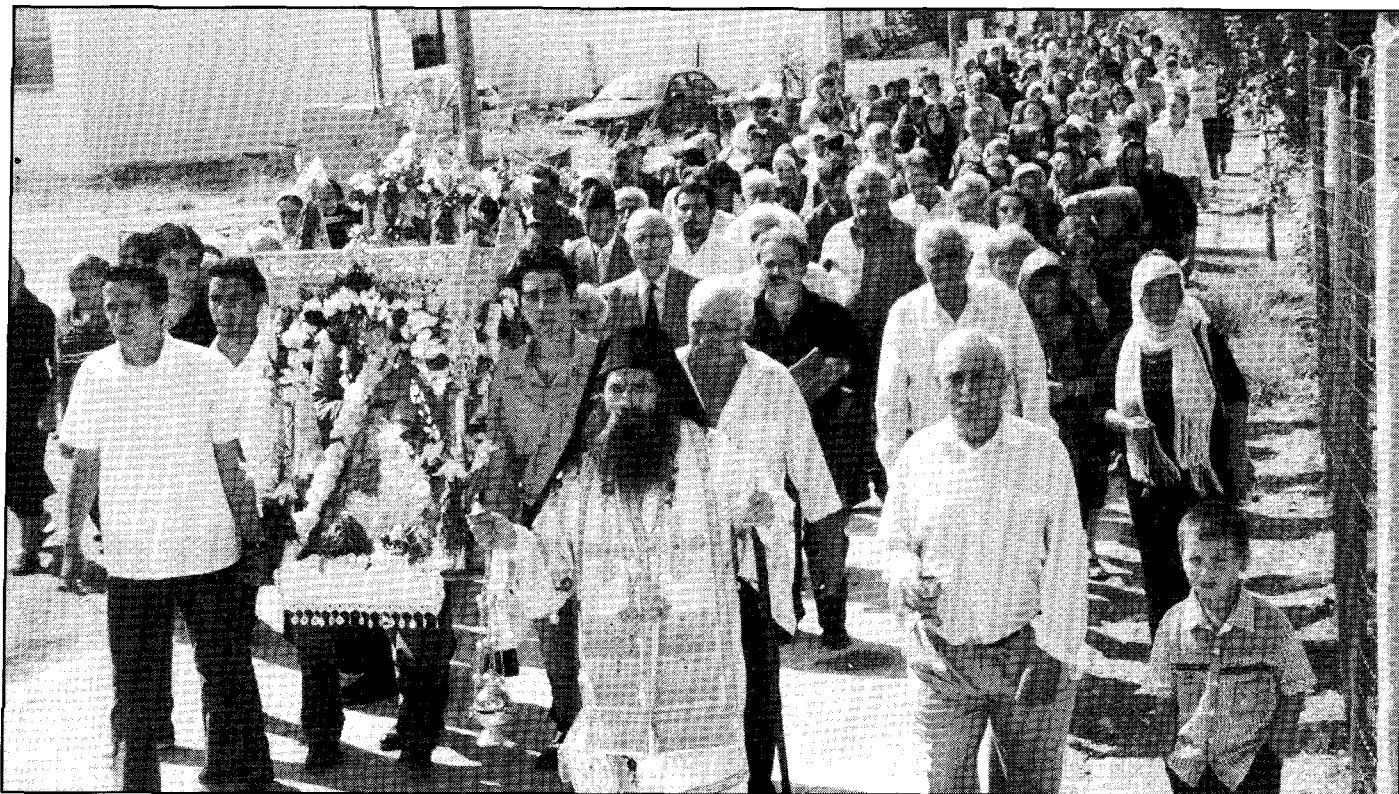
Δέν πρέπει νά παρασυρθοῦν οἱ Χριστιανοί γονεῖς ἀπό τήν νοοτροπία τοῦ κόσμου καί νά θεωροῦν ὅτι τό πιό ἀπαραίτητο γιά τά παιδιά εἶναι νά φορτώσουμε μέ κάθε εἶδους γνώσεις τό μυαλό τους. Ἐχουν ψυχὴ ἀθάνατη τά παιδιά μας, καί εἶναι πολύ ἀναγκαιότερο νά φροντίσουμε τήν ψυχὴ τους, νά ικανοποιήσουμε τοὺς πόθους της, νά τήν στολίσουμε μέ ἁγίες ἀρετές. Ἐνα πτυχίο εἶναι καλό, δέν εἶναι ὅμως τό πιό ἀπαραίτητο ἐφόδιο γιά τήν ἐπιτυχία στή ζωὴ. Ἡ πίστι στὸν ἀληθινὸ Θεό εἶναι ἡ μεγαλύτερη δύναμι καί ἡ πολυτιμότερη περιουσία πού ἔχουμε νά ἀφήσουμε στὰ παιδιά. Τό νά κάνουν τά παιδιά τήν προσευχή τους ἢ νά μελετήσουν κάτι ἀπὸ τήν Ἁγία Γραφή, τήν αἰώνια ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι χάσιμο χρόνου. Κερδίζουν τά παιδιά, οἱ ψυχές τους ἐπικοινωνοῦν μέ τόν Θεό, ἡρεμοῦν, ἐνισχύονται, χαίρονται καί ζοῦν. Πολλά ἀσφαλῶς θά κερδίσουν, ἂν παρακολουθοῦν ἕνα Κατηχητικό, μιά συγκέντρωσι πνευματική, ὅπου καί τήν ἀληθινὴ π.στι θά διδάσκωνται καί ὠφέλιμες φιλίες θά κάνουν καί μιά εὐχάριστη καί μέ ἀγνή ψυχαγωγία ὥρα θά περνοῦν, ὥστε κατόπιν μέ ἀνανεωμένες τίς δυνάμεις τους νά συνεχίζουν τὸν ἀγῶνα τῆς μελέτης.

Πολύ περισσότερο δέν πρέπει νά ἀποκοποῦν τά παιδιά ἀπὸ τὰ ἱερά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, δέν πρέπει νά στερηθοῦν τήν θεία Λειτουργία. Ἡ ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας θά ἀξιοποιήσῃ ὅλες τίς ὑπόλοιπες ὥρες, θά δώσῃ χάρι καί δύναμι στή νεανικὴ ψυχὴ, βαθεῖα εἰρήνη καί ἀνάπαυσι καί εὐλογία πολλή. Δέν χάνει ὅποιος καταφεύγει στὸν Θεό. Ἐχει σύμμαχο, συμπαραστάτη καί βοηθό τὸν ἴδιο τόν Θεό.

Μὴ θεωροῦμε πάρεργα τὰ ἀναγκαῖα, συμβουλευεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Καί καταδικάζει τήν ἐκτροπὴ πού σήμερα παρατηροῦμε ἔντονα, διότι ὑπῆρχε καί στήν ἐποχὴ του: **«Νῦν δέ ὅπως μέν τέχνας καί γράμματα καί λόγους τοὺς αὐτῶν παῖδας παιδεύσαιεν ἅπασαν ἕκαστος ποιεῖται σπουδῇ, ὅπως δέ τήν ψυχὴν ἀσκηθεῖεν, τοῦτου οὐκέτι οὐδεὶς λόγον ἔχει τινά»**. "Ολοι φροντίζουμε γιά ὅλα τὰ ἄλλα. Γιά τήν ἀσκησι καί ὠφέλεια τῆς ψυχῆς κανεῖς. Καί γι' αὐτό παρακαλεῖ καί ἱκετεύει **«πολλὴν τῶν οἰκείων παίδων ποιεῖσθαι τήν πρόνοιαν καί πανταχοῦ τήν σωτηρίαν ζητεῖν αὐτῶν τῆς ψυχῆς»**. Ἡ πιό μεγάλη φροντίδα γιά τά παιδιά εἶναι νά ἐπιζητοῦμε τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς τους.

Χριστιανοί γονεῖς καί παιδαγωγοί, ἡ φροντίδα σας γιά τήν ἐγκόσμια ἐπιτυχία τῶν παιδιῶν ἄς μὴν ὑπερβαῖν τὸ ἐνδιαφέρον σας γιά τήν αἰώνια σωτηρία τους. Ἐμπνεύσατε στίς ψυχές τους τήν πίστι στὸν ἀληθινὸ Θεό καί διδάξετέ τα νά καταφεύγουν μέ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στήν πανάγαθη πρόνοιά Του. Κοντά Του θά τά βροῦν ὅλα: καί τήν αἰώνια εὐτυχία τους καί τήν πραγματικὴ ἐπιτυχία στήν παρούσα ζωὴ. Λοιπόν, βοηθήστε τά παιδιά. Μὴ τὰ ἐμποδίζετε νά πλησιάσουν τὸν Σωτῆρα καί Λυτρωτὴ τους Κύριο. Εἶναι ἡ φωνὴ Του αὐτή, ἡ δική Του προτροπὴ σέ σᾶς πού θέλετε τήν ἀληθινὴ ἐπιτυχία τς: **«ἄφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς με, καί μὴ κωλύετε αὐτά»** (Μάρκ. ι' 14).

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2003: ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΣΟΥΜΕΛΑ ΑΧΑΡΝΩΝ



Ἀπό τήν λιτάνευσιν τοῦ Ἐπιταφίου τῆς Θεοτόκου, μετά τήν Θ. Λειτουργίαν εἰς τόν Ἱ. Ν. Παναγίας Σουμελά Ἀχαρνῶν.
 Διακρίνεται ὁ Σεβ. Κήρυκος, καί τά πλήθη τῶν ὀρθοδόξων πού ἔσπευσαν νά συμπανηγυρίσουν
 καί νά λάβουν τήν χάριν καί τήν εὐλογίαν τῆς Θεοτόκου.

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΝΟΗ»
 Ἐπισκοπεῖον - Ἡσυχαστήριον
 Ἁγίας Δικατερίνης
 Στρογγυλή, 194 00
 Κορωπί Ἀττικής

PORT
 PAYE
 HELLAS

